

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YAZ AŞKI
BİRDEN GELİR...

AMA BAZEN
HİÇ GEÇMEZ.

ÇOĞU

ZAMAN

DERBEDER

Sophie Gonzales

"ÇOĞU ZAMAN DERBEDER, KEŞKE BENİM
ÇOCUKLARIMIN DA GENÇLİĞİNDE
OLSAYDI DEDİĞİM BİR KİTAP."

—JODI PICOULT

OLLIE, WILL'E ÇOK FENA TUTULMUŞTU
AMA YAZ BİTİNCE BÜYÜ BOZULMUŞ
VE TÜM İLETİŞİMLERİ KOPMUŞTU.

OLLIE AİLEVİ SEBEPLER YÜZÜNDEN
ÜLKENİN ÖBÜR UCUNDAKİ OKULA
—WILL'İN OKULUNA— BAŞLAMAK ZORUNDA KALDIĞINDA
KARŞILAŞTIĞI KİŞİNİN O TATLI VE KENDİNDEN
EMİN ÇOCUKLA ALAKASI YOKTU.

KALBİNİ DAHA ÖNCE PARAMPARÇA ETMİŞ
BİRİNE TEKRAR GÜVENECEK KADAR
APTAL OLAMAZDI, DEĞİL Mİ?

Çeviren: Ömer Anlatan

www.yabanci yayinlari.com

YABANCI

9 789783 123456

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

@ /yabanci yayinlari

"Aile, dostluk ve aşk üzerine
yüreklerinizi ısıtacak bir hikâye."

—SANDYA MENON

"Her sayfasında duvarlarınızı
yıkacak bir gençlik romanı."

—BOOK RIOT

"Sophie Gonzales, *Grease* filmini almış
ve bambaşka bir seviyeye çıkarmış."

—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"Yaz bitince yaz aşklarına ne olduğuna dair
umut dolu ve yürek burkan bir roman."

—HANNAH CAPIN

"O kadar komik ve tatlı bir
hikâye ki bayılacaksınız."

—CALE DIETRICH

"Hem karakterler hem de
aralarındaki aşk içinizi ısıtacak."

—MASON DEEVER

"Bitmesini istemeyeceksiniz."

—ANGELO SURMELIS

"Sevginin engel tanımayacağına dair
güçlü ve bir o kadar da eğlenceli bir roman."

—JENN BENNETT

"Yarattığı sevilesi, komik ve çok gerçekçi
karakterleriyle Sophie Gonzales'in her
kitabını okumak isteyeceksiniz."

—JULIA LYNN ROBIN

ÇOĞU
ZAMAN
DERBEDER

Sophie Gonzales

Çeviren
Ömer Anlatan

Çoğu Zaman Derbeder
Özgün Adı | *Only Mostly Devastated*
Sophie Gonzales

Yabancı Yayınları | 371

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Tünde Ecem Kutlu, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-96-0

Türkçe Çeviri © Ömer Anlatan, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Sophie Gonzales, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eserin yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

*Başkaları tarafından değer görmeye çabalarken
kendine değer vermeyi unutan herkese.
Sizin ihtiyaçlarınız da kıymetli.*

1

Disney'in mutlu sonlar hakkında beni uzun süredir kandırdığını fark ettiğimde, ağustos ayının son çarşambasının akşam saatle-riydi.

Anlıyorsunuz ya, benimkinin dördüncü günündeydim ve prensim ortalarda yoktu.

Gitmişti. Kaybolmuştu.

"Seni kesinlikle asla unutmayacağım," demişti.

"Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum," demişti.

"Lütfen iletişimi koparmayalım. Seni bir gün yeniden görmem gerek," demişti.

O hâlde neden şu an mutfak masasında oturuyor ve ona *başka bir mesaj daha* göndermenin artılarıyla eksilerini düşünürken kafamı metaforik bir duvara vurup duruyordum?

Yani, tamam. Evet, başka bir tane daha gönderirsem arka arkaya üç mesaj olacaktı. *Evet*, bu kısmen ısrarlı takibe giriyordu. Fakat bunu açıklayabilirdim. Görmezden geldiği ilk mesajım, cumartesi gecesi onun yazdığı mesaja bir cevaptı. İyi geceler demişti, ben de iyi geceler demiştim. Bu kadardı. Buna cevap vermesi gerekmezdi. O yüzden bu sayılmazdı.

Gönderdiğim ikinci mesaja ise cevap yazmaya pek gerek yoktu.

Pazar, 11:59

Eve gizlice girerken
tamamen çuvalladım.
Annem canıma okudu.
#bunadeğer. Lütfen
etiket kullandığım için
beni yargılama. Sıkıcı
toplumsal beklentilerine
boyun eğemeyecek kadar
havalıyım.

Görüldü Pazar, 14:13

Yani bu mesajı araba sürerken görüp gülümsemiş ve cevap yazması gerektiğini fark etmemiş olabilirdi, değil mi? Bir soru değildi sonuçta, o yüzden bu mümkündü. Belki de görmüştü, tam cevap yazıyordu ancak bir şeyler dikkatini dağıttı ve yarım kaldı.

Mesela bir ev yangını. Uzaylılar tarafından kaçırılma.

Dört gündür.

Gerçekten, düşününce ona yeniden mesaj atmam gerekiyordu. Elbette umutsuzca değil de sıradan, rahat bir şekilde. Fakat bu kez bir soruyla. Böylece görür ve cevap vermezse beni görmezden geldiğinden *kesin olarak* emin olabilirdim.

Tamam. Bunu yapabilirdim. Çok büyük bir mesele değildi. Bir adam, başka bir adama mesaj atıyordu sadece. En büyük sırlarını bilen, yedi haftanın büyük bir kısmını benimle öpüşerek geçiren ve *Beni. Çıplak. Gören™* bir adama.

Benden gerçekten ama gerçekten hoşlandığı konusunda beni ikna eden adama.

Lanet olası uzaylılar tarafından kaçırılmış olsa kendisi için daha *hayırlı* olacak adama.

Belki de biraz yapışkan davranmam makuldü. Tabii yapışkanlık olarak *görülmediği* sürece.

Kolaydı. Tamam. Hadi bakalım.

Selam Will! Ben

Olmaz. Sil. Çok planlı görünüyordu.

Dostum, tahmin et ben ne

Ben ne? Bu cümleyi tamamlamak mümkün değildi.

Muhtemelen uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyorum ama olur da hani

“Ollie. Bir dakikan var mı?”

O kadar hızla yerimden sıçradım ki az kalsın Gönder’e basıyordum. Dürüst olalım ki bunu yapmış olsaydım kendimi göle atabilirdim. Annem karşımdaki ahşap tabureye otururken çok telaşlı görünmemeye çalıştım. İşimi garantiye almak için yarım kalan mesajı sildim. Ne olur ne olmaz. “Şey, tabii. Ne oldu?”

Eyvah. Yüzünde *o ifade* vardı.

İlk düşüncem, sonunda olduğuydu. Linda Teyze ölmüştü. Nefesimi tuttum. Gerçek anlamda. Sanki nefes alırsam bu gerçekten olacakmış ve kanser denen uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde duran ailemiz oradan düşecekmiş gibiydi.

Ne de olsa Linda Teyze’nin sağlığı kötüye gitmeye başladığı ve ailesini görmeye, rahatlamaya ve bir kez olsun keyifli vakit geçirebilmeye ihtiyaç duyduğu için Kuzey Carolina’ya gelmiştik. Ailem onu görmek istemişti; bu yüzden onunla gölün kenarında, tatil yapmak için güvenle gidebileceği en uzak yerde buluşmuştuk. Yıllardır Kaliforniya’dan yaptığım en uzun yolculuktu, o yüzden fazlasıyla hevesliydim. Gayriresmî bir şekilde, ücret almadan ve sadece çok tatlı oldukları için, şikâyet etmeden çocuklarına bakıcılık yapma görevini üstlendim ve birbirine komşu göl evleri kiraladık. Her şey iyiydi. Harikaydı hatta. Hayatımda geçirdiğim en iyi yaz diyebilirdim.

Artık neredeyse bitmişti ve böyle sonlanamazdı. Böyle *olmamalıydı*.

“Şey, tatlım...” diye başladı annem.

Öldü. Öldü. Öldü.

“Linda Teyze–”

Öldü.

“–şey, biliyorsun, durumu iyiye gitmiyor. Yaz boyunca çok yardımcı oldun fakat bundan önce Roy Enişte, çocuklarla Linda’ya bakabilmek için canla başla çalışıyordu ve hastane masraflarının yanı sıra bir de çocuk bakımına para ayırabilecek durumda değiller. Şu sıralar yardıma ihtiyaç duydukları diğer tüm konuları saymıyorum bile. O benim kardeşim. Onun yanında olduğumdan emin olmak istiyorum.”

Bekle. Yani Linda Teyze *ölmemiş* miydi? Rahatlama hissi o kadar yoğundu ki az kalsın annemin sonraki sözlerini kaçırdım, odaklanamayacak kadar mutlu olmuştum.

“Babanla evimizi bir süreliğine kiraya vermeye karar verdik. Belki bir yıl kadar. Collinswood’da kalabileceğimiz bir yer var. Aslında Roy ve Linda’dan yalnızca birkaç sokak ötede. Önümüzdeki hafta eşyalarımızı toplamak ve şimdilik herkese veda etmek için San Jose’ye döneceğiz. Okula başlamak için zamanında burada olacaksın.”

Bekle, ne? Ne, ne ve ne?

“Burada mı... kalacağız? Buraya mı taşınacağız yani? Kuzey Carolina’ya?”

Gelecek hafta eve dönmemiz gerekiyordu. Buraya nasıl *dönebilirdik*?

Annem omuz silkti. Çukurlaşmış mavi gözlerinin altında gözaltı torbaları vardı ve ince, siyah hırkasını ters giymişti. Yan tarafından süklüm püklüm sarkan etiketi, kollarını iki yanına düşürdüğünde hışırdadı. “Ollie, başka şansımız yok.”

“Ama... siz... ben evde kalsam, siz burada kalsanız?” Bunun üzerine düşündükçe daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Yaz boyunca bebek bakıcılığı yapmaktan hoşlandım diye her şeyi geride bırakıp bunu kalıcı hâle getirecek değildim. “Evet, aslında bu işe yarayabilir. Evle ilgilenirim, hem araba da kullanabiliyorum. Faturaları kendi başıma öderim. Dükkânda fazladan birkaç saat çalışabilirim. Bir süre burada kalacak gibi olursanız sonrasında

gelebilirim ama... Yani, anne, grubum. Arkadaşlarım. Yapmam..."

Annem dirseklerini masanın üstüne koydu ve alnını avuçlarına gömdü. "Ollie. Lütfen. Bu işi daha da zorlaştırma."

Arkama yaslandım ve telefonuma baktım. Ne söylemem gerekiyordu? Mızımız bir çocuk değildim ama bu çok fazlaydı. Beynim hepsini sindirmeye çalışırken hızla çalışıyordu. Okuldaki son yılımı arkadaşlarım olmadan mı geçirecektim? Tamamen yabancı bir okulda, beni tanımayan öğretmenlerle, tam da notlar önemli olmaya başladığında? İşimden ve grubumdan ayrılmam gerekiyordu, ayrıca baloyu kaçıracaktım...

Sonra anneme baktım ve bu konunun tartışmaya açık olmadığını anlamak için yüzündeki ifadeye tek bir bakış atmam yetti. Bunun her şeyi nasıl mahvedeceğine dair bütün sebepleri istemeye istemeye zihnimin gerilerine ittim. Tüm bunları daha sonra düşünecektim. Odamda. Spotify'da yeteri kadar melankolik bir çalma listesi bulduktan sonra.

Ama, ama, ama, bir yanım mırıldanmaya başladı. Çok da melankolik değil aslında. Artık Will ile aynı eyalette yaşayacaksın. Onu tekrar görebilmek artık gerçekten mümkün olabilir.

Bu düşünceyle midem çalkalandı. Bazen kötünün içinde bir umut ışığı, bazense kocaman bir alev topu bulunurdu. Bu, kesinlikle alev topu seviyesindeydi. "Tamam. Şey, bu... anyidi. Ama tamam. Üstesinden gelebiliriz."

Annemin yüzü aydınlandı ve sarılmak için beni kendisine çekti. "Bu beklediğimden daha kolay oldu."

Göğsüne bastırıldığı yerden boğuk bir sesle konuştum. "Bu noktadan itibaren sürekli söylenme hakkımı saklı tutuyorum. Hayır deseydim canavar gibi görünürdüm, biliyorsun. Zaten başka bir şansım yoktu, değil mi?"

Annem beni bırakırken hafifçe güldü. "Hayır, Tanrım, hayır ama işbirliğini yine de takdir ediyorum."

"En azından dürüstsün." Kendimi gülümsemeye zorladım ve annem, öğle yemeğini hazırlamak için tabureden kalktı.

“Üstesinden *geleceğiz*, söz veriyorum,” dedi, biraz domates ve marul almak için sebzeliği gürültülü bir şekilde açarken. “Bazen sevdiğimiz insanlar için fedakârlık yapmamız gerekir, değil mi? İsteddiğimiz bu olmayabilir ama yine de memnuniyetle yaparız.”

Dalgın bir şekilde başımı salladım ve telefonuma döndüm. En azından ilk sorun çözülmüştü. Bu, kesinlikle birden fazla mesaj göndermek için yeterince iyi bir sebep sayılırdı.

Şimdi cevap vermesi gerekiyordu, değil mi?

2

Çarşamba, 18:05

Selam. Şey. Olaya
bak. Bir süreliğine
KC'ye taşınıyorum.
Collinswood'da
yaşayacağız. Sana yakın
mıdır?
Görülmedi

Uzaylı muhabbeti bir şakaydı ama tek mantıklı açıklama buymuş gibi gelmeye başlıyordu. Kim on iki gün boyunca telefonunu eline almazdı ki? *Hiç kimse*, elbette. Gerçekten. O mesajı gönderdiğimden beri şunları yapmıştım:

- Toparlandım.
- Göl evinden ayrıldım.
- Eve uçtum.
- *Tüm eşyalarımı* koliledim.
- Tüm arkadaşlarıma veda ettim.

- Sefaletle dolu üç milkshake içtim. Bir tanesi Ryan, bir tanesi Hayley ve sonuncusu da Ryan'laydı çünkü bana resmî olarak veda ettikten sonra gece yarısı canı çekmişti.
- Lanet olası Collinswood'a, diğer bir deyişle Tanrı'nın bile unuttuğu yere uçtum.
- Tüm eşyalarımı kolilerden çıkardım.
- İki kez gizlice ağladım.
- Bir kez ailemin önünde biraz ağladım.
- Ağlamayı kesmek için kendime yemin ettim.
- Tanrı'nın bile unuttuğu yerde bir dolaşmaya çıktım ve bundan böyle bütün alışverişlerimi internetten yapmam gerektiğini fark edince içimden biraz ağladım.
- *Karlar Ülkesi'*ni üç kez izledim. İki kez kuzenlerimle birlikte, bir kez de yalnız başımayken çünkü zaten DVD oynatıcısındaydı ve değiştirmeye üşenmişim.

Tüm bu zaman boyunca Will'den bir tane bile mesaj gelmemişti. Sıçayım böyle işe. Benim için resmen bitmişti.

Gerçi söylenmek istemeyeceğim kadar da bitmemişti. O akşam bu şansı yakalamıştım. Birkaç başarısız girişimden sonra Ryan, Hayley ve ben, sonunda hepimizin Skype için uygun olduğu bir zaman bulmuştuk. Odamdan görüşmeyi planlıyordum ama annem son dakikada bana mutfakta salatalıkları soymak için ihtiyacı olduğuna karar verdi. O yüzden yemek masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarım ve onun yanındaki kesme tahtasıyla aynı anda birden fazla iş yapıyordum.

Annem ve babam, yeni mutfağımızın büyük açılışını kutlamak için özel bir yemek hazırlıyordu. Sorun şu ki özel yemeklerimiz genellikle dışarıdan söylediğimiz şeyler olurdu çünkü hiçbir zaman yemeğe davetlimiz olmamıştı ve kendimizden başka etkilememiz gereken kimse yoktu. San Jose'de, bizim sokağın aşağısındaki restorandan aldığımız *pad thai* de bizi tarih boyunca istisnasız etkilemişti.

Babam en sonunda tutuşup (kelime oyunu yapılmamıştır) ta-

kip etmek için Youtube'dan bir Gordon Ramsay tarifi açtığında ortam iyice gerilmişti. Bu da yetmezmiş gibi, oldukça sıkılmış ve huysuz kuzenlerim Crista ve Dylan da mutfakta bizlerleydi.

Anlayacağınız, evde tam bir kargaşa vardı ve buna bir de Skype görüşmesi eklemek işleri daha da kolaylaştırmıyordu.

"Senden biraz *gürültü* geliyor," dedi Ryan, kameraya doğru bir surat yaparak. Yatakta yanındaki Hayley kıkırdadı.

"Evet, üzgünüm. Görmezden gelmeye çalışın," dedim. Salatalıkları soyamak için belirli bir açıda konuşmak zorundaydım.

Ryan cevap olarak bir şeyler söyledi ama Crista'nın sızlanmaları yüzünden duyulmadı.

"Catherine Teyze? Catherine Teyze? Catherine Teyze?" Annem onu duymuyormuş gibi yaparken elma dilimleri ve cheddar peyniri dolu kâseyi elinde tutarak mutfakta peşinden dolanıyordu.

"Pardon, ne?" dedim ekrana.

Ryan ve Hayley eğlenen bakışlar attılar. "Dedim ki hâlâ yerleşemedin mi?" diye bağırdı Ryan.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir elma dilimi yüzüme kabaca dayandı. "*Kabuğunu* sevmedim," dedi Dyan sert bir sesle, elmayı sallayarak.

"Bunun için biraz geç, dostum," dedim. "Dış tarafını ye."

"*Kabuk.*"

"Şu anda meşgulüm, başka bir şey soyuyorum. Elmanın her tarafı salatalık suyu olur. Catherine Teyze'ne git, o yardım eder."

"Catherine Teyze" bana uyarıcı bir bakış attı ve ben de dizüstü bilgisayarımın arkasına saklandım.

Hayley'nin suratı ekrana öyle yakınlaşmıştı ki soluk sarı kirpiklerini neredeyse tek tek sayabiliyordum. "Şey, sana yüz yüze söylemek istemiştik ama Nathaniel'ın Yeri'nde çılmak için teklif aldık!"

Ağzım açık kaldı. "Bekle, *gerçekten* mi?" Nathaniel'ın Yeri, genç konserleri için bir hayaldi. Kabul ediyorum, *tam olarak* bizim hedef kitlemiz değildi ama oraya giden insanlar genellikle müzik konusunda oldukça açık fikirdi. Hiç değilse bizi hiç duymamış bir grup yeni hayran kazanırdık.

Şey, “biz” diyemezdim sanırım. Onlar. Onlar yeni hayranlar kazanırdı.

“Ollie, Ollie, Dylan elmasının kabuğunu soymanı istiyor,” dedi Crista, bir anda yanımda belirerek.

“Duydum. Şu anda arkadaşlarımla konuşmaya çalışıyorum.”

“Ellerin boş, değil mi?” diye sordu annem mutfağın diğer tarafından. “Temiz bir bıçak alamaz mısın?”

“Bekleyin,” dedim Ryan ve Hayley’ye ama Hayley elini kaldırdı.

“Hayır, bak, seni zor duyabiliyoruz. Git işini hallet. Bizim de çalışmamız lazım zaten. Düzgünce konuşabildiğimizde sana detayları söyleriz.”

Fakat onlara Will’den bahsetme şansım olmamıştı. Ya da Collinswood’dan. Ya da Linda Teyze’nin nasıl olduğundan. “Ah. Ah, tamam. Olur. Yakında Skype yaparız o zaman, değil mi?”

“Evet, hepimiz uygun olduğunda. Yakında.”

Görüşmeyi sonlandırdım, sonra da Dylan’a hakaret eden bu elma kabuğunu görev bilinciyle soyup onu mutlu ettim.

Ocağın yanındaki annem, babamın arkasında durup pişirme tercihlerini yardımsever bir edayla eleştiriyordu. “Tavada biraz daha yer var,” dedi, tezgâha yaslanıp gösterirken. “Neden hepsini koymuyorsun? İşleri hızlandırır.”

“Gordon dedi ki tavaya çok fazla et koyarsam eşit şekilde pişmezlermiş.”

“Aman, sakın Gordon’ın sözünden çıkma.”

“Onun sözünden çıkana yazıklar olsun, Catherine.”

Dışarıda, bir araba motoru garaj yolunda gürledi. Crista ve Dylan ayrı anda harekete geçip atıştırmalarını bırakarak ön kapıya doğru koşuşturdu, ben de peşlerinden gittim. “Annem geldi, annem geldi, annem geldi.”

Linda Teyze kapıdan daha yeni içeri girmişti ki iki küçük boy füze tarafından vuruldu. “Ah! Tanrım, sadece birkaç saattir yoktum.” Güldü ve sarılmak için onları kendine doğru çekti.

Bu gece, olduğundan daha zayıf görünüyordu. Gür siyah saç-

ları bir süre önce dökülmüştü ve onu kel görmeye alışmış olsam da dışarı çıkarken taktığı desenli eşarbi hâlâ başındaydı. Garip bir şekilde o eşarp, her şeyin ne kadar değiştiğini bana saçların dökülmesinden daha fazla anımsatıyordu. Belki de bu, Linda benim yaşımdan daha uzun zamandır şapka karşıtı olduğu içindi. Onu bir şapka ya da bere veya herhangi bir şey takarken hayal bile edemiyordum.

“Yeterince ilgi göremediler,” dedim. “Onları görmezden geldik.”

“Biliyorum, bu yüzden onları burada bıraktım. Size kıyasla beni daha iyi gösteriyor ve *bana sahip oldukları için daha çok minnettar oluyorlar,*” dedi konuşurken çocukları gıdıklayarak. Çocuklar kahkahalara boğuldular.

“Nasıldı?” diye sordu annem mutfığa girdiğimizde.

“Bilirsin işte. Hastane. Var olduğu için memnunum ama oradan çıkınca her zaman daha memnun oluyorum.” Linda Teyze çantasını bıraktı ve oturma odasına yöneldi. “Üstümdekileri çıkarayım, iki saniyeye dönerim.”

“Umarım açsındır,” dedi annem arkasından.

Cevap verdiğinde Linda Teyze’nin sesi canlı ve neşeliydi. “Dürüst olmak gerekirse, Cathy, aç olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamıyorum.”

Annem gözlerini devirdi, sonra da yeniden yemek masasındaki yerime çökerken beni gördü. “Salata nasıl gidiyor?”

“Ah, iyi.” Tekrar soyacağa uzandım.

“Görüşmeni böldüğümüz için üzgünüm.”

Yeniden duygusallaşmadan cevap verebileceğim konusunda kendime güvenemediğim için başımı salladım. Ryan ve Halley ile konuşmayı gerçekten istiyordum. Çok şey değişmişti. Normal hissettiren bir şeyler istemiştim yalnızca.

Annem, soyacağı bırakmam için elime bastırdı. “Ollie, rahatlamak gerek. Arkadaşlarıyla konuşabilmek için çok zamanın olacak. Her şey güzel olacak. Biraz sakinleşme alıştırmaları yapmanı istiyorum.”

“Hayır, anne...”

“Evet, Ollie. Benimle birlikte yap.” Daha önceki tecrübelerim, eşlik etmemin iyi olacağını söylüyordu. Karşı gelmek şu anda daha çok zaman alırdı. “Şimdi, Şükran duyduğun her şeyi düşünmeni istiyorum. San Jose’deki evin kirasının sekizde biri kadar para ödediğimiz bu hoş, kocaman ev mesela. Başlangıç için bu nasıl? Büyük evler, temiz hava ve ailenin senin için besleyici bir yemek pişirmesi... Şükran duygusunu hissedebiliyor musun?”

“Ah, kesinlikle.”

“Oliver, dalga geçme. Parmak uçlarını düşün. Nasıl hissediyorlar? Onların altındaki ahşap nasıl hissettiriyor? Ollie?”

“Anne, doğruyu söylemek gerekirse şu an biraz klostrofobik hissediyorum.”

Annem utangaç bir şekilde yüzünü buruşturup ellerini omuzlarımdan çekti. “Üzgünüm. Ama biraz çaba göster, Ollie. Gevşeme ve rahatlamaaan gerekiyor.”

Görüyorsunuz ya, annemin dünyaya ilişkin bazı fikirleri vardır. Çok dindar biri değildir. Yalnızca biraz... manevi yönü yüksek mi denir? Kısacası tamamen mutlu, memnun ve pozitifmişiz gibi davrandığımız sürece bize istediğimiz her şeyi veren Yüce Ruhani Varlık’a inanıyor. Eğer bir şeylere kızsarsak bize bunun daha da fazlasını veriyor. Evrende keyfince takılan Yüce Ruhani her-şeyi-abartan Varlık.

Şimdi düşününce, Will’i o kaçırmış olabilirdi.

Artık Will’i umursamıyordum tabii, değil mi?

Eh, bunu söylemeye devam edersem belki de Yüce Ruhani Varlık gerçek olmasını sağlardı.

Collinswood Lisesi’nde iyi bir ilk izlenim bırakabilmek için giyeceğim kıyafeti seçmem o kadar uzun zaman aldı ki merdivenlerden uçarak indim, doğrudan arabanın içine atlamayı planlıyordum. Annemle babamı mutfakta bana kahvaltı hazırlamaya

karar vermiş olarak bulunca planım suya düştü. Ayrıca, tıpkı korktuğum gibi, “vaktim yok” onlar için bir cevap değildi.

Çırpılmış yumurta yapmaya karar vermişlerdi. Bu kulağa basit ve hızlı geliyordu. Muhtemelen de öyleydi, tabii üç kez başarısızlıkla sonuçlanmadığında. Yenilebilir bir şey yapabilmeyi başardıklarında zemin yumurta kabukları, yanmış tost, tuz, biber ve tereyağı lekeleriyle doluydu. Kahvaltının sebep olduğu bir kıyamet gibiydi.

Yumurtaları neredeyse çiğnemedem yuttum, bu sırada cekeyimin önüne tereyağı damlattım. *Harika*. Ceketimi değiştirmeyi düşündüm, sonra giymekten tamamen vazgeçtim. Arabaya koşuşturdum ve az kalsın kendi ayağıma takılıp düşecektim.

İlk gün, tam da ilk gün, çok geç kalıyordum.

Okula, doksan yaşındaki birinin tombala gecesine gittiği hızda gittim. Benim hatam değildi, bu arada. Bütün kırmızı ışıklara denk geldim. Floş royal. Bir insan daha ne kadar şanslı olabilirdi?

Bundan daha şanslı olabilirmiş anlaşılan. Belli ki okula gelen son kişi bendim çünkü tüm park yerleri dolmuştu. Bangır bangır çalan müziği küfrederek kapadım ve Collinswood Lisesi’nin park alanında tur atmaya başladım.

Park yeri yoktu.

Hâlâ park yeri yoktu.

Ve nasıl oluyorsa, beş dakikalık dolanmadan sonra hâlâ park yeri yoktu. Bu gerçekten harikaydı.

Sonunda, alanın tam ucunda bir yer buldum. Etraftaki her şeyin üzerine yapış yapış çiçekler döken ağaçlardan birinin altındaydı. Güzel taraf: Gölgedeydi. Güzel olmayan taraf: Buraya park etme ayrıcalığı karşısında hafta sonumu bir hortum ve bezle garaj yolunda geçirecektim. Bunu kabul edecek miydim? Eh, şu açıdan bakalım: O kadar geç kalmıştım ki bu lanet olası alanın etrafında dolanmayı bırakacağım anlamına geliyorsa cehenneme açılan bir kapının üstüne bile park ederdim.

Anahtarı kontakten çekip aldım ve kendimi arabadan dışarı attım. Ancak hünerlerimi fazlasıyla gözümde büyüttüm. Başka

bir deyişle, kapının dışına fırlamadan önce sol kolumu emniyet kemerinden düzgün şekilde çıkarmamış olabilirdim. Bu da beni arabının yan tarafına savuracak kadar büyük bir hızla geriye çekmiş, sonra da insandan bir langırt gibi dizlerimin üzerine düşmeme sebep olmuş *olabilirdi*. Yüce Tanrım, bu sabah iğrenç bir şaka gibiydi.

Bir kolum başımın üzerinde, emniyet kemerine takılmış hâlde betona yığılmış olarak geçirdiğim birkaç saniyede bir aydınlanma yaşadım. Her şeyin bir sebebi vardı ve bir şekilde, oralarda bir yerde beni gözetken bir şey vardı. *Bu yüzden* çok geç kalmıştım. Böylece, kendimi olağanüstü derecede aptalca bir duruma düşürdüğümde hiç görgü tanığım olmayacaktı.

Duyarlı şükür sürecini yaşayıp kendimi emniyet kemerinden kurtarmaya çalışırken maalesef ki hatalı olduğumu fark ettim. Evrenin Yüce Ruhani Varlık'ı benden gerçekten de nefret ediyordu. İki park yeri ötede bir kız, elinde kitaplarıyla duruyor ve bana bakıyordu.

"Okulun ilk günü ve ben etki bırakmak istiyorum" tarzında gösterişli bir şekilde güzeldi; blazer ceket, dar kot pantolon ve yüksek topuklu çizme giymişti. Koyu kahverengi teni sivilce ve lekelerden tamamen arınmıştı, dudaklarında renksiz bir parlattıcı vardı ve bukleleri, omuzlarının üstünde yumuşacık ve hacimli duruyordu.

Bu çok küçük düşürücüydü.

"Ben," diye seslendim, "iyiyim. Netleştirmek için söylüyorum."

Kız, arabasını kilitlemek için elindeki oldukça büyük kitap yığınıni diğer koluna geçirdi. "İçim rahatladı," dedi. "Bir an enişelenmişim."

"Gerek yok." Doğrudum ve yolcu koltuğundan çantamı aldım. Kısmen pürüzsüz bir düzelmeydi.

"Tamam, o zaman." Kız bana hızlıca gülümsedi ve sonra arabasına döndü. Konuşmanın bittiğini düşündüm ve onun yanından geçmemi gerektiren garip yolculuğuma başladım. Fakat yaklaştıkça neden arabasına baktığını fark ettim. Arabasının kilit zimbirtısı çalışmıyordu.

Okulun ilk gününde bundan daha fazla geç kalmamam gerektiği açıldı. Fakat işe bakın ki bu zımbırtılar konusunda oldukça uzmandım. Bu yüzden yardım etmeden geçip gitmemi haklı çıkaramazdım, değil mi? En önemlisi de bu, evrenin Yüce Ruhani Varlık'ını daha da kızdırabilirdi.

"Bir bakayım mı?" dedim kızı yaklaşıırken.

Tereddüt etti. Şu âna kadar gördüğü becerilerimi düşününce haksız sayılmazdı. Doğrudum ve yüzüme, "Bu işe kesinlikle hakimim," ifadesi yerleştirmeye çalıştım. İşe yaramış olmalıydı çünkü omuz silkip anahtarlarını uzattı. "Elinden geleni yap."

Arabanın ön tarafına doğru yürüdüm, kumandayı hızlıca salladım ve olabildiğince sert bir şekilde bastırdım. Ayrıca içine bir tutam duyarlılık ekleyerek şükran duygusuna ve pozitif düşünmeye odaklandım. Neyse ki farlar yandı ve araba kilitlendi.

Bana kalırsa böylelikle, bu sabah yaşadıklarımın tek tanığının gözünde büyük oranda imajımı kurtarmış olmalıydım. Ollie: Bir puan. Ruhani Varlık: Üç milyar puan. Arayı kapatıyordum.

Kız etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Anahtarı ona geri uzattım ama elleri on kadar kitabı dengeli bir şekilde tutmakla meşguldü.

"Şey, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum hızla yürürken. Kırmızı tuğlalı okul binası, göz korkutucu bir şekilde uzakta duruyordu. Üç katlıydı, park alanıyla giriş arasında neredeyse *dönümlerce* büyüklükte, yeni kesilmiş çimlerden oluşan ve tam ortasından iki yanı bayrak direkleriyle dolu bir yürüyüş yolunun geçtiği bir alan vardı. Collinswood Lisesi neden bu kadar büyüktü? Collinswood küçük bir gölette, bir okyanus dolusu balığı alabilecek kadar büyük bir okulla övünmenin anlamı yoktu.

Kız güldü. Of. Hevesimi biraz daha kırsaydı. "Sınıfa kadar kitaplarımı mı taşımak istiyorsun?" diye sordu. "Ne bu, ellilerde miyiz?"

"Hepsini değil," dedim. "Belki hafiflerden bir veya iki tanesini." En üstte duran ince kapaklı iki kitabı işaret ettim. "Gerisini ben olmadan da halledebilirsin."

"Bence *hepsini* sen olmadan halledebilirim, yine de teşekkürler."

Başka biri bunu söyleseydi alınabilirdim ama kızın yüzündeki yarım gülücük, aramızda bir espri geçmiş gibi hissetmeme sebep oldu. Ondan hoşlandığıma karar verdim. Anahtarlarını bir parmağıma takıp havaya kaldırdım. "Sanırım sınıfa kadar bunları taşıyacağım o zaman?"

"Aslında bu çok iyi olur." Bana görkemli bir şekilde sırttı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bu kadar yakından tatlı çiçekler gibi kokuyordu. "Ee, yenisin galiba," diye devam etti. "Ya öylesin ya da aşırı uzun boylu bir birinci sınıf öğrencisisin."

"Yok. Normal boyda bir son sınıfım. Ben, Ollie. Buraya Kaliforniya'dan yeni taşındım, sanırım. Sayılır. Muhtemelen geçici olarak, muhtemelen bir süreliğine. Bazı aile meselelerine bağlı."

Eh, yeterince garip oldu mu sence, Ollie? Biraz daha uğraşırsan bundan daha garip bile olabilirsin. Hadi çekinme, elinden geleni yap.

Kız, ortaya saçtığım kelime karmaşasını fark etmiş gibi görünmüyordu. "Buralardan olmadığını tahmin etmiştim. Aksanın falan. Neyse, ben Juliette. İlk dersliğin neresi? İstersen seni götürebilirim."

Hey, aksanı olan *ben* değildim. Aslında Juliette, şimdiye kadar tanıştığım diğer çoğu insandan daha yoğun bir güneyli konuşmasına sahipti. Tahmin yürütmek gerekirse, Juliette'in daha güneyden geldiğini söyledim. Yani başka birileri daha bu-hh-ra-hh-lardan değil gibi görünüyordu. Başka bir zaman sorardım artık: Juliette bana ne kadar geç kaldığımı hatırlatmıştı. Sınıf öğretmenimi hatırlayabilmek için beynimi zorladım. Ezberlemeye çalıştığım yirmi farklı isme karışmıştı. "Şey, sanırım Bayan Hurstenwild'dayım."

"Ah, vay be, bizimlesin! Bu işleri kolaylaştırıyor. Beni takip et, Ollie-ey."

"Ollie-ey?"

"Ollie-ey. Oley. Alış buna, tamam? Tatlı oldu."

“Üç yaşındaki biri için, belki,” diye yakındım ama Juliette beni duymuş gibi durmuyordu. Öyle olsun. Hızlandı, yol boyunca sürgülü cam kapılardan ve birkaç boş koridordan olabildiğince çabuk geçti. Arkasından yanaklarım kızarak koşturdum. Harika. Herkes çoktan sınıfa gelmişti.

Sınıflardan oluşan labirentte birden durdu ve başıyla bir kapıyı işaret etti. Tabii ya. Elleri doluydu.

Beklenildiği gibi, tanıdık olmayan bir sürü baş içeri girmeme beraber bana döndü. Harika. Neyse ki Juliette önüme geçti. “Merhaba Bayan H. Üzgünüm, geciktim. Ollie kaybolmuştu, ben de ona yardımcı oldum.”

Suçu ne güzel üstüme yıktın, Juliette. Çıkkık çenesi ve dik yakalı gömleği için fazla kalın boynuyla orta yaşlı bir kadın olan Bayan Hurstenwild kızmış görünmüyordu gerçi. “Bugünlük sana müsaade ediyorum, Juliette ama önümüzdeki yüz seksen gün boyunca buna inanmam için daha yaratıcı olmalısın.”

Juliette doğrudan boş bir sıraya yöneldi. Kendisinininkinin hangisi olduğunu nasıl biliyordu? Nereye gitmem gerektiğini ben nasıl bilecektim? “Aklımdan bile geçmez, Bayan H,” dedi. “Ollie’yi en fazla iki hafta daha suçlarım.”

Bayan Hurstenwild bana döndü. Mahcup bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kendimi tanıtmam mı gerekiyordu? Juliette’in beni temsil etmediği konusunda ısrar mı etmeliydim?

“Günaydın Oliver. Yolunu bulabilmene sevindim.”

Ah. Bu çok da kötü değildi. Gülümseyebildim. Nefes alabildim. Bana bakan diğer öğrencileri görmezden gelmeyi bile başardım. En azından birkaç saniyeliğine.

Bayan Hurstenwild sınıfın arka tarafına doğru eliyle işaret etti. “Şuraya oturabilirsin. Döneme başlarken bazı şeylerin üzerinden geçiyorduk.”

Önce yüzleri taradım, sonra bunalmış bir şekilde yere bakmaya karar verdim. Çok utangaç olduğumdan falan değildi. Sadece... Demek istediğim, hadi ama. Hiç kimse hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmek istemezdi, değil mi?

Şansıma, kimse bana patlamış mısır fırlatmadan sırama ulaşabildim ki bu, bana göre büyük başarıydı. Bayan Hurstenwild ders arası izinleri ve kütüphane erişimleri hakkında konuşmaya başladı; muhtemelen dikkatimi vermeliydim ama bakışlarım sınavta dolanıp duruyordu. Otuz kadar öğrenci vardı. İlk bakışta geldiğim yerdeki çocuklardan farklı görünmüyorlardı. Her yerde olduğu gibi burada da güzelden normale, kendinden eminden utanmaya, dar kot pantolonludan mini etekliye kadar her tipten insan vardı. Ancak bu sınıf geldiğim yerdekinden farklı olmasa bile ben öyle olabilirdim. Farklı, yani. Artık boş bir sayfaydım. Bu noktadan itibaren başıma her şey gelebilirdi. Bu insanlardan herhangi biri yıl sonuna kadar en yakın arkadaşım ya da ezeli düşmanım olabilirdi. Kaderimin kontrolü ellerimdeydi. Bugün yapacağım her hareket, bütün bir yılı güzelleştirebilir ya da berbat edebilirdi.

Fakat baskı yoktu, değil mi? Emniyet kemerlerine takılmadığım ve İngilizce kullanımımı kontrol altında tuttuğum sürece iyi olmalıydım.

“Olmalıydım” buradaki anahtar kelimeydi.

Aniden, Bayan Hurstenwild’ın konuşmayı kestiğini ve insanların hareketlendiğini fark ettim. Donakaldım; ilk ders çoktan bitmiş miydi? Burada zil çalmıyor muydu? Ben daha tepki vermeden Juliette sıramın üstüne oturdu. Yanında iki kız daha vardı. Bir tanesi, Covergirl markasının reklamlarından fırlamış gibi kalın kirpikleri olan, güzel kahverengi tenli, uzun boylu ve kıvrımlı hatlara sahip bir kızdı. Yün kazağı ve kısa yoga taytıyla baştan aşağı marka spor kıyafetleriyle donanmıştı. Diğer kız, *ufacık* farkla bir deri ceket ve Converse ile aynı derecede soluk tenine yakışmaması gereken ama bir şekilde yakışan soluk eflatun renkli, fırfırlı bir elbise giymişti. Buna ek olarak sürdüğü ağır göz kalemi ve çökük duruşu, onu geldiğim yerdeki arkadaşlarımla yarıyla birebir aynı yapıyordu. Ne yazık ki kızlar arasında, beni gördüğü için pek etkilenmemiş gibi duran tek kişiydi.

“Ollie-ey, bunlar Niamh ve Lara,” dedi Juliette, sırasıyla

L'Oréal modelini ve serseri görünümlü kızı işaret ederek. *Neev* mi? Kuzey Carolina'da insanların garip isimleri vardı. "Millet, Ollie buraya Kaliforniya'dan taşındı. Anlaşılan her an durup dururken geri taşınabilir."

Lanet olsun, yüzüm kızarıyordu. Pekâlâ. Konuşma sırası benimdi. Belki de bu fırsatı, anadilimde ne kadar iyi olduğumu göstermek için kullanabilirdim. "Selam. Evet, yazı burada geçirdim ve ailem sonradan dönmeye ne gerek var, bütün yılı burada geçirelim deyiverdi."

Niamh kafası karışmış bir hâlde baktı. "Gerçekten mi? Bu biraz... alışılmadık gibi duruyor."

Tutturamadık. "Şey... evet, hayır, bu... bu şey... şakaydı... biz aslında... şey... teyzem hasta, o yüzden bir süre ona destek olmak için burada kalıyoruz."

Üç kız da bana bakıyordu. Ben de onlara baktım. Sonra yerde kocaman bir kara delik açıldı ve beni dibine çekmesine memnuniyetle izin verdim.

Lara ofladı. "Keyfimi kaçırdı." Juliette pek gizlemeden ona dirsek attı ve Lara abartılı bir şekilde kaburgasını ovaladı. "Tanrım, Jule, bu neydi şimdi?"

"Yani bütün yazı burada mı geçirdin?" diye sordu Juliette, bu garipliği tatlıya bağlamak için sesini yükseltip Lara'yı bastırmaya çalışarak.

"Hayır, tam olarak burada değil. Göldeydik. Çocukluğumdan beri Collinswood'a ilk gelişim bu."

"Güzel," diye atladı Niamh. "Ben de orada bir hafta geçirdim. Birbirimizin farkında olmadan onlarca kez denk gelmişizdir. Ne komik."

"Niamh orada olabildiğince çok vakit geçirmeyi seviyor," dedi Juliette. "Eninde sonunda ateşli bir yaz aşkına denk geleceğine kendini tamamen inandırdı."

"Buna en çok yaklaştığım kişi, büyükbabamın çim bowlingi arkadaşıydı," dedi Niamh, ucuna bir gül takılmış gül rengi zincirli kolyesiyle oynarken. Gül renginde bir gül. "Ama benim

onunla ilgilendiğimden daha çok benimle ilgileniyordu maalesef. Yaşça büyük erkeklere sorunum yok ama altmış yaş sınırım var.”

Niamh’in kolyesini daha önce görmüştüm; ikisine bakarken fark ettim ki Juliette’te de vardı. Aynen, aynılardı. İçime doğdu ve Lara’ya baktım. Onun da boğazının üstünde, floresan lambanın ışığını yansıtan bir gül parlıyordu.

Juliette, iyi niyetle Niamh’in omzuna dokundu. “Sana söyleyip duruyorum. Macera istiyorsan gölden biraz daha uzağa gitmelisin, sence de öyle değil mi? Çalkantılı yaz aşkları pek Kuzey Carolina işi değil.”

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bence başarmıştım da. Ta ki Lara gözlerini kısıp dirseklerini masama dayayarak, “Yoksa öyle mi? Ollie?” diyene kadar.

Gözlerimi kırıştırdım. “Hı?”

Fakat masumu oynamak için artık çok geçti. Lara beni işaret ederek şeytani bir gülüş attı. “O bakışı gördüm! Tatilde *sen* neler yaptın? Kızın altmıştan küçük olduğunu varsayıyorum.”

Yüzümün az önceki kızarıklığı, şimdi nasıl görüldüğüm düşünülürse hafif bir pembelikten ibaret olmalıydı. “Şey... ben...”

Juliette de konuya atladı. “Bir şeyler *yapmış*, aman *Tanrım*. Niamh, sözümü geri alıyorum.”

Niamh surat astı. “Bazı insanlar çok şanslı oluyor.”

Boğazımdan çalkalanmış bir soda köpüğü gibi gergin bir kahkaha çıktı. “Ders başlamıyor mu?”

“Hayır,” dedi Juliette. “Bayan H’yi duymadın mı? Yaz dedikodusu yapmak için bize beş dakika verdi. O yüzden lütfen, dökül.”

Lara yanımdaki sıradan boş bir sandalyeyi çekti ve ters çevirip oturdu, eflatun renkli fırfırları her yere saçıldı. “Aynen, bütün müstehcen detayları ver bize. Zaten geri kalanımızın bu yaz hakkında anlatacak pek bir şeyi yok.”

“Yok mu?” diye sordu Juliette. “Ne üzücü.”

Lara eliyle onu geçiştirdi. “Şu an benden bahsetmiyoruz.”

Bir yandan bakınca bu kızları pek tanıımıyordum, o yüzden şimdiden onlara bu kadar şey anlatmalı mıydım? Öte yandan,

ilgilenmiş görünüyorlardı ve bu taşınma karmaşası içinde eski arkadaşlarımla bu konuda neredeyse hiç konuşamamıştım. Biraz daha birileriyle konuşmazsam kelimeler içimden taşıp gidecekti.

Yutkundum. “Şey... belki bir şeyler yapmış olabilirim...”

Üç baş da birden bana döndü ve sahne ışığı tam suratıma doğrultuldu. Juliette ellerini havada salladı. “Eveet?”

“Biriyle tanıştım,” dedim. “Ve... evet, bir şeyler oldu. Şey...”

“Biri mi? Kız mı, erkek mi?..” diye böldü Juliette.

Eh. Cinsiyetsiz konuşmak buraya kadardı demek. Eninde sonunda “açılmam” gerekeceğini biliyordum, tabii yıllardır zaten açık olduğum için buna açılmak dersiniz. Fakat geldiğim yerde bütün o gariplikleri *atlatmıştım*. O yüzden gereğini yaptığımı düşünüyordum, anlarsınız ya? Ayrıca eklemem gerekirdi ki Kuzey Carolina’daki Collinswood, San Jose’ye kıyasla açılma konusunda muhtemelen *birazcık* daha zorlayıcı olacaktı. Daha doğal bir şekilde gerçekleşmesini umuyordum; insanlar kendiliğinden fark ederdi, hepimiz bu normalmiş gibi davranırdık çünkü benim için *zaten* normaldi ve böylece hiç sorgulama olmadan şen şakrak günbatımına koşturabilirdik.

Eh, olan olmuştu artık.

“Erkek,” dedim sonunda. Garip bir şekilde, bunu sesli olarak söylemek zordu. Geldiğim yerde rahat ve kendime güvenli bir şekilde geçirdiğim onca yıldan sonra, on dört yaşına dönmüş gibi hissettim. Bundan *hiç* memnun değildim.

Juliette, bunu bekliyormuş gibi başını salladı. Niamh, ender bir kuş türü görmüş gibi kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. Lara göz kırptırdı ve suratını ekşitti. Öyle olsun. Siktir olup gidebilirdi. Onun onayını bekliyor değildim.

Rahatsız edici bir şeye dönüşmek üzere olan kısa bir sessizlikten sonra Niamh ve Juliette aynı anda konuştu.

“Adı ne?”

“Fotoğrafı var mı?”

Tereddüt ettim, sonra neden olmasın diye düşündüm. Kabul edilebilir olduğunu düşündüğüm bir fotoğraf bulana kadar

–böylesine çekici bir erkek için, fotoğrafları onu tam olarak yanıstırmıyordu– Instagram hesabında dolaştım. Telefonu Juliette’ye uzattım ve Lara da görmek için uzandı. Keşke bakmasaydı ama ona burnunu sokmamasını söyleyemezdim, değil mi? “Adı Will,” dedim.

Juliette ve Lara tıpatıp aynı şaşkın bakışı attılar. “Biliyorum,” dedim. “Benim için çok fazla, değil mi?”

“Kendini hafife alma,” diye azarladı Niamh, görmek için elini uzatırken. Juliette bir şey demeden telefonu uzattı. Niamh fotoğrafa baktı ve yeniden Juliette’e uzattı. “Bekle, Will...”

“Fena değil,” diye böldü Lara elini kaldırarak, yüzündeki ekşi ifade tamamen gitmişti. “Güneye taşındığını Beyaz Atlı Prens’e söyledin mi peki?”

Güzel soruydu. “Şey... bir süredir hiçbir şey paylaşmıyor, o yüzden gördü mü emin değilim,” diye bocaladım. Ne kadar çok mesajıma cevap vermediği gibi acı verici detaylardan bahsetmeye gerek yoktu. “Taşınmamız çok hızlı oldu.”

“Öyle mi? Burada olduğunu bilmiyor mu yani?” diye sordu Lara.

Niyeti neydi bilmiyordum ama ses tonundan –ve Juliette’in attığı yan bakışlardan– belliydi ki bunu iyi niyetle sormuyordu. Muhtemelen reddedildiğimi yüzüme vurmak istiyordu. Dürüst olalım ki gerçek de buydu. Kim tam iki hafta boyunca hiç haber vermeden sosyal medyada ortadan kaybolurdu? Muhtemelen yeni paylaşımlarını görmeyeyim diye beni engellemişti. Göl evinde olan göl evinde kalır, öyle değil miydi?

“Şey... hayır,” dedim. “Beni görmezden geliyor” kısmını saklamak buraya kadardı. “Yani, sessiz kalmasının iyi bir gerekçesi olabilir. Çapkın birine pek benzemiyordu, anlırsınız ya? Gerçekten çok tatlıydı. Aslında ben... yani... tam olarak nerede yaşadığını bilmiyorum. Bana bir kez söylemişti ama unuttum.”

Juliette ve Niamh, Lara ile bakışıp bana zayıfça gülümsediler. “Kim bilir,” dedi Juliette. “Belki de bir sebebi vardır.”

İkna edici değildi. Ah, *o kadar* belli oluyor muydu? Ben de

durmuş, hâlâ kişisel bir şey değildir diye umut ediyordum. Fakat tabii ki öyleydi. Gerçek hayatta onun gibi çocuklar benim gibileriyle takılmazdı. Sanırım o zaman sahip olduğu en iyi seçenek bendim, o kadar.

Suratımdaki ifadenin gittikçe daha üzgün hâle gelmeye başladığını gören Lara, konuyu değiştirdi. Ne kadar nazıktı. Belki de onu çok çabuk yargılamıştım. "Her neyse, Ollie, kimse sana bu akşam Rachel'daki partiden bahsetti mi?"

"Rachel kim onu bile bilmiyorum, yani hayır."

"Bizim okula dönüş partimiz gibi bir şey. Bizimle gelmelisin," dedi Juliette elini çırparak. "Akşam yemeğinden sonra bizde hazırlanacağız. Yedi gibi gelebilir misin?"

Biraz düşündüm. Salı gününde mi? Okulun ilk günü olduğunu anlıyordum ama *gerçekten* mi? İzin alabilmek için çok fazla rüşvet vermem gerekecekti. Kimsenin bebek bakıcılığı yapmama ihtiyacı olmadığı takdirde, elbette. Olursa da halledebilirdim. Yeni bir okuldaki ilk daveti reddettiğinizde ne olduğunu biliyordum: İkinci daveti asla almazdınız. Birkaç kez eski okulumdaki çocukların başına geldiğini görmüştüm. Eğer elimden gelirse, benim başıma gelmesini engelleyecektim. "Olur. Bana adresi mesaj atarsın."

Böylece hemen numaralarımızı aldık. Sonra zil çaldı ve Juliette bileğimden tutarak beni ilk dersime sürükledi. Gül kolyeli gruba dahil edilmişim gibi duruyordu. En azından şimdilik. İlk izlenim konusunda tamamen çuvallamıştım ama çok da büyük bir sorun değil gibiydi.

İyi. Bu iyiydi. İlk ders: Görev başarıyla tamamlanmıştı. En zor kısmı geçmişti. Bundan sonrası çok daha kolay olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

3

Çocuklar sahilde oynarken ben de ayak parmaklarımı kuma gömdüm. O kadar sıcak bir gündü ki ufuk çizgisi dalgalanıyor gibi görünüyordu. Gökyüzü her zamankinden daha koyu ve derin bir mavi renkteydi, gölün karşısındaki köknar ağacı kaplı tepelerle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sağ tarafımdaki bir gölge, bana yalnız olmadığımı söyledi. Gerçekten yalnız olduğumdan değil – suya dalıp çıkan, plaj havluları üzerinde uzanmış ve piknik banklarına tünemiş en az kırk kişi vardı etrafta. Ancak hiçbiri benim farkımda değildi.

Will yanıma oturdu, bu sırada göle bakıyordu. Bugün kısa kort şort ve esmer tenini daha da koyu gösteren V yakalı bembeyaz bir gömlek giymişti. “Bu çocuklar senin mi?” diye sordu bana bakmadan. Komiklik yapıyordu. Hoşuma gitmişti.

“Yok. Hayatımda hiç görmedim,” diye takıldım.

“Ah. Harika. Biraz daha sakın bir yere gidelim mi o hâlde?”

Gülerek omuz attım. “Keşke gidebilsek. Ama saat iki ya da üçe kadar görevliyim.”

Ayakkabılarını çıkarıp yerleşti. “Neyse ki bugünümü tamamen boşaltmıştım.”

Neşelendim. “Öyle mi? Akşam senin şu yemek yok mu?”

“Aslında var. Ama düşündüm ve seninle takılmayı tercih edeceğime kadar verdim. Umarım bu emrivaki sorun olmaz.”

İşte yine oluyordu. Her zamanki kelebekler. Son zamanlarda sürekli uçuşuyorlardı. “Eh, biraz münasebetsizce oldu.”

“Erinde sonunda affedersin.”

Onu önce Crista fark etti ve peşinde Dylan ile birlikte sudan hızla çıktı. “Will! Will, geçen sefer beni kaçırdın, amuda kalktım!”

“Amuda mı kalktın? Etkilendim. Tekrar yapabilir misin sence?”

Akşam yemeğindeki konuşmaya, sabah beni kahvaltı yapmaya zorladıkları için okula çok geç kaldığım konusunu sıkıştırmış olabilirdim. Yalnızca izin alıp akşam evden kaçabilme ihtimalimi artırmak içindi. Biliyorum, biliyorum, iyi bir şey yapmaya çalıştıkları için ailemi suçlu hissettirmemeliydim ama çaresizdim. Gerçi mükemmel bir şekilde işe yaradı. Onları lütufkârca affettikten sonra umursamaz bir tonla parti meselesini ortaya attım ve hemen evet dediler – annemin beni bırakıp sonra da alması koşuluyla. Kötü Seçimler yapma ihtimalime karşı, işin içinde alkol olan herhangi bir etkinlik için geçerli bir aile kuralıydı.

Saat yedi buçukta Juliette’in evindeydim. Bu kasabada bir şey vardı. Herkes malikâne gibi evlerde yaşıyordu sanki. En azından geldiğim yerdeki banliyöye kıyasla. Buradaki hiç kimse tek katlı evlerin varlığından haberdar değilmiş gibiydi.

Juliette’in annesi, beni doğrudan merdivenlerden yukarıya yönlendirdi.

“Evi bu hâlde görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Normalde çok daha toplu olur ama Juliette, arkadaşlarını çağırıp çağıramayacağını sormak için bizim işten dönmemizi beklemiş.”

Bundan daha dağınık hâlde müşteriye sunulan otel odaları görmüştüm. Merdivenlerden yukarı çıkarken, gerçek hayatta *Waldo Nerede?* oynuyormuşum gibi evin neresinin “dağınık” olduğunu bulmaya çalışıyordum. Koltuktaki dantelli yastıklardan biri sanki biraz yamuk duruyordu. Bundan bahsediyor olabilirdi.

Diğer taraftan, Juliette'in odası gerçekten dağınıktı. Hatta neredeyse talan edilmiş gibiydi. Zemin –söylemesi zordu ama bir zemin olduğunu umuyordum– en az üç kat kıyafet yığınıyla kaplıydı. Juliette, bir sutyen ve kot etekle odasında dolaşıyor, gömme dolabını karıştırıyordu. Muhtemelen bir gömlek arıyordu. İçeri girdiğimi fark edince rahatsız olmuş gibi görünmedi. Bir erkeğin gey olduğunu öğrenen kızların kişisel sınırlar hakkındaki bu hâli de *neydi* böyle? Yani, Tanrı aşkına, onunla daha yeni tanışmıştım ve şimdiden sol memesinin hemen altında bir beni olduğunu biliyordum. Bunun garip olduğunu düşünen tek kişi ben miydim? Gerçekten mi?

Niamh ve Lara, çift kişilik yatakta bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Yatağın yanındaki komodinde, Minnie Mouse lambasının yanında yarısı boş bir kola şişesi duruyordu. Lara'nın üstünde hâlâ okuldaki kıyafetleri vardı ama Niamh siyah bir tulum giymişti. Bütün gün giydiği spor kıyafetlerinden çok daha göz kamaştırıcıydı. İçeri girdiğimde iki kız da bana baktı, sonra Niamh rahatlayarak içini çekti ve Juliette'in yastığının arkasına sakladığı votka şişesini çıkardı. Sanırım Juliette'in annesi geliyor sanmışlardı.

Niamh bir eliyle yatağın kenarına vurdu, diğeriyle de içkisini doldurdu. "Ollie-ey! Gelmişsin."

Bu lakap üzerime yapışmıştı galiba. Harika.

Juliette ellerini çırpı, o karmaşanın içinden gümüş rengi bir gömlek çıkardı ve bana döndü. "Selam. Sana bardak getireyim. Bizim votkamızdan içebilirsiniz."

"Ya da direkt şişeden iç," dedi Lara bardağındaki sodayı sallayarak. "Bu akşamdan önce sert bir içkiye ihtiyacın olabilir."

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Üstelemeyi düşündüm ama sonra bir süre daha iyi davranmaya karar verdim. Şu anda dahil olduğum tek grupta düşman edinmeye gerek yoktu. "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

Lara sadece beyaz kısmı görünecek kadar gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim. İçki içmiyorsun?"

“Pek değil,” dedim pek umursamayarak. Aslında “hiçbir zaman” demek istiyordum. San Jose’deki arkadaşlarımla çoğu, herhangi bir içkiden uzak duran insanlardı. Bizim grubumuzda içki içmemek havalı sayılırdı. Bunu tam bir gösterişçi pislik gibi görünmeden söylememin hiçbir yolu yoktu, o yüzden vazgeçtim.

Lara bardağını kaldırdı. “O zaman bırak da bu gece özel olsun.”

Ona gülümsedim. “Hayır, teşekkürler.”

Niamh ikimize gergince baktı. Lara gözlerini kırpıştırdı, sonra da içkisinden büyük bir yudum aldı. “Neyse ne. Rahatla. Sen sigara da içmiyorsundur. Küfür etme ve evlenmeden seks yapma hakkındaki düşüncelerin ne, bizimle paylaşır mısın?”

Başını sallayıp en yakındaki kıyafet yığının üzerine atlayan ve deodorantmış gibi her yerine parfüm sıkın Juliette sayesinde cevap vermekten kurtuldum. Akşam için hedefi yürüyen bir astım tehlikesine dönüşmekse bunu başarmıştı. “Bu akşam tıttırmek yok maalesef,” dedi. “Camları açmamıza rağmen annem durumu çakmaya başladı.”

Niamh yatakta geriye devrildi ve yoga yapıyormuş gibi bacaklarıyla havayı tekmeledi. Ona baktım, sonra Juliette’e dönüp bana doğru işaret ederken “Gerçek mi bu ya?” bakışı atan Lara’yı yakaladım.

Lara, onu gördüğümü fark etmedi. Fakat Juliette etti. Du-dağına ısırıldı ama beni savunmaya çalışmadı. Bu anlaşılabilir, sanırım. Benimle daha yeni tanışmıştı. Neden beni savunmaya kalksındı ki? Yine de. Bu pek rahatlamamı sağlamadı. Hemen gevşeme egzersizine başlamam gerekiyordu yoksa acele kararlar verip salmonella zehirlenmesi gibi bir şey uydurarak oradan kaçacaktım. Fakat o zaman da aileme yaptığım tüm o duygusal şantajlar boşa gitmiş olacaktı ve bir gruba dahil olma fırsatını kaçıracaktım. Bu grup benim için biraz fazla cüretkâr olsa bile. Yalnız olmaktan iyiydi.

Bunların hepsini düşünmek için tam yirmi saniye harcadım. Demek istediğim, düşünceli bir şekilde dümdüz karşıya bakarak

yirmi saniye boyunca sessizce oturdum. Beynim resmen çalışmayı bırakmıştı. Sanırım paniklemeye başlıyordum.

Sonunda aklıma bir konu geldi. "Bunu bilerek mi yaptınız? Gül rengindeki güller?"

Juliette kolyesini çıkardı ve incelemek için eline aldı. "Ah. Hiç aklıma bile gelmemişti. Gül renginde."

"İki kat gül gücü," Niamh said. "Daha iyi."

"Ne anlama geliyorlar?" diye sordum.

"Kadın gücü," dedi Juliette. "Venüs'ün sembolüydü."

"Âşkın değil mi?" dedim.

"Tutku varken aşkı kim ne yapsın?" dedi Lara. Zincirini ağzına doğru götürüp ısırıldı.

"Onları beğendim," dedim.

"Artık satmamaları ne kötü," dedi Lara. "Sınırlı sayıda üretilmişti, anlarsın ya? Bu yüzden grubumuza yeni kız almıyoruz. Temayı bozar yoksa."

Ben yanıt vermeye çalışırken fazlasıyla uzun bir süre bocalayamadan Juliette araya girdi. "İçkilerinizi bitirin artık, millet. Çıkmamız lazım."

Ev, insan kaynıyordu. Partideki herkes birbirini tanıyor gibiydi; nereye baksam birileri birilerinin koluna vuruyor, odanın öbür ucundan birbirlerinin dudaklarını okuyor ve öfkeli bir şekilde gözlerini kısarak birbirlerine kötü kötü bakıyorlardı. Oturma odasına girer girmez sıcaklık en az yirmi derece arttı ve havada sıcak birayla Axe marka deodorant kokusu vardı.

Lara, müzik yüzünden sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Ben etrafa bir bakacağım."

Bunu söyleyip gitti. Erkeklere bakacaktı galiba? Ya da alkol mü arayacaktı? Juliette tereddüt etti, sonra da bir saniye der gibi parmağını kaldırdı. "Onunla gidiyorum. Çok uzun sürmez."

Böylece iki kişi kaldık. Niamh ve ben, bu gariplikten bunalarak birbirimize baktık. Sohbet nasıl başlatılırdı ki? Tam *Ee, daha*

daha nasılsın? diye girecektim ki benden önce konuşarak beni bu büyük utançtan kurtardı. “Daha yılın başındayız, biliyorum ama okul bittikten sonra planın ne? Aklında bir üniversite var mı?”

Bir grup oğlan kapıya ulaşabilmek için beni ittirdi; biz de yoldan çekilmek için duvara doğru yaklaştık. “Pek değil. Üniversiteye gitmek isteyip istemediğimden bile emin değilim. Bu yıl karar verebilmeyi umuyorum. Sen?”

Niamh neşelendi. İçimden bir his, bu cevabı bir süredir düşündüğünü söylüyordu. “Aslında üniversite benim yedek planım. Esas olarak New York’a taşınıp modellik yapacağım.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Aynen. Bazı fotoğraflarıma çok ilgi göstermiş bir ajans var, o yüzden portfolyomu biraz daha genişletip başvurmak istiyorum.”

“Bu harika. Bence gerçekten bir şansın var. Çok güzelsin.”

Niamh kızarıp omuz silkti. “Eh, lafı dolandırmaya gerek yok, büyük beden modeli olacağım bariz.”

“Lafı dolandırdığım falan yok. *Gerçekten* çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim.”

“Hayatımda gördüğüm en gürl kirpiklere sahipsin. Onlar takma falan mı?”

Niamh güldü. “Hayır!”

“Kız olsaydım senin gibi olmak isterdim. O saçların.”

“Ah... Biraz abartıyorsun artık,” diye sırttı Niamh gergin bir şekilde.

“Evet, üzgünüm. Haklısın. Ben... susuyorum.”

Birkaç saniyeliğine iyi gidiyordum aslında. Bir yanımdan aniden insanların partilerde neden alkol aldığını anladım. Eğlenmek için değildi. Kendilerini ne kadar aptalca durumlara düşürdüklerini unutmak içindi.

Niamh kıpırdandı, sonra da başını salladı. “Hadi, kızları bulaşım. Lara muhtemelen başını derde sokmuştur.”

“Ne gibi bir dert?” diye sordum, onunla birlikte en az ev kadar kalabalık arka bahçeye doğru yürürken.

En azından burada müzik sesi yoktu ve temiz hava vardı.

“Bilirsin işte. Dert yani. Genelde erkeklere sataşmak gibi.”

Dört beş grubun arasından zorla geçtik, sonra kalabalıkta Juliette’in saçlarını gördüm. Lara onun yanındaydı, tahta çitlerin önünde duran ve siyah beyaz sporcu ceketi giymiş bir grup oğlanla konuşuyordu.

Sporcu oğlanlardan biri gözüme takıldı. Saçları yana yatırılmış, burnu çilli ve çıkık elmacık kemikleri olan bir sporcu oğlan. Tanıdığım bir sporcu oğlan.

Dünya sessizliğe büründü.

Oydu.

Will.

Will, Will.

Benim Will'im.

Şok olmuş hâlde birbirimize baktık. Hangimizin tavşan, hangimizin far olduğunu anlamak zordu.

Önce o konuştu. Bu harikaydı çünkü heyecanlanmalı mıydım yoksa kızmalı mı emin değildim. “Yok artık, Ollie! Burada *ne* yapıyorsun?” Çok şaşkın görünüyordu ama mutlu bir şaşkınlık gibiydi. Bu, bütün şüphelerimi ortadan kaldırdı. *Tabii ki* beni görmezden gelmiyordu. Will'den bahsediyorduk sonuçta.

“Asıl *sen* ne yapıyorsun?” dedim, burasının onun yaşadığı yer olduğunu fark etmeden önce. Benim burada olmam, onun olmasından çok daha garipti. “Collinswood’da yaşadığını söylememiştin. M harfiyle başlayan bir yerdi, değil mi? Ya da L?”

“Napier. Napier’de yaşıyorum. Collinswood’a yirmi dakika uzaklıkta,” dedi Will. “Okula burada gidiyorum. Ollie, *neden Kaliforniya’da değilsin?* Çok saçma!”

Sırıtiyordu. Hatta yüzü sevinçle ışıldıyordu. Ağzı kulaklarına varmıştı. Virüs gibi yayılan türde bir gülümseme idi. Aşırı bulaşıcıydı. Geçtiğimiz birkaç haftanın bütün o ıstırapı, her bir parçası gitmişti. Sanki hiç yaşanmamış gibi.

“Ailem, Linda Teyze’ye destek olabilmek için buraya taşınmaya karar verdi. Burada yaşıyor kendisi. Collinswood’da.”

“Bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Bahsetmedim mi? Öyle işte. Şimdi bahsediyorum.”

“Aman Tanrım, Ollie-ey, bu harika değil mi?” diye böldü Lara, sesi samimi olamayacak kadar neşeli çıkıyordu. Will ve ben aynı anda ona baktık. O âna kadar yanımızda olduğunu unutmuştum. Will dışında *herkesi* unutmuştum. “Bunun gerçekleşme ihtimali ne ki? Will, Ollie bu yaz hakkındaki *her şeyi* bu sabah bize anlattı.”

Will’in gülüşü kayboldu, benim de midem kasıldı. O, ailesine henüz açılmamıştı. Tanrı bilir buradaki kimseye de açılmamıştı. En azından şimdiye kadar. Ben ağzımı açana dek. Bu kızları ezelden beri tanıyor değildim. Kim bilir, belki de çoktan sınıfın yarısının da olduğu bir mesaj grubu kurmuş ve Will’le benim hakkımda dedikodu yapmışlardı. Eyvah.

Sporcu çocuklardan biri Will’e yanaştı. Will’den on beş santimetre kadar uzundu, koyu kahverengi bir teni ve insanların hakkında Tumblr paylaşımı yapacağı türden bir çene hattı vardı. “Bu arada, Lara,” dedi, belli ki ben buraya gelmeden önce başlamış bir konuşmayı devam ettiriyordu. “Biyoloji dersinde nasıl benim yanıma oturmazsın? Senin için sıra falan tutmuştum.”

Lara yumuşadı. Yani tatlı *olabiliyordu*. “Öyle mi? Bu sabah çok yorgundum, derslere ayakta uyuyarak gittim.”

Dikkatimi konuşmadan uzaklaştırdım ve Will’e bir bakış attım. Ağzı hafifçe açık kalmıştı ve uzaklarda bir noktaya odaklanmış bakıyordu. “Will, gerçekten. Seni tanıdıklarına dair en ufak bir *fikrim* bile yoktu. Aklıma bile gelmedi, ben...”

Bir elini kaldırdı. “Sorun değil. Her neyse. Sadece, şey... Bununla ilgili çok konuşma, tamam mı?”

“Evet, tabii ki. Ee... nerelerdeydin? Senden haber alamayınca düşündüm ki... Bilmiyorum...”

Will’in yüzünde hâlâ boş bir ifade vardı. “Meşguldüm. Üzgünüm. Neyse, seni gördüğüme sevindim. Sonra görüşürüz.”

Sonra başkasıyla konuşmak için bana sırtını döndü. Bu kadardı. İçimde bir şeyler sarsıldı, gevşek bir ipin kopması gibiydi. Ağzım açık bir hâlde sırtına bakakaldım. Bunu yapmış *olamazdı*. Şu an bunu hayal ediyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Juliette ve Niamh her şeye şahit olmuştu. Juliette ağzını büküp Will'e doğru pis bir bakış attı, sonra da Lara'yı Matt'le birlikte orada bırakıp bileğimden tutarak beni ve Niamh'i uzaklaştırdı. "Tanrım, tam bir pislik olabiliyor," dedi Juliette, müziğē rağmen olabildiğince kısık sesle konuşarak. "Ona aldırış etme, lütfen. Basketbolcu çocuklar birbirlerinin yanındayken hep biraz garip davranırlar."

"Biraz garip," diye tekrarladım. Onlardan uzaklaşırken attığımız her adımda, içimdeki bir şey daha da çözünüyor gibiydi. Sanki ruhum parçalanıyordu.

Bir bahane bulup buradan kaçmanın tam vaktiydi, *hemen*.

Kızlar benimle konuşuyor olabilirdi ama emin değildim. Kalabalık bulanıklaşıyor ve herkes ağır çekimde hareket ediyordu. Oturma odasından geçerken birkaç kişi bana çarptı ya da belki ben onlara çarpmıştım. Özür dilediler mi acaba? Ya da ben özür diledim mi?

İçeceklerin olduğu masaya vardığımızda her şeyin bir rüya olduğuna dair kendimi ikna etmiştim ve bunu kanıtlamak için tırnaklarımı avcumun içine sertçe bastırıyordum. Maalesef ki kanıtladığı tek şey şunlar oldu: a) Uyanıktım ve b) hâlâ lanet olası partideydim. Görev iptal. *Şimdi*. Sonuçlarını siktir et.

"Hadi ama, *o kadar* kötü olmadığına eminim," diyordu Juliette, elinde kepçeyle Niamh'e bakarak. "Alt tarafı meyve kokteyli."

"Karbonhidratı azaltmaya çalışıyorum. Bu yüzden, votka tek."

"Votkada da karbonhidrat var. Hatta *aşırı* karbonhidrat var."

Niamh dudak büktü. "Kesinlikle yok."

"İçinde patates var. Patates neyden oluşur? Karbonhidrat, Niamh."

Arkalarından yaklaşan garip bir takipçi gibi boğazımı temizledim.

"Votkarın içinde patates *yok*," diye karşılık verdi Niamh, "o..."

"Hey, birazdan dönerim, tamam mı?" diye lafını kestim.

Onlardan aldığım tek karşılık dikkatsiz birer baş sallamasıydı.

Bu yeterdi sanırım. Onlardan ayrıldım ve tanımadığım insanları birer birer iterek oturma odasında dolandım.

Acilen dışarı çıkıp Ryan ya da Haley'i ya da başka herhangi birini aramaya ihtiyacım vardı. Sadece tanıdık bir ses duymak istiyordum. Okulun ilk gününde çuvalladığım, Will'i açık ettiğim ve şimdiye kadar beni uzaklaştırmadıysa bile artık *kesinlikle* benden uzak duracağı gerçeğini bastırabilmek için. Hepsi benim hatamdı.

Ön bahçede derin bir nefes aldım ve bayılmaktan kıl payı kurtuldum. Bu kulağa melodram gibi geliyor olabilir ama duman, vücut ısısı ve bira kokusunun ne kadar boğucu olduğunu temiz havaya çıkana dek fark etmemiştim. Merdivenlerden aşağı doğru koşuşturdum ve kendime çalılarla çiçek tarhları arasındaki serin tuğla duvara yaslanıp oturabileceğim bir yer bulana kadar evin etrafında dolaştım. Aniden, canım artık Ryan'ı aramak bile istemedi. Buradan gitmem gerekiyordu. Anneme hızlıca acil durum mesajı gönderdim ve beklemek üzere duvara yaslandım.

Sağ tarafımdan gelen tanıdık bir ses beni irkiltti. Will. *Tabii ki* oydu. Kötü bir şaka gibi olan bu günden beş dakika bile kurtulamayacaktım, değil mi? Sesinden anladığım kadarıyla ön kapının yanında olmalıydı. Beni burada yalnız görmesine izin veremezdim. Asla olmazdı. "Seni umursamıyorum" oyununu oynayacaksak, bu oyununu kaybetmemin en büyük sebebi arkadaşsız ve kendi hâlime acır bir şekilde yakalanmam olurdu. İçimde kıvranan hormon denizine dalmayı tercih ederim, teşekkürler.

Sesi gittikçe yaklaşıyordu. İki seçeneğim vardı. Birincisi, gül tarhına girip gülmüşüm gibi yapmaktı. Bir okul gösterisinde çalılık olmuştum daha önce ve övünmek gibi olmasın ama bu konuda doğuştan yetenekli olduğum söylenmişti, o yüzden birinci seçenek cidden sağladı. İkincisiyse arka bahçeye kaçmaktı.

Kaçtım. Eşitlik kavramından kaçınan bir bağnaz gibi kaçtım.

Şansıma, yakalanmadan kaçabilecek kadar yeterince hızlı hareket etmiştim. Beni aralarında sıkıştıran insanlardan başka hiçbir şey göremeyene kadar arka bahçedeki kalabalığın içine daldım. Annemi beklerken vakit öldürmek için gruptan gruba geçerken

bir cankurtaranmış gibi telefonuma sarıldım. Sonra birden, uzun boylu ve kızıl saçlı bir kızla öpüşen tanıdığım birine denk geldim. Will değildi neyse ki. Uzun kestane rengi bukleleri olan, deri ceketli ve eflatun elbiseli biriydi.

Lara.

Donup kaldım, şok olmuştum. Sonra ilk bakışta fark edemediğim şeyi gördüm. Lara'nın hemcinsiyle yiyişme seansı, bir grup öğrencinin ortasında oluyordu. Çoğunluğu erkekti, söylemeye gerek varsa tabii. Tezahürat yapıyor, yumruklarını sallıyor ve genel olarak iğrenç davranıyorlardı. Ne yani, Lara bunu gösteri olsun diye mi yapıyordu? Belki. Gerçekten keyif alıyormuş gibi görünmesi dışında. Yani, *cidden* keyif alıyormuş gibi. Kızlarla öpüşme konusunda uzman olduğumdan falan değildi ama bu konudaki toy görüşüm bu yöndeydi. Bir eli kızın omzundaydı, diğeriyle saçlarını kavramıştı ve bir kez bile gözlerini açmamıştı. Ayrıca, on beş saniyedir onları izliyordum ve henüz nefes almak için ayrılmamışlardı.

Sonunda ayrıldıklarında kızıl saçlı başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Lara da güldü ama onunki daha zayıftı ve yüzünü kapamak için öne doğru eğildi. Çenesini kaldırdı, memnun olmuş bir gülümsemeyle bir süre kızı izledi ve sonra *bir kızı öptüm ve sizin de hoşunuza gitti* dermiş gibi saçlarını savurarak izleyicilerine döndü.

Beni görmeden önce kalabalığa karıştım. Görünen o ki neredeyse hiç kimse sizi tanımadığında görünmez olmak oldukça kolaydı. Kendimi yeniden ön bahçede bulana kadar, dökülmüş içkilerden ve sendeleyerek yürüyen gruplardan kaçınıp bir süre amaçsızca yürüdüm. Will hiçbir yerde görünmüyordu. Başka kimse de yoktu gerçi. Derin bir iç çekerek ayaklarım acınası hâlde kaldırıma oturdum ve annemin kurtarma arabasını bekledim.

Tamamen çuvalladın, Ollie.

Alkış. Bravo. Vesaire.

4

Salı, 21:23

Ollie? Nereye gittin?

Salı, 21:37

Hâlâ burada mısın?

Salı, 21:51

Bize kızgın mısın?

Salı 21:56

Lütfen cevap ver. Özür
dilerim. Açsana?

Salı, 22:24

Juliette? Numaran bende
kayıtlı değil. Kızgın
değilim. Üzgünüm, eve
gittim. Sanırım salmonella
zehirlenmesi geçiriyorum.
Görüldü Salı, 22:25

Salı gecesi Juliette ile birkaç defa daha mesajlaştık da çarşamba günü ilk derse girene kadar kızlarla aramızın iyi olup olmadığından emin değildim. Zamanında gittiğimi de eklemeliyim. Hatta erkenciydim. Etrafıma üşüşüklerinde sırama yeni oturmuştum. Gören de Harry Styles olduğumu sanırdı.

Önce Juliette konuştu. "Ollie-ey! Geleceğini düşünmüyordum. Şu salmonella şeyi yüzünden."

Kinayeli ses tonuna bakılacak olursa benim gıda zehirlenmemin gerçekliğinden şüphe duyuyor gibiydi. "Salmonella zehirlenmesinin hafif hâliydi. İki saat falan süren cinsinden."

Juliette ve Niamh, bu tamamen anlaşılır bir şeymiş gibi başlarını salladı. Lara, beni bir kedinin sineği izlediği gibi izliyordu.

"Tamam," dedi Juliette, tekrar masamın üstüne otururken. "Öncelikle, şu Will meselesi... sır olarak saklayacağımız konusunda bize güvenebilirsin. Kimseye söylemeyeceğimizi biliyor."

Will hakkında yanlış düşündükleri konusunda ısrarcı olup olmamayı düşündüm. Tek sorun, başlangıçta onlara ne kadarını anlattığımı hatırlamamdı ve dürüst olmak gerekirse geri almak için muhtemelen çok geçti. O yüzden başımı salladım ve bizi duyan başka kimse olmadığından emin olmak için etrafa bakındım.

"Ayrıca," dedi Niamh, "Instagram'dan neden kaybolduğunu öğrendik."

"Onunla mı konuştunuz?" diye sordum hızla, yarı korkmuş yarı heyecanlı bir şekilde.

Kızlar alınmış bir şekilde baktı. "Lütfen. Hiç yol yordam bilmiyorsun," dedi Lara.

"Kendi yöntemlerimiz var," diye ekledi Juliette.

"Lara, onun arkadaşı Matt'le yakın," dedi Niamh. "Matt dedi ki, ailesinin eve gitmesinden önce gece dörtte eve döndüğü için telefonuna el konmuş. Ondan cevap alamamanla aynı zamana denk geldiğini düşündük, değil mi?"

"Evet." Siktir, Will'i çıplak hayal ediyor gibi görünüyor muy-

dum? Çünkü kesinlikle Will'i çıplak hayal ediyordum. Kendime engel olamıyordum. O gece bir sürü şey hatırlatıyordu. Ayrıca neden o gece neredeyse gün doğana kadar eve dönmediğini de çok iyi biliyordum.

"Anlaşılan, göl evinden bir grup kızla çıplak yüzüyorlarmış," diye ekledi Lara, pis bir sırıtmayla. "Sen ve Will o kızlarla çok zaman geçirdiniz mi?"

Dediğim gibi, o gece ne yaptığını çok iyi biliyordum ve yanındaki bir kız olmadığı kesindi. Lara beni üzmeye çalışıyorsa başarıyordu. Herkese söylediği şey bu muydu yani? Sanırım bunun beni bu kadar şaşırtmaması gerekiyordu. Aslında ne olduğunu söyleyecek değildi. Fakat kahretsin. Yine de canımı yakıyordu. Kaşlarımı çatarak ellerimi sıktım.

"Ah, üzgünüm... bilmiyor muydun?" diye sordu Lara sahte bir endişeyle.

Suratıma bir gülümseme yerleştirip ona baktım. "Sorun değil. *Senin* gecen nasıldı? Partiden ayrılmadan önce seni bir kızla gördüm."

Bu adiceydi ama hey. O kadar da gizli bir şey değildi. İlk sıradakilerin âdeta mısırla izlediği otuz küsur insanın önünde yapmıştı.

Niamh homurdandı ve Juliette de Lara'yı dürterek sırttı. "Bir ihtimal yine çok mu sarhoş oldunuz, Bayan Lara?"

Lara bakışlarına karşılık verdi. Onun ifadesini net bir şekilde okuyabiliyordum: "Meydan okuma kabul edildi." Eyvah. "Beeeellkkiiii," dedi Lara, Juliette'e.

"Lara sarhoş olduğunda bazen kızlarla öpüşür," dedi Niamh. "Bunun sebebinin hoşlandığı çocuğun bundan etkilenmesi olduğunu *biliyoruz* ama kimden hoşlandığını söylemeyi reddediyor."

"Benim oyum Matt'e," dedi Juliette.

Lara dudak büktü. "*Lütfen*, ezikler. Ayrıca çoğul olarak 'kızlar-la' öpüşmüyorum. Sadece Renee. Sembiyotik bir ilişkimiz var."

Juliette başını salladı. "Eh, en azından ona hangi çocuğu etkilemeye çalıştığını söylemişsindir umarım. İkinizin de aynı çocuğu tavlamaaya çalışması garip olurdu, değil mi?"

“Bana bir şey sormazsan ben de sana yalan söylemem,” dedi Lara, Bayan Hurstenwild herkese yerlerini geçmesini söylerken bana göz atarak. Ona doğru bir kaşımı kaldırdım. Bir anlığına bile olsa sarsılmış görünüyordu. Sonra bir şey demeden başka tarafa döndü.

Renee ile öpüşerek ne yapmaya çalıştığını bildiğime dair içimde bir his vardı.

Ayrıca neden böylesine bir sır olduğunu da biliyor gibiydim. Sanırım artık ikimizin sırrıydı, en azından şimdilik.

Neyse ki hâlâ Will’e denk gelmemiştim. Eninde sonunda olacağını biliyordum ama henüz yüzleşmeye hazır değildim. Sınıftan sınıfa giderken yolumu bulmak bile yeterince fazla geliyordu. Bunun da şimdiye kadar Will’siz olduğunu söyleyebilirim. Şimdiye kadar ders programımız hiç denk gelmemişti ve geriye sadece Edebiyat ile Müzik Görgüsü derslerim kalmıştı. Şu an itibarıyla Will, edebiyat dersinde yoktu ve ders her an başlayabilirdi. Müzik Görgüsü dersineyse ölse katılmazdı. Müzikle ilgili son konuşmamızda piyano ve org arasındaki farkı bile bilmiyordu. Başarılı olacak gibi duruyordum. Will Tavares ile hiç ortak dersim yoktu.

Soru şuydu; bundan memnun muydum yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım?

Karar verene kadar sorum anlamını yitirdi. Herhangi birimizin abisi olabilecek kadar genç bir öğretmen tam kapıyı kapatıyordu ki bir grup çocuk kolunun altından hızla içeri daldı.

Will’di. Will ve geçen gece birlikte takıldığını hatırladığım birkaç diğer çocuk. Henüz beni fark etmiş gibi durmuyordu. O ve Matt, sınıfın arka tarafında boş bir sıra görmüşlerdi ve kapmak için birbirlerinin tişörtlerinden çekiştirerek yarışıyorlardı. Tanrım, çok tatlı görünüyordu. Kendinden emin görünüyordu. Milyonlarca, milyarlarca yıl geçse de hiç şansım olmayacak biri gibi görünüyordu.

Matt, Will'den yarım adım kadar önce davrandı ve sıraya çöktü. Will onun omzunu kavrayıp şakacı bir şekilde çekti ve kalkması için rüşvet teklif etti.

"Will, otur," dedi öğretmen bezgince, sınıfın ön tarafından.

Will doğruldu ve döndü. "Selam Bay Theo, n'aber? Bir yıl daha birlikte olacağımızı bilmiyordum. Harika!"

Matt, kahkahasını çok belli bir öksürükle bastırdı ve Will de sırtarak onu ittirdi.

"Belki bu yıl sınıfta kalmışsındır diye umuyordum. Kurtulmak için dua ediyordum," dedi Bay Theo. "Ama kader benimle yine alay ediyor. Otur." İkinci sırada, benim birkaç sıra sağımdaki bir yeri gösteriyordu. Will'in başının arkasına uzun süre bakamayacağım kadar zor bir açıydı. Ne yazık ki.

Will yürürken çantasını salladı, kayışları metal sıraya ve masanın ayaklarına çarpıp tıngırdıyordu. "Duyan da beni gördüğünüz için memnun olmadığınızı sanır," dedi Will, sahte bir kırılganlıkla boştaki elini göğsüne bastırarak.

"Pek mazoşist biri sayılmam, Will."

Sınıf hafif bir kahkahayla uğulduadı ama Will'e yöneltilmiş değildi sanki. Belli ki benim anlayamadığım bir tür şakaydı bu. Bu da benim bugüne kadarki "yeni çocuk" deneyimlerimin %90'ını karşılıyordu doğrusu.

"Değerim sonradan anlaşılır, sabrederseniz karşılığını alırsınız," dedi Will ve bütün sınıf yeniden gülmeye başladı. Bay Theo'ya arsız bir şekilde gülümsedi ve kendisine gösterilen ilgiye karşılık vermek için sınıfa göz attı. İşte o zaman beni fark etti. Birdenbire yüzündeki gülümseme kaybolup gitti. Gösterisini kısa kesti ve Bay Theo sınıfı sustururken sandalyesine çökerek benden uzak duracak şekilde döndü.

Kaliforniya'dayken sınıfımda bir çocuk vardı. Adı Pierce'tı. Şu çocuklardandı. Kasılarak yürüyen, her zaman söyleyecek ukala bir şeyi olan ve ilgiyi üstünde toplayan çocuklardan. Pierce, popülerdi. Yani, aşırı popülerdi. Benim grubumun onunla ve arkadaşlarıyla işi olmazdı. Bu tahammül edilemez kendini beğenmiş-

likleri bulaşıcı olabilir diye. Ayrıca, Pierce'ın kendi hayatında pek bir şey başaramayacağını düşünüyorduk.

Yukarıda bir yerlerde, Ruhani Varlık elinde bir kova patlamış mısırla bana bakıp gülüyordu çünkü Will, Pierce'tı. Bütün yazımı tatlı, kibar ve... saygılı bir çocukla geçirmiştım. Şimdi ise bunun tam tersi olduğunu keşfetmişim. Mesajlarımı görmezden gelen, arkadaşlarının yanında benden uzaklaşan ve belli ki biraz üstünlük kompleksi olan bir çocuktı.

Çünkü göl, gerçek değildi. Bir film gibi hissettirmişti ne de olsa. Her şey inanılmayacak derecede mükemmeldi. Kaç defa Will'in gerçek olamayacak kadar mükemmel görüldüğünü düşünmüştüm?

Eh, sözlerim dönüp dolaşıp beni bulmuştu.

Öyleydi.

5

Aradan bir hafta geçmişti ve hâlâ *Labirent* filmindeki kızıdan daha çok yolumu kaybetmiş hâldeydim ancak çabalarımın karşılığı olarak dar pantolon giymiş David Bowie bile yoktu. Üçüncü ders için yola koyulmuştum –en azından öyle olduğumu düşünüyordum ama tamamen yanlış yöne doğru yürüyor da olabilirdim– ki duyuru panosunda bir afiş fark ettim. BAS GİTARİST ARANIYOR.

Kelimelerin yanında, ortasına *Getty Images* logosu basılmış bulanık bir bas gitar resmiyle Izzy ismi ve bir telefon numarası vardı. Dersi tamamen unuttum ve bir heyecan dalgasına kapıldım. Genellikle gitar çalardım ama bas gitardan da anlardım. Dürüst olmak gerekirse, yeniden bir gruba girmemi sağlayacaksa arp çalmayı bile öğrenirdim. Yatak odamın duvarına şarkı söylemek pek ilham verici değildi ve annemler de görebileceğiniz en isteksiz katılımcılardı.

Numaraya mesaj attım.

Bas gitar çalıyorum. Uygun şartlar altında. Siz gençler nasıl birini arıyorsunuz?

“Siz gençler” gökkuşağı rengine saçlarıyla Izzy adında bir kız, kapüşonlu giyen Emerson adında yuvarlak suratlı bir çocuk ve kusursuz pazılarıyla genel olarak sıksa Sayid çıktı. 13b numaralı odayı sonunda bulduğumda (zemin katta olduğu ortaya çıktı; Izzy, herkesi bunca zahmetten kurtarmak için mesajında bundan bahsetse iyi olurdu çünkü bulabilmek için uzaktan gelen müzik uğultusunu takip etmek zorunda kalmıştım) onlar az biraz tanıdığım bir şarkının provasını yapıyorlardı çoktan. Köşedeki büyük piyano, duvara dayanmış çeşitli enstrüman kılıfları ve ben-den bile daha yaşlı görünen birkaç amfiyle oda, müzik öğrencilerine ayrılmış bir sınıf gibi duruyordu. Müzik Görgüsü dersimin burada yapılmaması ne kötüydü. Burayı sevmiştim.

İlerideki duvarın orada çalıyorlardı. Izzy davuldaydı, Sayid org çalıyor ve vokal yapıyordu, Emerson ise solo gitarı almış ve tiz vokal yapıyordu. Kesinlikle daha fazla bas kullanmaya ihtiyaçları vardı ama bütüne baktığınızda fena bir *metalcore* yapmıyorlardı. Ânında etkilenmişim. Öğle yemeği saatimi feda etme- me kesinlikle değerdi.

Bas gitarım yanımda değildi çünkü olur da birisi beni doğaçlama bir müzik gösterisine davet eder diye her sabah yanımda taşımıyordum ama Sayid, okulunkilerden birini bana verdi. Ucuz bir şeydi ve akortsuzdu ama birkaç nota tıngırdatabildim.

“Fena değil,” dedi Izzy, elinde bir bageti döndürerek. “Doğaçlama yapabilir misin?” Cevabımı beklemeden davulun başına geçti ve çok bekletmeden bir ritim tuttu. Elimden geldiğince ritmine sadık kalmaya çalışarak bir melodi uydurdum ve beni yakından izleyen Emerson’la Sayid’i görmezden geldim. Çok geçmeden onları fark etmemeye başladım. Tek bildiğim ritim, parmaklarımın altındaki bas gitar ve birbirlerine karışan iki enstrümanın mükemmel uyumuydu. Diğerleriyle çalmamın üzerinden yalnızca birkaç ay geçmişti ama ne kadar harika olduğunu unutmuştum. Üç buçuk dakika boyunca ruhunuzu başka birinin- kiyle harmanlamak gibiydi. Bu okula adım attığımdan beri ilk

kez rahat ve sakin hissettim. Gözeneklerimden zehirli bir gaz gibi dışarı süzülen gerilimi hayal edebiliyordum.

Izzy aniden durdu, davuldan kalktı ve dans ederek yanıma geldi. "Salı ve perşembe günleri okuldan sonra kalabilir misin? Şimdilik o zamanlar toplanıyoruz. Konserlerimiz de olacak tabii, onlar da genelde cuma ya da cumartesi oluyor."

Şaşırdım ve bas gitarı bıraktım. "Olur, tabii. Bebek bakıcılığından başka bir işim yok, onu da ayarlayabilirim."

"Harika. O zaman yarın? Üç otuzda?"

"Bekle, gruba girdim mi yani?" diye sordum.

Emerson omzuma vurdu ve Sayid de orgunu fişten çıkarırken sırttı. "Dostum," dedi Sayid, "kimsenin dönüş yapmasını bekle-miyorduk. Fark etmediysen söyleyeyim, bu tarz müzik bu okulda pek yaygın değil. Günahkârın Bağışlanması'na hoş geldin. Daha iyi bir müzik zevki olan bir kasabada doğmuş olsaydık, daha po-püler olabilirdik."

"O kadar da acınası durumda değiliz, Sayid," dedi Izzy, kaş-larını çatarak. "İnsanlar bizi beğeniyor. Sadece çalarken biraz daha az bağırmanız gerekiyor."

"Diğer bir deyişle, ağzımı tıkayayım," dedi Emerson. "Yalnız-ca böyle takılırken eğlenebiliyorum."

"Her zaman dediğim gibi, gençler, dinleyicilerinizi tanımak zorundasınız," dedi Sayid.

Zil çaldı. "Kesinlikle," dedim. "Yarın görüşürüz. Yapalım bu işi."

Hepsi sırttı. Bu kadar basitti. Üç metre yakınındaki herkesi kendinden uzaklaştırmadan sosyal bir aktivitede işte *böyle* başarılı olunurdu. Olabildiğince az konuş ve sessizliği müzikle doldur.

Kendime not: Bas gitarını her yere götür ve birisi seni sohbet etmeye zorladığında doğaçlama bir solo çalmaya başla.

Asla şaşmazdı.

Ertesi gün dersler biter bitmez müzik odasına yollandım. Juliette ve Niamh'e rastladığımda koridorun ortasıdaydım. Ya da belki onlar bana rastlamıştı. Juliette, beni gördüğüne oldukça hevesli gibiydi. Gerçi bu durum onun için oldukça normal görünüyordu.

"Ollie-ey," dedi zıplayarak. Biri Tigger'ın insan hâli olaksa bu, Juliette olurdu. Bu da beni Piglet yapıyordu sanırım. "Gelip Lara ve benle takılmak ister misin? Biraz patates kızartması yiyip alışveriş merkezinde dolaşacağız."

Lara'yla vakit geçirmek ne kadar cazip olsa da... "Gelemem aslında. Müzik odasında grup provam var birazdan."

"Grup?"

"Evet. Grubun adı Lanetlinin Bağışlanması. Hayır, bir dakika... Esaretin Kıyameti galiba. Esaretin bir kıyameti olabilir mi? Nasıl olurdu bu sizce?"

Fakat ilginç bir şekilde hiçbir kıyametin çeşitli türleri hakkında felsefe yapmakla ilgilenmiyordu. "Ah, Izzy'nin grubunu mu kastediyorsun?" diye sordu Niamh ve Juliette aynı anda atladı: "Çaldığını bilmiyordum!"

"Ah, evet. Gitar ve bas gitar. Sen?"

"Klarnet."

"Biraz farklı türler o zaman," dedim.

"Gerçekten harikadır," dedi Niamh ve Juliette kesinlikle katılmıyorum-ama-içten-içe-de-katılıyorum der gibi ellerini salladı.

"İdare ediyorum," dedi Juliette. Herkes bunun *çocukken bile Mozart'ın zirvede olduğundan daha iyi durumdaydım ama abartılacak bir şey yok* için bir kod olduğunu bilirdi. "Önemli olan *senin* çalışıyor olman. Gerçekten yardımına ihtiyacım olabilir. Konservatuvar elemeleri için bir parça seçmem gerekiyor ve birkaç seçenekte takıldım kaldım. Bir ara bu kıza yardım edebilir misin?"

Tabii ki, demek üzereydim. Kesinlikle. Klasik müzik hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama elimden geleni yapardım.

Yukarıdakilerin hepsini söylemek *üzereydim*. Fakat koridora boş boş bakakaldım. Şimdiye kadar onu görmeye alışmam ge-

rekirdi ama alışamamıştım. Onu Edebiyat dersinde –öğretmenin söylediği her şeye verecek ukala bir cevabı olduğu için görmezden gelmesi zor biriydi– ve aynı zamanda koridorla kafeteryada birkaç kez görmüştüm. Ondan kesinlikle nefret etmeme ve âşık olduğum çocukla hiç alakası olmamasına rağmen onu görmek, göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu. Şu anda bana doğru yürüyordu; basketbolcu arkadaşları, kaptanları Matt’in etrafını tıpkı birer havari gibi, siyah beyaz bir deniz misali kuşatmıştı. Tanrı aşkına, dışarısı otuz derece falandı. Sürekli o lanet ceketlerini giyiyorlardı, sanki bir an bile üstlerinden çıkarsalar hepimiz onların toplumsal hiyerarşideki yerini unutacakmışız gibi.

Bu da netleştirmek gerekirse şuydu: Herkesten Daha Yukarıda.

“Bu bir hayır mı?” diye sordu Juliette.

Kafam karışmış bir şekilde ne dediğini anlamaya çalıştım. Ah, tabii ya. Klarnet. “Hayır, hayır, yardım ederim tabii. Çok basit. Bu, şey... harika, harika bir fikir. Çok iyi. Mükemmel.”

Niamh bana yine o tereddütlü ifadesiyle bakıyordu, partide iltifatları abarttığımda yaptığı gibi. “Tamam o zaman, gençler, spor dersine yetişmek istiyorsam koşmam gerekiyor ama sonra görüşürüz.”

Niamh’in etrafında olmak beni bazen yoruyordu. Bu, okuldan sonra doğrudan spor salonuna gittiği yedinci seferdi. Ödevlerini yapmaya nasıl vakit buluyordu kim bilir.

Juliette koridorda uzaklaşan basketbolcu çocuklara doğru kollarını kavuşturdu. “Will meselesi, ha? Partiden beri onunla konuştun mu?”

En iyi “Will mi, o da kim?” ifademi takınmaya çalıştım. Bu da Juliette’in “klarnet konusunda tam bir amatörüm” ifadesi kadar inandırıcıydı muhtemelen. “Yoo ama önemli değil. Yazın olan yazda kalır, değil mi? Düşman falan değiliz. Biz sadece...”

Sadece ne?

Juliette, söylediklerim çok mantıklıymış gibi başını salladı. “Evet, anladım. Bazen öğle yemeklerinde basketbolcu çocuklarla

takılıyoruz, bilirsin. Çoğunlukla Lara ve Matt yakınlar diye. Dün birlikte oturduk. Sana söylemeyi unuttum.”

Midem kasıldı ve ters dönerek üçlü bir Salchow taklasını mükemmel bir şekilde icra etti. Izzy ve diğerleriyle buluşmaya gitmeseydim Will’le birlikte mi oturacaktım yani? Bu fikir korkunç muydu yoksa uğruna gitarımı mı verirdim, emin değildim. “Ah,” dedim. “Harika. Bu çok harika.”

“Seçmeler hakkında sana haber veririm, tamam mı? Yarın görüşürüz. Provada iyi eğlenceler.”

Koridorun aşağısına yöneldi. En azından artık hazırdım. Büyük ihtimalle yakın gelecekte Will’in yanında oturmak zorunda kalacaktım. Bu yaz her gününü benimle geçiren Will’in. Artık bana karşı alerjisi varmış gibi görünen Will’in. Sorun değildi. Sorun *değildi*. Hiç kimseyi rahatsız hissettirmeden bunun üstesinden gelebilecek kadar geniş ve incelikli bir sosyal araç kitim vardı.

Gerçekten, şu an tek seçeneğim ondan hoşlanmayı bırakmaktı. Belli ki aramızda hiçbir şey olmayacaktı, o yüzden bu iş olabiliğince çabuk bitmeliydi. Birinci adım: Telefonumdan numarasını silmek.

İşte. Oldu. Artık %95 oranında acı veriyordu. Gün geçtikçe onu unutmak daha kolay olacaktı. Şansım varsa açık bir yaradan ziyade sadece bir sıyrık gibi hissettirmesi çok uzun sürmeyecekti.

Müzik odasına kalan yolu yüzümde tatmin olmuş bir sırıtmayla kasılarak yürüdüm. *İşte Ollie Di Fiore geliyor. Duygularının efendisi, ayrılık konusunda uzman ve çoğu zaman derbeder.*

İşte bu *tam da* mezar taşıma yazılacak bir şeydi.

6

"Benimle alay ediyorsun," dedi Will, basketbol topunu benden almak için atılarak. "Bu kadar kötü olamazsın."

Dedi basketbol takımının yardımcı kaptanı. Kötü günlerinde takım oyuncularına karşı daha cesaret verici davrandığını umuyordum.

Topu sürmeye çalışarak geri adım attım ama top sekmediği için boşluğa vurdum. "Yemin ederim ki etmiyorum," dedim. "Bu beceriler doğuştan gelir. Denesem bile beceremiyorum." Will topu almak için hamle yaptı ve ben de vücudumla üstüne kapandım. "Hâlâ benim sıram. Mola!"

"Hakkını kaybettin."

"Başarısız oldum diye bana ayrımcılık yapamazsın, Will."

"Canım ne isterse yaparım, burası benim evim. Hadi, hadi." Will ellerini çırpı ve ben de topa sarılmış bir hâlde ayağa kalktım. "Peki, tamam. Top sürmeye sonra dönebiliriz. Pas vermeyi başarabilir misin?"

"Toplarla aramın iyi olup olmadığını mı soruyorsun, Will?" diye sırttım ve topu elimden çekip almak için atıldı. "Tamam, tamam, üzgünüm! Kötü bir şakaydı. Odaklanıyorum. Lütfen, nasıl pas verileceğini açıkla."

Will, ifadesizliğimin ciddi olup olmadığını çözene kadar babası evin arka tarafından başını uzattı. "Hey, siz ikiniz. Markete gidiyorum. Akşamki ızgara için bir şey ister misiniz?"

Will, dikkatimin dağılmasını topu geri almak için bir fırsat olarak kullandı. Hem de ellerimin arasından. Bu çocuğun ailesi ona kibar olmayı hiç öğretmemişti. "Hı hı, hamburger yapabilir miyiz, baba?" diye sordu.

"Tabii ki. Sen ne dersin, Ollie?"

Will, bana uyaran bir yan bakış attı. Bunun anlamını biliyordum. Sosis demeyi aklından bile geçirme. Tepkisini görebilmek için az kalsın diyecektim. Fakat dememeyi tercih ettim. İmalı sözler ikimiz yalnızken eğlenceliydi ama babası bir şeylerden şüphelenir ve yazın kalanında görüşmemizi yasaklarsa hiç keyifli olmazdı. "Hamburger iyi fikir, Bay Tavares."

Bay Tavares giderken hiç de havalı olmayan bir şekilde klik sesi çıkarıp eliyle silah işareti yaptı.

Will'e döndüm, sırtıarak başımı salladım. "Bana hiç güvenmiyorsun."

"Çünkü seni tanıyorum."

"Ayrıntılar, küçük ayrıntılar."

Will omuz silkti, arkasına baktı ve topu omzunun üstünden geriye fırlattı. Doğrudan potaya girdi. Gerçekten etkilenmiş bir şekilde teza-hürat yapmaktan kendimi alamadım. "Vay canına! Bu gerçekten harikaydı."

"Bekle, girdi mi?"

"Kesinlikle."

"Hadi ya? Tamamen şans." Döndü ve yumruğunu kaldırdı.

"Ne kadar alçakgönüllüsün."

"Parmaklarım yeterince büyük değil," diye mızızlandı Crista, elini gitar perdelerinin üstünde bir denizyıldızı gibi açarak.

Görebilmek için popomun üzerinde arkama döndüm. Bir açıdan bakınca, söylediği doğrudu. Parmakları incecik ve kısaydı, küçük bir örümcek gibiydi. En iyi ihtimalle birkaç akor sonra eline ölümcül kramplar girecekti. Fakat konuyu diğer açıdan ele alacak olursak (kelime oyunu yapılmamıştır), Ellen'da Santana'yı

alt eden dört yaşında bir çocuk görmüştüm; ona bakılırsa *aslında* çoktan geç kalmıştı.

Küçük kuzenime, bu zayıf iradesinin ailemiz için bir utanç kaynağı olduğunu ve bu hâldeyken Ellen'ın onu asla istemeyeceğini söyleyemedim. Onun yerine, yan taraftan gitarın boynunu kavradım. "İşte. Bir parmağını buraya, beşinci tele koy. Hangisi olduğunu hatırlıyor musun? Harika. Sonra bunu" –ortaparmağını tutup kaldırdım– "buraya, altıncı tele. Aşağıdakini ben tutacağım. Kaçınıcı tel olduğunu hatırlıyor musun?"

"Birinci."

"Harika, doğru. Şimdi çalabilecek misin?"

"Çok uzak, Ollie. Sen yap."

"Ben yaparım," diye lafa karıştı Dylan. Şimdiye kadar tam bir yirmi birinci yüzyıl bebeği gibi yatağının kenarında oturmuş, iPad'inden domuzlu bir oyun oynuyordu. Crista ile gitarda ne yaptığımı takip ettiğini tahmin etmeliydim. Crista bir şey yapıyorsa Dylan da yapmak isterdi. Neyse ki ailemizdeki herkesin iyiliği adına Crista, kardeşini hoş görüyordu. Bir ya da iki defa Crista'yı, Dylan garip bir ifadeyle uyurken onu izleyip, "İyi uyukular Anna," diye fısıldarken yakalamıştım. Crista muhtemelen *Karlar Ülkesi* filminin sahnelerini canlandırıyor diye düşünüp sormamıştım. Eh, hem bu sebepten hem de gizliden gizliye, "Anna yüz yıl önce burada yaşamış bir kız ve şu anda Dylan'ın yanında uyuyor," gibi korkunç bir şey söylemesinden korktuğum için.

Demek istediğim, çocuklara güven olmayacağını bilecek kadar korku filmi izlemiştim.

"Elini böyle tut ve çal, Dyl," diye yönlendirdi Crista. Dylan dediğini yaptı ve açıkçası çok da kötü değildi. Belki de *Ellen* hevesimi yanlış kuzen üzerine kurmuştum.

"Harika, çocuklar. Bu tam bir G7 akoruydu."

Crista o kadar kocaman gülümsüyordu ki biletleri yok satmış bir konser verdi sanırdınız. "Şarkıyı yeniden çalar mısın, lütfen?"

"Hangisini?"

"Şu daa-da-daa-da-da-da olanı." Maalesef ki Crista'nın şar-

kı söyleme becerileri şüpheliydi, o yüzden anlayamadım. Dylan dalgın dalgın gitarı çalarken omuzlarımı silktim. "Ben, şey... o şarkıyı unuttum."

Crista, hayatında gördüğü *en* büyük aptal benmişim gibi iç çekti. Ah, hayır, o da başlamasın. "Hani şu bütün akorları olan."

Ha tamam, o şarkı. Bu *gerçekten* seçenekleri çok azalttı.

"Çünkü bana do minör ve la minörü göstermiştin ve ben sol minörü yapamamıştım ve sen bu gece göstereceğini söylemiştin."

Bir anda taşlar yerine oturdu. Gerçek bir şarkıdan bahsetmiyordu; dün gece küvette çocuklarla ilgilenirken öylesine uydurduğum bir şeydi sadece. Gitarı elime aldım ve hatırladığım kadarıyla çalarken anlattım. "Bu Do... La minör... Fa... ve bu da az önce sizin çaldığınız G7 akoru."

Crista zıpladı ve daireler çizmeye başladı, sık bukleleri arkasında saçılıyordu. "Tıpkı *Aldırma* gibi!"

Yok artık. Hayır. "Evet, olabilir."

Çocuklara neden yalan söyledik ki?

Çalmaya devam ettim ve Crista da Dylan onun arkasında dönerken hayali bir eldiveni çıkarır gibi yaptı. Crista şarkıya başlamadan önce (ki bunu yapmak istediğinden yüzde doksan emindim) Linda Teyze kapıyı açtı. Kimserin eve geldiğini duymamıştım. Linda Teyze'nin onkoloji randevuları olduğunda kaç saat bebek bakıcılığı yapacağımı bilmek imkânsızdı. Bazen o ve Roy Enişte yarım saat içinde evde olurdu, bazen de ondan kredi kartı bilgilerini yazdığı, Çin yemeği sipariş etmemi söyleyen mesajlar alırdım. Bu yüzden burada bir gitar bırakmaya başlamıştım. Nöbetim uzarsa en azından üretken bir şeyler yapabilirim diye düşünmüştüm.

"Selam ufaklıklar," dedi Dylan'ı kucağına alırken. "Neler yapıyorsunuz?"

"Eh, işe bak," dedim, Crista'nın gitarı almasına izin verirken. "Bir saniyeliğine banyoya gitmişim, yemin ederim ki en fazla *on* saniye sürdü. Geri geldiğimde çeyrek kavanoz Nutella sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu."

“Sihirli bir şekilde mi?” diye tekrarladı Linda Teyze, kaşlarını kaldıarak. Ne Dylan ne de Crista ona baktı.

“Sihirli bir şekilde,” diye onayladım. “Bu ikisiyle ilgili olmadığını biliyorum çünkü bana öyle söylediler ve onlar asla yalan söylemezler. Sonra Linda Teyze, *daha da komik* olanı, yüzlerindeki ve ellerindeki bütün o Nutella artıklarını temizledikten sonra tüm bu *enerjiyle* doldular. Sanki bir sürü şeker yemişler gibi.”

“Çok garip,” dedi Linda Teyze, Dylan’ı yere bırakarak. Onu o kadar uzun süre tuttuğu için nefessiz kalmış gibiydi. “Eminim ki suratlarındaki Nutella da tesadüf eseri olmuştur, değil mi?”

“Tamamen tesadüf.”

Linda Teyze ile birbirimize anlamlı bir bakış attık. Kızmadığını görebiliyordum ama ona bakınca çocukları zamanında uyutmaya daha çok çabalamadığım için suçlu hissettim. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı, yüzündeki kırışıklıklar da her zamankinden daha çok belli oluyordu.

“Tamam, çocuklar, uyku vakti,” dedim kalkarak. “Sahiden.”

“Tamam, Ollie, buradan sonrasını ben hallederim,” dedi Linda Teyze. “Roy seni eve götürmek için hazır. Zaten çok uzun zamandır buradasın.”

“Önemli değil, gerçekten,” dedim. “Beş dakikamı alır. Daha ceketini bile çıkarmamışsın.”

Bu da başka bir şeydi. Hava bugün otuz dereceydi. Düzgün düşünebilen kimse bu havada ceket giymezdi ama Linda Teyze bugünlerde hep ceket ya da mantoya ihtiyaç duyuyor gibi duruyordu. Ben küçükken giydiği yazlık elbiseleri dolabının arkalarını itilmişti.

Linda Teyze tereddüt etti. Teklifimi kesinlikle kabul etmek istiyordu. O yüzden uyku öncesi rutine başladım; bugünlerde buna oldukça aşındıydım. “Crista, pijamalarını giy artık. O kıyafetle yatmıyorsun. Dyl, git de bebeşini al.” Bebeş, kendini iyi hissetmek için yanında taşıdığı eski püskü, tüylü, bakteri dolu bir şeydi. Sanırım bir hayvana benzemesi gerekiyordu ama daha çok kabuslarıma benziyordu. Herkesin kendi tercihi.

Çocuklar söylediklerimi yaptı. Dedğim gibi, oldukça uysalardı. Linda Teyze bir keresinde her zaman bu kadar iyi davranmadıklarını söylemişti. Onun bir ara vermeye ihtiyacı olduğunu hissediyor gibiydiler.

Linda Teyze orada bir süre duraksadı, ardından dayanamadı. "Tamam o zaman, gidip biraz çay koyayım. Teşekkürler, Ollie. Çok yardımcı oluyorsun."

"Sorun değil, gerçekten."

Gülümsedi ve başını kapının çerçevesine dayadı. "Çaldığımı duydum. Buna devam ettiğin için çok memnunum. Her zaman çok yetenekliydin zaten."

"Pek değil. Sadece seviyorum. Ama teşekkürler." Daha kelimeler ağzımdan çıkarken, Juliette gibi konuştuğumu biliyordum.

"Anne, Ollie bana gitarla nasıl *Aldırma* çalındığını öğretti," dedi Crista boğuk bir sesle, pijamasını başından geçirirken.

Linda Teyze bana kısmen dehşete düşmüş kısmen de beni öldürmeye hazır bir bakış attı. *Karlar Ülkesi*'nden gına gelmiş birinin suratıydı bu.

Yapmadım, yemin ederim, der gibi ağzımı oynattım ve elimle boğazımı kesme işareti yaptım.

Dylan, anlaşılan Nutella kavanozunun yanındaki dolapta bulunduğu bebişiyle gelince kurtuldum. Linda Teyze mutfığa döndü, ben de yatağın altındaki canavarı kontrol ederek (bebişin asıl tehlike olduğuyla ilgili *hiç* espri yapmadan) ve elli kelimelik resimli kitabı ellinci kez falan okuyarak uyku öncesi rutinine devam ettim.

Önce Dylan uyudu. Crista'nın gözleri kapalıydı, ben de gitmeye hazır olduğumu düşünüyordum. Tam kapıya varmıştım ki konuştu. "Ollie?"

O kadar yakındım ki... "Evet?"

"Will ne zaman gelecek?"

Lanet olsun. Adını duymak, uçurumun kenarına hafifçe itilmek gibiydi. Hazırsanız sorun yoktu. Sizi hazırlıksız yakalarsa, pat diye düşerdiniz. Aniden, saçma bir şekilde içimi dökmek is-

tedim. Anlayabilecek birine. Bütün yaz ne kadar yakın olduğumuzu bilen birine. Böylece bütün o berbat şeyleri ben uydurmuşum gibi hissetmezdim. Gerçi yedi yaşındaki birinin romantik meseleler için ideal bir sırdaş olmayacağını ben bile biliyordum, o yüzden çenemi kapadım. Tamamen. "Will göldendi, unuttun mu? Burada yaşamıyor. Artık onu göremeyiz."

"Ah." Crista yan tarafına döndü. "Üzgün müsün?"

Zorla gülümsedim. "Bazen sadece kısa süreliğine arkadaş oluruz. O yüzden tadını çıkarmalısın, değil mi?"

"Evet. İyi geceler Ollie."

"İyi geceler."

7

Bana baktı.

Hayır, bundan emindim. Will'in bana baktığını düşündüğüm ama aslında arkamdaki ya da üstümdeki ya da altımdaki ya da etrafımdaki bir şeye baktığı zamanlar olmuştu ama şu anda *kesinlikle bana* bakıyordu. Şaka değildi bu.

Tabii, sadece bir saniye sürmüştü ama olsun. Onu gördüğümde başka tarafa baktı. Kazara yapılan bir şey için fazla şüpheli. Ayrıca, masası kafeteryanın tam zıt köşesindeydi. Doğrudan bana bakmıyorsa, benim de ona baktığımı fark etmesine imkân yoktu.

Nefes al. Nefes al, Ollie. Artık Will'i umursamıyorsun, unutun mu? Son birkaç haftadır onun etrafında olduğun sonunda aklına geldi diye, sana günlerdir pislik gibi davrandığını unutamazsın. Ayrıca bu kesinlikle bir evlilik teklifi falan da değildi.

"Hey, Jules, çiğnesen mi acaba?" dedi Lara, çatalı ağzına doğrultmuş bir hâlde Juliette'e bakarken.

Juliette kocaman açılmış gözleri ve dopdolu yanaklarıyla omuz silkti. "Olö öle..."

"Hayır, hayır, dur," diye böldü Niamh, bir elini kaldırarak. "Yut. Nefes al. Devam et."

Juliette sözünü dinledi. Yemeye ara verip nefes alabildiğinde

devam etti. "Ollie'yle elemelerim için şarkı seçeceğiz. Müzik odasında ne kadar vakit harcarsak o kadar iyi."

Onu unutmuştum aslında ama tabii, halledebilirdik. Aslında iyi de olabilirdi – ah, olamaz, yine *yaptı*. Bana niye bakıyordu? Biri bir şey mi söylemişti? Bugün seksi mi görünüyordum? Kıyafetime baktım. Bu kot pantolonu uzun zamandır giyiyordum, o yüzden bu olamazdı. Gömlek, omuzlarımı olduğundan daha geniş gösteriyordu; bu olabilir miydi? Ya da belki de saçlarımdı? Ne yaptıysam bundan sonra ölene kadar her gün aynı şeyi yaptığımdan emin olmalıyım. Kolaydı.

"Hadi, Ollie," dedi Juliette. "Neredeyse hiçbir şey yemedin."

Dikkatimi bir şekilde yeniden masamıza verdim. "Üzgünüm. Gerçi doydum sanırım."

Lara arkasına döndü. Sanırım dikkatimi neyin dağıttığını görmek içindi. Geri döndüğünde yüzünde o Disney kötü karakteri gülüşü vardı. Onu tanıdığım kısa süre zarfında öğrendiğim kadarıyla da bu, hiçbir zaman iyi bir şeyle sonuçlanmıyordu. En azından benim için. "Çocuklar uzun zamandır bizimle oturmuyor," dedi.

İşte. Yemi atmıştı. Bu tuzağa düşmemek için ağzıma bir çatal dolusu patates salatası doldurdum.

Niamh benim yerime bu onuru üstlendi. "Evet, gerçekten öyle. Ollie yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Juliette yan gözle ona pis bir bakış attı. Sanki Niamh söylemeseydi bu benim aklıma hiç gelmeyecekti.

Lara'nın kahkahası çok yüksekti. Kendimi hazırladım. "Hayır, hiç sanmam. Matt neden olduğunu söyledi. Jess yüzünden."

Niamh ve Juliette kafaları karışmış bir şekilde bakiştılar. "Jess Rigor?" diye sordu Juliette.

"Evet. Will bizimle takılıyor diye çok kıskanıyormuş ve ona artık bunu yapmamasını söylemiş. Diğer çocuklarla olsa bile. Güzel kızlar kendini kolayca tehdit altında hissediyor, fark ettiniz mi?"

Patates salatası. Patates salatası. Kafanı o lanet patates salatasından sakın kaldırma.

Lara, benim tepkisizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğra-

mış olmalıydı, o yüzden daha çok bastırdı. “Will sana hiç Jess’ten bahsetmiş miydi, Ollie? Onun eski sevgilisi. Eskiden ayrılmaz ikiliydiler, değil mi Niamh?”

Dayanamadım ve sohbete katılmak için kabuğumdan çıktım. Niamh bile Lara’nın ne yaptığını fark etmiş gibiydi. En azından hiç etkilenmemiş gibi göründü. “Galiba,” dedi. “Tabii kız onu aldatana kadar. Uzun zaman önceydi. Hâlâ onunla konuşuyor olmasına şaşırdım.”

“Ah, her zaman,” dedi Lara. Kasılmak için bacaklarını altına aldı.

“Eh, ben onu hiç görmedim,” dedi Juliette gamsızca ve kalktı. “Neyse, hadi, Ollie. Bu işi halletmek istiyorsak gerçekten gitmemiz lazım.”

Onu takip etmek için aceleyle ayağa kalktım. O sırada son kez Will’in masasına baktım.

Will, Darnell’in söylediği şeye tamamen odaklanmış gibi davranarak bakışlarını kaçırdı. Bir kahkaha patlattı, birkaç çocuk da sırtına ve omuzlarına vurdu. Her neye gülüyorlarsa Will’le alakalı değildi; onunla birlikte gülüyorlardı. Muhtemelen şu Jess denen kızla yaşadığı süper-hetero eski ilişkisi hakkında süper-hetero bir şakaydı. Kötücül bir tarafım, kızlardan bana kalabalığın içinde o kızı göstermesini istiyordu; böylece onda kusur bulabilirdim. Belki vanilyalı dondurmadan bile daha donuktu. Belki daha da iyisi, kulaklarınızı benzinle doldurup yakmak isteyeceğiniz kadar iğrenç gülüşlü insanlardan biriydi. Belki de şu düz dünyacılarındı. Ondan keyifle nefret edebildiğim sürece hepsi bana uyardı.

Çocuklar gülmeyi kesince Will’in gözleri yine bana döndü. Aynı anda gözlerimizi kaçırdık. O, grubuna döndü. Ben de arkasındaki duvara baktım. Hem bakacak başka yerim olmadığı hem de bu açıdan bakınca göz ucuyla hâlâ Will’i kesebildiğim için.

Aniden canım hiçbir şekilde Juliette’le gitmek istemedi. Var olduğumu hatırlamak için neden bugünü seçmişti? Neden on iki saat boyunca burada oturup kaç kez göz göze geldiğimizi saymıyordum?

“Lara’nın derdi ne gerçekten bilmiyorum,” dedi Juliette, tep-silerimizi boşaltırken. “Bunu bilerek yapıyor. Niamh ve ben fark etmedik sanma.”

“Benden pek hoşlandığını sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

Juliette, gözleri dehşetle açılmış bir hâlde başını salladı. “Ha-yır, tabii ki hoşlanıyor! Onunla ilgisi yok.”

Alternatif bir açıklama getirmedi. Ben de zorlamadım gerçi. Daha iki hafta geçmesine rağmen bu kızlar, arkadaş olmak için en iyi seçeneklerimdi. Aslında bu adil değildi. Juliette ve Niamh’i gerçekten sevmiştim. Sorun sadece Lara’ydı. Günahkârın Bağış-lanması’ndakilerle iyi anlaşmıştım ama onlar birlikte takılmı-yordu, o yüzden içlerine girememiştim. Sonuç olarak bu okulda arkadaş diyebileceğim iki insanla aramı iyi tutmak istiyorsam Ba-yan Kötülüğün Vücut Bulmuş Hâli’ne katlanmam gerekiyordu. Küçük bir fedakârlıktı, değil mi?

Juliette, müzik odasında bir sandalyeye oturmuştu ve yığınla partiyon, nota sehпасına saçılmıştı. “Pekâlâ, bunlar aralarından seçim yapmam gereken dört parça. Sanırım son ikiye indirdim ama fikrini duymaktan gerçekten, *gerçekten* memnun olurum. Bak, daha iyi çaldıklarım ile teknik olarak daha zor olanlar arasın-da bir denge sağlamalıyım. *Bence* kolay bir şarkıyı çok iyi çalmak, zor bir şarkıyı o kadar da iyi çalamamaktan daha iyidir ama... Sen ne düşünüyorsun?”

Piyano sehпасına oturup birkaç nota çaldım. “Yani, sadece zor bir şarkıda çok iyi olamaz mısın?”

Buna karşılık üzerime buruşturulmuş birkaç müzik sayfası atıldı. Belli ki olamazdı.

Juliette, parçaları birer birer çaldı. Klarnet konusunda uzman değildim ama bariz bir şekilde iyiydi. Gerçekten iyiydi. İlk şarkı boyunca bir ya da iki kez hata yapmıştı ama ondan sonra nere-deyse kusursuzdu. Ya o çaldığı “zorlu” olandı ya da gerginliği-ni atlatamamıştı. Nasıl yardım edebileceğimden emin değildim çünkü hepsi bana aynı gibi geliyordu.

Klarnetle Nightwish çalmak nasıl olurdu –efsane olurdu muh-

temelen- diye hayal etmeye başlamıştım ki son şarkısına başladı. Sonunda bir şeyler kulağa farklı geliyordu. Yüz ifadesinden bu şarkının favorisi olduğu belli oluyordu. Parçadaki bir şeyler bana ağlamayı, hiçliği ve ölümü düşündürtti. Açıkçası, berbattı. Şarkının yarısını duvara bakarak ve Linda Teyze'yi, yanaklarının nasıl çökük görüldüğünü, bunu atlatamazsa neler olacağını düşünerek geçirdim. Sonra eski evimdeki arkadaşlarımı, muhtemelen beni hiç özlemediklerini ve benim dahil olmadığım anılarını düşündüm. Birden eve gidip yatağa girmek ve her şey daha iyi olana kadar uyumak istedim.

Juliette bitirdiği an, "Bunu çal," dedim. Kulağa garip geliyor olabilirdi ama bu şarkı beni korkunç hissettirmiş olsa bile bir şeyler hissettirmişti. Müziğin amacı buydu, değil mi?

"Gerçekten mi? Neden o?" Fakat memnun olmuş gibi bakıyordu. Kesinlikle duymak istediği şeyi söylemiştim.

"Onu gerçekten özümselediğini söyleyebilirim."

"Öyle. Ama o şarkı, ikincisi kadar zor değil."

"Önemli değil. Herkes iyi nota çalabilir. Esas yetenek onu nasıl çaldığın. Sence de öyle değil mi?"

Juliette, klarneti dizlerinin üstüne koydu ve kızardı. "Yetenekli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Yok. Berbatsın. Kibarlık ediyordum."

Güldü, sonra da bana şu yarım gülüşlerinden birini attı. "Senle tanıştığım için çok memnunum, Ollie-ey. Biliyor musun, diğerlerinin yanında bu kadar komik değilsin. Fark etmiş miydin?"

Eh, bunun sebebi Lara'nın yanında söylediğim her şeyin pislik bir Rus ruletinde tetiği çekmeye benzemesiydi. Bu durum, mizaha pek yer bırakmıyordu. "Gruplarda pek iyi değilim," dedim. "Sosyal açıdan garip biriyim."

"Sosyal açıdan garip değilsin," dedi Lara'nın beni sevmiyor olmadığı konusunda ısrar eden kız. Çok güvenilirirdi gerçekten. "Ama daha çok rahatlamayı denemelisin. Bizimle konuşmaktan korkma, tamam mı? Seninle vakit geçirmeyi seviyoruz."

Sevmek. Bu güçlü bir kelimeydi. Yine de beni canlandırdı. Pi-

yanoya doğru döndüm. Bir enstrüman ile konuşmak daha kolaydı, temel seviyeden ötesini çalamıyor olsam bile. "Öğle yemeğini burada yesek daha rahat olabilirim belki."

Juliette, klarnetini toparlamaya başladı. "Tanrım, *biliyorum*. Müzikte bir şey var, değil mi? Her şeyi çok daha kolay ve iyi yapıyor."

Piyanoda do majöre basıp başımı salladım. "Geldiğim yerde tüm arkadaşlıklarım müzik üzerine kuruluydu. Hepimiz benzer şeyleri dinlerdik, birlikte çalardık... Burada öyle değil gibi görünüyor."

"Sanırım bu, hangi gruplarla takıldığına bağlı. Ama haklısın. Müzik hakkında konuşabildiğim ilk kişi sensin."

"Bu bir onurdur." Sırıttım.

"Ailem bu işi ciddiye almıyor. Belli ki her şeyi büyükbabamdan almışım. Bir jenerasyon atlamış."

"Onların kaybı, sanırım."

"Daha doğrusu benim kaybım. Yani, bu konuda çok kötü değil. Özel ders aldıldılar. Hobi olarak tabii, kariyer olarak değil."

"Bu seçimler hakkında ne düşünüyorlar peki?"

"Hiç. Düşünmüyorlar. Bilmiyorlar."

Ağzım açık kaldı. "Seni asi kız!"

"Özür dilemek, izin almaktan daha kolaydır, Ollie-ey. Yapmam gerekeni yaptım."

"Bana istediğin kadar klişe söz söyleyebilirsin ama yine de etkilendim."

Ailemin arkasından bu kadar büyük bir iş çevirdiğimi hayal edemiyordum. Şu âna kadar yaptığım en isyankâr şey, göldeki son gecesinde Will'i görmek için evden gizlice çıkmak olmuştu; bunun için de mantıksız hormonları suçlayabilirdim.

Bu mantıksız hormonlarla *dolup taşıyordum*. *Romeo ve Juliet* gibiydi ama azıcık daha az aptal olanından.

Juliette partiyonları toplarken ben de telefonumu elime aldım ve ancak o zaman yeni bir mesaj geldiğini fark ettim. Klarnet, bildirim sesini bastırmış olmalıydı. Ryan ya da Hayley'den garip

bir telepatik bağla gelen, beni özlediklerini falan söyledikleri bir mesaj bekleyerek telefonun kilidini açtım.

Fakat durum ondan daha garipti.

Will'dendi. Numarasının son birkaç hanesini tanımıştım.

Pazartesi, 12:18

Konuşabilir miyiz?

Siktir.

Siktir siktir siktir siktir ah Tanrım çok fena siktir. Buna hazır değildim, Tanrım.

Aklımdan ilk geçen şey, hemen şu anda benimle buluşması için ona yalvararak mesajına cevap vermektir.

İkinci olarak mesajı silmeyi düşündüm, böylece ona cevap vermeye hiçbir şekilde yeltenemeyecektim. Hatta neredeyse bunu yapıyordum, sonra korkaklık ettim. *O kadar güçlü* değilim. Eyvah, tüh falan.

Üçüncü yolu seçtim. Şimdilik cevap verme. Mükemmel cevabı bulana kadar bekleyecektim. Deneyimlerime dayanarak öğrenmiştim ki mükemmel cevap asla akla ilk gelen olmazdı. Bırakalım meşgul olduğumu düşünsün. Öyleydin de gerçekten. Burada hayatımı toparlamakla meşguldüm. Will "Kimdi o?" Tavares etrafında dönmeyecek bir hayat.

Bu kararı verir vermez içimden bir güç dalgası geçti. Haftalar sonra ilk kez *onu* görmezden gelme imkânım vardı. Güç dengesi- nin bu tarafında olmaya alışabilirdim.

Okul gününün kalanında cevap yazmadım. Övünmek gibi olmasın, tamamen rahat bir tavır takındım. Bunun, annemin duyarlılık eğitimleri sayesinde olduğuna yüzde doksan emindim. Bunu fark ettiğimde gözümde bir şeyler canlandı. Will, çok heyecanlı bir şekilde beş dakikada bir telefonunu kontrol ediyordu; tıpkı benim, yazın son birkaç haftasında yaptığım gibi. Bu o kadar iyi

hissettirdi ki gerçek olmaması *mümkün değildi*. Anlaşılan o ki pozitif enerjinin büyük bir kısmını başkalarının karmaya bağlı acı çekmelerinden alıyordum.

Eve geldiğimde Crista ve Dylan'ın bizde olduğunu gördüm. Annemin dediğine göre Linda Teyze o gün "kötüleştmişti" ve o geceliğine hastaneye dönmüştü. Çocukların morali çok bozulmuştu –dürüst olmak gerekirse yetişkinlerin de– o yüzden çizburger yemek için dışarı çıkmaya karar verdik. Gittiğimiz yer tüyler ürpertici, delice bakan gözlerinden anlaşıldığı kadarıyla ciddi anlamda kafası güzel olan, insan görünümlü sincap, ördek ve ayı kıyafeti giyen şovmenlerin olduğu bir yerdi. Hayvanların gözleri yani, şovmenlerin değil. Gerçi, *onların* gözleri örtülü olduğu için bunu söylemek pek mümkün değildi sanırım.

Her neyse, Crista'yla Dylan bunu çok sevdi ve yemek yemekten daha çok sincaplardan birinin etrafında dolandılar. Karanlıktan ya da ağaç huşurtısından bu kadar korkuyorken sincap kostümlerinden biraz olsun tedirgin olmamaları bana çok garip geliyordu. O kocaman, dik dik bakan gözler ve garip bir şekilde gerilmiş yarı açık ağızlar... Başka hiçbir şey, Sincap Charlie'nin yüzünden daha fazla "çocuk yiyorum" diye bağırmasıdır, öyle anlatayım.

Hâlâ Will'i görmezden geliyor olsam da otuz saniye önce baktığımdan bu yana bir şeyler değişmiş olabilirmiş gibi mesaj ekranını açıp duruyordum. Bir yanım Will'in görüldü bildirimini fark edip etmediğini merak ediyordu. Kafayı buna takıp takmadığını, neden cevap vermediğine dair bir sebep uydurmaya çalışıp çalışmadığını.

Konuşabilir miyiz?

Ne hakkında konuşacağız, Will? Beni şeyden beri görmezden geldiğini mi... şey, *o gecedен* beri? Yoksa partideki tepkin hakkında mı? Yoksa gölde resmen bir aziz gibi davranırken şimdi şeytana dönüşmüş olman hakkında mı konuşmak istersin? Çünkü bu konular ne kadar ilgi çekici olursa olsun, senin için ne kadar değersiz olduğumu söylemeni duymaktansa Sincap Charlie'nin odama gelip her gece uyurken beni izlemesini tercih ederim.

Ne zaman telefonumu çıkarsam ebeveynlerim sanki yuvarlak oturma alanının diğer ucunda söyledikleri şeyleri kaçırabilirmi-
şim gibi alçak sesle konuşmaya başlıyordu. Dikkatim dağınıktı
ama *o kadar da* değildi. Linda Teyze hakkında konuşuyorlardı.
Bu günlerin en popüler konusuydu. Bir fikir edinecek kadar şey
duymuştum. *Tedaviye cevap vermiyor... İlaçların değiştirilmesi...
Daha güçlü ağrı kesiciler gerekiyor... Sersem gibi olmak istemediğini
söyledi ama...*

Telefon elimde titredi ve resmen havaya sıçradım. Sonra ki-
min aradığını gördüm ve böylece ebeveynlerimin konuşması ta-
mamen kayboldu.

Will. Will beni arıyordu. Will tam şu anda dışarıda bir yerdey-
di ve beni arıyordu. Beni düşünüyordu. Telefonu açmamı bekli-
yordu.

Belki de annem, bahsettiği “vuku bulma” teorisi konusunda
haklıydı.

Neredeyse cevap bile veriyordum. Neredeyse. Fakat o heye-
can verici güç yine oradaydı. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse bun-
dan daha fazlasıydı. Mesajının üzerine düşündükçe, onu ifşa et-
memem için yalvaracağından şüphelenmeye başlamıştım. Ya da
bana yazın hiçbir anlamı olmadığını söyleyip bir ara görüşürüz
diyecekti. Lanet olsun, bunu söylediğini duymak istemiyordum.
Bu, olan her şeyi mahvederdi. Onun hafife aldığını duyduğum an
sanki bütün o mutluluk silinip gidecekti. Linda Teyze’ye olanlar,
arkadaşlarımdan uzak olmam ve Lara’yla uğraşmak zorunda kal-
mam düşünülürse, elimde yalnızca o anılar vardı. Onlara biraz
daha ihtiyacım vardı.

O yüzden arama bitene kadar sessizce telefonumu izledim.

Üzgünüm, Will.

Çok meşgulüm.

Tıpkı senin gibi.

8

Beni tuzağa düşürdü.

Ertesi sabah on dakikadan fazla geç kalmıştım. Bayan Hurstenwild'a nasıl bir bahane uyduracağımı düşünerek dolabıma varmıştım ki o garip, ürkütücü hissi hissettim. Hani şu *tam arkanda biri var, belki/muhtemelen bir seri katil* hissi. Arkamı döndüğümde Will'in burnumun dibinde dikildiğini, bana lanet olası bir boğa güreşçisi gibi baktığını gördüm.

"Mesajımı almadın herhalde?" dedi havai bir tonda, sanki cevabı pek merak etmiyormuş gibi. Beni boş bir koridorda köşeye sıkıştırmakla meşgul olmasaydı buna inanabilirdim de.

Telaşlanmıştım ama bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım. "Diyene bak," dedim ondan bile daha havai bir tonda. O kadar rahattım ki havalanıp uçacaktım. Tamam, belki de belli ediyordum.

Bir elini pantolonunun cebine soktu ve diğer elinin bir parmağını da ağzına götürüp tırnağını yemeye başladı. Bunu görünce déjà vu yaşadım. Yazın onu hazırlıksız yakaladığım zamanlarda yaptığı şeydi bu. Tırnak yemek, uzağa bakmak, ağırlığını bir bacağından diğerine vermek. Çok tanıdıkta. Onu tanıyordum. Muh-

temelen herhangi birinin yalnızca birkaç ay önce tanıştığı birini tanınması gerektiğinden daha da fazla.

Parmağını ağzından çıkardı. Başlıyorduk işte. Önceden düşünmüş, dikkatli bir cevap vaktiydi. "Haklısın. Tamamen ikiyüzlüyüm."

Yine. Beklediğim bu değildi. Bana hiçbir şey borçlu olmadığına ya da yazın olanlara fazla anlam yüklediğime dair nazik bir nutuk çekmesi için kendimi hazırlamıştım. İki hafta boyunca bana bakmayı reddeden biri için şaşırtıcı derecede olgun bir cevaptı.

Bu, beni biraz rahatlattı. "Aynen. Bir açıklama alacak mıyım, yoksa?.."

"Ben de bunu konuşmak istiyordum."

"Eh, işte buradayım. Hadi konuşalım o zaman."

Birbirimize baktık. Will'in parmağı yine ağzıma gitti. Erteleyci. Bayan Hurstenwild beni gerçekten öldürecekti.

Dolabımı kapadım ve geri geri yürümeye başladım. "Bak Will, söyleyecek bir şeyin yoksa..."

O anda iki şey oldu.

Koridorun biraz ilerisinde bir kapı açıldı ve bir öğrenci, sınıftan dışarıya doğru bir adım attı. Sadece başının arkası gözüküyordu –öğrenci, öğretmeniyile konuşmak için duraklamıştı– ama kısa, siyah beyaz sporcu ceketini Will'in arkadaşı Matt'e ait gibi du-ruyordu.

Gelin görün ki haklıydım. Will kısa bir ciyaklamayla ileri atıldı, yakınlardaki bir kapıyı açtı ve beni odanın içine itti.

Ben daha kendimi toparlayamadan Will de içeri girdi ve bizi karanlıkta bırakarak kapıyı kapadı. Geri çekilmeye çalıştım ve ayağımı paspas kovanı gibi gelen şeyin tam içine soktum. Daha doğrusu, kırılan plastiğin çıkardığı çıtırtı sesine bakılırsa *eskiden* bir paspas kovanıydı. Dengemi sağlayabilmek için bir elimi uzattım ve raf gibi bir şeye çarptım. Tanımlanamayan bir grup nesne, gürültüyle beton zemine ve ayağımın üstüne düştü. Oldukça ağır bir şişe, ayak parmaklarımı resmen parçalarken acı içinde küfrettim. Orospuçocuğu.

"Tanrı aşkına, Ollie, rahat dur," diye tısladı Will karanlıkta.

"Ne yapıyorsun? Bu bir saldırı mı? Bağırmalı mıyım?"

"Matt'in bizi görmesini istemedim."

"Ah. Görgü tanıklarından kurtuluyorsun demek. Yani bu *gerçekten* bir saldırı mı?"

"Lütfen, Ollie, biraz ciddi ol."

Dürüst olmak gerekirse, aslında ciddiydim. "Matt'in bizi görmesi neden önemli ki?"

Göremesem bile üçüncü gözüm bir tırnak yeme faaliyetinin gerçekleştirildiğinden emindi. "Sormana gerek var mı?"

Ne demek oluyordu bu şimdi? "Eh, sorduğuma göre... evet?"

Uzun bir duraksama. Uzun duraksamalar hiçbir zaman iyi değildir. Bir gün, uzun duraksamaların tarihi ve yüzde iki yüz oranında peşleri sıra gelen acı duygular üzerine bir tez yazacaktım. Bu *tıpkı* onuncu sınıftayken saçlarımın bir tarafını kazıtıp ertesi gün okulda Ryan'a dönüp nasıl görüldüğünü sorduğum zamanki gibiydi. Fakat bu duraksama ondan da uzun sürüyordu ve Tanrım, bu gerçekten felaket hissettirecekti, değil mi? Uzun duraksamaları sikeyim. Sosyal etkileşimlerde yasaklanmaları için bir yasa tasarısı, lütfen.

"Şey... bilirsin..."

Bilmiyordum. Fakat öğrenmek üzereydim, değil mi?

"Yani... Okuldakilerin çoğu senin gey olduğunu anladı."

"Ah. İlginç. Okuldakilerin çoğuyla tanışmadım, o yüzden bunu nasıl başardılar bilmiyorum."

"Evet ama..."

Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. Sorun değildi. Neyse ne. Devlet sırrı falan değildi. Ayrıca insanlar tahmin etmişse bu, beni sandviçimde jambon mu yoksa fıstık ezmesi mi sevdiğimi bile bilmeyen insanlarla cinsel yönelimimi konuşmaktan kurtarırdı. Lafı açılmışken, cevabım "ikisini birlikte seviyorum" olurdu.

"Yani ne olmuş?" diye sordum. "Gey olduğumu biliyorlarsa ne olmuş? Bu neden benimle görülemeyeceğin anlamına geliyor tam olarak? Hastalıklı mıyım ben? Bu birçok şeyi açıklardı sanı-

rım.” Konu açıklamalara geldiğinde bu, yaratıcılık açısından bir ödülü hak ederdi. *Üzgünüm, sana mesaj atmayı bıraktım çünkü tam olarak o dönemki “gey” hâlim gelip geçiciydi. Salmonella gibi.*

Will’in iç çekişi, bu küçük yerde özellikle yüksek sesli ve iğneliydi. Klostrofobi yüzündendi. “Çocuklar bu konuda pislik gibi davranıyor. Aralarındaki bir espri gibi. Öğle yemeğinde seni ‘birbirlerine ayarlamaya’ çalışıyorlar.”

Eh. Yıllardır açık olduğum ve kendimi, homofobiyi ve geri kalan her şeyi güçlükle de olsa artık kabullendiğim için bunu kolaylıkla görmezden gelebildiğimi söylemek isterdim. Fakat canımı yaktı. İnsanların sizin hakkınızda kötü konuştuğunu bilmek her zaman biraz acıttırdı. Fakat okulda bu kadar yeniydim ve insanların şimdiden benimle ilgili bir fikri mi vardı? Ayrıca Will de buna dahil mi oluyordu? Beni savunmayı hiç denemiş miydi? Yoksa onlarla birlikte gülmüş müydü?

“Hı hı.” Sesim ifadesizdi.

“Ben dahil olmadım,” diye ekledi hızla.

Peki ya onları durdurdun mu?

Birden güldüm. Taze bir yaradan fışkıran kan gibiydi. Daha çok ve daha çok.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Gizli bir odanın içindeyiz.”

“Sana söyledim, ben...”

“Bu konuşmayı yapabilmek için beni *gizli bir odaya* sürükledin. Bunu bilerek mi yaptın, öylesine mi geliştirdi? İnanılmaz.”

“Ben...” diye başladı Will, sonra jetonu düşmüş olmalıydı. “Gerçekten mi, Ollie? Çok olgunsun.”

“Ben mi olgun değilim? Senin daha benimle *konusurken* görülmekten ödün kopuyor. Söyleyeceklerin bitti mi?” Komikti. Bütün bu süre boyunca çok fazla duygu yaşamıştım. İncinme. İhanet. Üzüntü. Kabullenme. Belki biraz –tamam, belki çokça– özlem. Fakat öfkeli olmamıştım. En azından bu kadar öfkeli olduğumun farkında değildim. Fakat işte buradaydım, canıma tak etmişti. Sınirden köpürüyordum.

"Daha başlamadık bile. Bana açıklama yapmak için bir şans verir misin?"

Şans mı? Beş dakikadır konuşuyorduk zaten.

"... Ollie?"

"Evet, dinliyorum, neyse ne. Konuş."

"Yemin ederim ki seni görmezden gelmiyordum. Ailem o gece eve girerken beni yakaladı ve deliye döndü. Telefonuma el koydular, dizüstü bilgisayarımı kullanmam da yasaktı. Üç hafta boyunca. Tam bir saçmalıktı."

Evet, evet, bunları biliyordum. İnsanlara o gece kızlarla birlikte olduğunu anlattığını söylemek istedim ama onunla bu tartışmaya giresim yoktu. Bu sadece işleri daha da karıştırdı. "Sorun değil. Gerçekten. Partide nasıl davrandığınla daha çok ilgileniyorum. O neydi öyle? Arkadaşınla yaptığın konuşma gerçekten çok heyecanlı olmalı, ne de olsa benim orada olduğumu hemen unuttuverdin."

Gözlerim karanlığa uyum sağlamaya başlamıştı. İşte oradaydı. Kapıya dayanmış, bir eli karnının üstünde, diğerinin parmağı ağzındaydı. En azından doğrudan bana bakıyordu. Aniden utanmış hissettim. Bugün nasıl görünüyordum? Bu sabah hazırlanmak için yeterince vakit harcamış mıydım? Evden çıkmadan önce dişlerimi kontrol etmiş miydim?

"Kızlara benden bahsetmişsin. Panikledim, tamam mı?"

"Üzgünüm. Gerçekten, ben..."

"Biliyorum! Kızgın değilim. Bilerek yapmadığını biliyorum. Hiçbir fikrin yoktu. Ama bu bir sorun olmadığı anlamına gelmez, tamam mı? Demek istediğim, ya birine söylerlerse?"

"Henüz söylemediler."

"Henüz. Ailem öğrenirse... Ollie..."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Suratım utançla kızardı ve öfkem geçici olarak kayboldu. Bu durumda olması tamamen benim suçumdu. İsteyerek olsun ya da olmasın. Lanet olası çenemi neden kapalı tutmamıştım? O kızları doğru düzgün tanı-mıyordum bile ve tüm hayat hikâyemi dökülmüştüm. En azından

yazın olanları. Bu da hayatımın geri kalanından daha ateşliydi doğrusu.

Will kollarını kendine doladı ve gözlerini yere dikti. "Basketbol bursu alacak kadar iyi değilim, bu yüzden onların desteğine ihtiyacım var. Bu yıl işleri berbat edersem biterim."

Ve böyle bir boşboğazlık da... Aynen.

"Anladım."

"Ne yapacağımı bilemedim. Yani, Tanrım, senin burada olmanı beklemiyordum. Bu çok saçma."

Bu da Will'e ilgili başka bir şeydi. Küçük garipliklerden hayat değiştiren büyük olaylara kadar her şey "saçma"ydı. Bu sözcüğü yeniden duyunca gülümsemek için kendimi tuttum. Bu duruma uygun olsa bile.

"Korktum, tamam mı? Yaz boyunca yaptıklarım... yani *bizim* yaptıklarımız, buralardaki kimseyle yapacağım şeyler değildi. Güvendeyim sanmıştım."

Tabii. Beni yeniden görmek zorunda olmayışına güvenmişti yani. Küt. Ahh.

"Sonra birden, ah, Ollie tam karşımda ve bazı insanlar *biliyor* oldum ve sonra bir an için buraya kadarmış diye düşündüm. Yani, şimdi herkes her şeyi öğrenecekti." Konuşmama izin vermek için durdu. Ben sessiz kalınca devam etti. "Ama seni görmek zorundaydım. Partiden beri başka hiçbir şey düşünemedim. Sa-dece korkmuştum. Yani, *buradasın*."

Koluma dokundu. Bu her ne kadar titrememe, tansiyonumun yükselmesine ve mideme kramp girmesine sebep olsa da geri çekildim. Öfke iyice ve kesin olarak dönmüştü ve bedenimin yaşadığı romantizm saçmalıklarıyla işi olmazdı.

Will kırılmış bir şekilde bana baktı. "Seni gördüğüme gerçekten sevindim," diye denedi.

"Evet, belli oluyor," dedim etrafı göstererek. O kadar sevinmişti ki benimle konuşurken görülemezdi. O kadar sevinmişti ki telefonunu geri aldıktan sonra bana mesaj atması iki haftayı bulmuştu. Gerçekten *mest olmuştu*.

"Derse gitmem gerek," dedim, onu ittirmeye çalışarak.

Beni engelledi. "Bekle."

"Klostrofobim var."

"Hayır, yok."

"Bütün bu faraslar ve bez parçaları içinde sohbet etmek ne kadar romantik olsa da sanırım kabul etmeyeceğim, Will. Oksijeni olan bir yerde konuşmak istersen haberim olsun ama o zamana kadar sana üniversite konusunda başarılar."

"Bana kızma."

"Kızmadım." Bunun yalan olduğu o kadar barizdi ki Will dudak büktü. Umurumda değildi. "Geç kalıyoruz. Hadi."

"Hayır."

"İyi. Sen kal." Onu itip geçtim ve kapıyı açtım. Temiz hava ve ışık.

Will tereddüt etti. Geri dönüp biraz daha onunla kalmamı bekliyor gibiydi. Ne yapmak için? Başka bir nispeten kalp kırıcı konuşma yapmak için mi? Onu öpmek için mi? Bunu-söylediği-me-bile-inanamadığım *gizli bir odada* mı? Mümkün değildi.

Beni takip etmediğinde ona tatlı bir şekilde gülümsedim ve kapıyı kapadım. Tam suratına. Kendi kabalığıma şaşıarak kapıya bakakaldım. İçimde bu kadar arsızlık yattığını bilmiyordum. Biraz suçlu hissettim ama çoğunlukla kendimden etkilenmişim.

Kulağa şüpheli derecede hıçkırık gibi gelen -tabii hıçkırık olmazdı çünkü daha fazla ağlamamak için kendine söz vermiştim- ufak bir kahkahayla topuklarımın üzerinde döndüm ve Will'in gizlendiği yerden çıkıp çıkmadığına bakmadan aceleyle sınıfa doğru ilerledim.

Bu etabı kazanmıştım. Kindar tarafım, kendini beğenmiş bir sırtmayla kupasını parlatıyordu.

Geri kalanım neden bu kadar boşluğa düşmüştü peki?

9

"Bunlar kim demiştin?"

Will'in yanağı, benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Benim yatağında yan yana uzanmış, kulaklığı paylaşıyorduk. Evde kendi başıma kalabildiğim nadir akşamüstlerinden biriydi. Parmak uçlarımız birbirinin etrafında dolanıyor, ellerimiz bacağımın üstünde duruyordu.

Ekranını aydınlatmak için telefonuma dokundum. "Letlive. Güzel, değil mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde evet."

"Müzik konusunda tam bir züppe olduğun için mi şaşırtıcı?"

Will gülümsedi ve şakağını şakağıma yasladı. "Kapa çeneni." Ses tonu sıcacık ve yumuşacıktı. Gerçekten hoşlandığı birisiyle konuşan bir adamunki gibiydi. O tonu bilirdim. Onu ilk kez o tonda konuşurken duyuyordum. Bir yanım mutluluktan öldü. Bir top gibi kıvrılıp öldü. "Sanırım 'punk' kelimesini ne zaman duysam aklıma Blink-182 ya da Fall Out Boy geliyor."

"İkisi de sağlam gruplar. Onlara laf söylemesen iyi edersin."

"Biraz söylüyorum aslında."

"Anlaşmadığımız konusunda anlaşabiliriz."

"Onlar biraz... Bundan daha basitler."

"Galiba öyle. Onlar atıştırmalık pop punk."

Will güldü. "Bunu sevdim. Mükemmel. Atıştırmalık pop punk."

Canlanmış bir şekilde albümlerimi karıştırmaya başladım. "Onları sevdiysen buna da bakmalısın. Akortlarla yaptıkları bir şey var ki of ve davulcuları, Tanrım, sadece onun sololarından oluşan koca bir albümü dinleyebilirim. Bekle, onları bulayım... Ne?"

Will, komik bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Hiç. Müzik konusunda bu kadar tutkulu olman çok tatlı. Bach'ı bile tek ihtiyacının birkaç bas gitar olduğuna ikna edebilirsin gibi geliyor."

"Müzikten gerçekten hoşlanıyorum, sanırım. Yapacak bir şey yok."

"Eh, şey, ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. Yapacak bir şey yok."

Salı, 16:02

Özür dilerim.

O sabah gizli odanın ardından Will'le bir daha konuşmadım. Günün ilerleyen saatlerinde bana bir kere mesaj atmaya çalıştı ama görmezden gelmek için kendimi zorladım. Kendimi tanıyordum ve pek de "hadi arkadaş kalalım" tarzında birisi değildim. Eğer Will ile iletişimi soğukkanlılıkla kesmezsem kendimi umutsuzca adanmış, yaralı ve karşılıksız bir hâlde onun hasretini çekerken bulacaktım. Yani, şimdikinden daha çok.

Gerçi haftanın büyük bir kısmını tepkilerimi zihnimde yeniden canlandırarak geçirdim. Ruh hâlime göre bu anıyı farklı yorumluyordum. Bazen dışarı fırlayıp o kapıyı çarpacak gücüm olduğu için kendimi tebrik ediyordum. Eğer arka planda giriş müziği olarak çalacak bir Destiny's Child şarkısı olsaydı *Rüzgâr Gibi Geçti*'deki Rhett Butler'dan bu yana en iyi "siktir git" olurdu.

Diğer zamanlardaysa Will'in hâlâ bana karşı hisleri olduğuna ve harika bir geleceği –bir evlilik ile üç evlatlık çocukla taçlanan– beş saniyelik bir öfke nöbeti yüzünden mahvettiğime kendimi inandırıyordum. O zamanlar çok daha az keyifliydi.

Bir gece, bu umutsuzluk nöbetlerinden birinin tam ortasında dayken anneme gençliğine dair büyük bir pişmanlığı olup ol-

madığını sordum. Görünüşe göre, bu soruya verilebilecek en uygun cevabın Beatles'tan akordu bozuk bir "Let It Be" şarkısı icra etmek olduğunda karar kılmuştu. Kelimesi kelimesine. Baştan sona. Tamamını izlemem gereken bir performanstı. Annemden bir daha ilişki tavsiyesi istememeyi aklıma not ettim.

Okuldaysa kendime bir düzen oturtmuştum. Öğle arasında çoğunlukla Juliette'le birlikte müzik odasına kaçıyorduk. Salı ve perşembe günleri yaptığımız grup provalarıyla birlikte müzik odası, hızla okuldaki en sevdiğim yer hâline geliyordu. Duvardaki ilham verici dandik posterlerden, berbat durumdaki gitarla keman koleksiyonuna ve odanın en uzak köşesine atılmış mikrofona amfiye kadar bu odayla ilgili her şey tanıdık hissettiriyordu. Rahatlatıcıydı. Müzik müzikti, ister Kaliforniya'da olsun isterse de Kuzey Carolina'da.

Perşembeleri, öğle yemeğinden hemen önce Müzik Görgüsü dersim vardı. Zil çaldığında eşyalarımı toparlayarak hayallere dalmış ve mutlu mesut bir şekilde dolabıma yöneldim. Melodiler ve ileri seviye ritimlerden oluşan kendi küçük dünyama o kadar dalmıştım ki kafeteryaya ilk girdiğimde farklı herhangi bir şey fark etmedim. Ama yemek masasına gidip Will'in benim sandalyemde oturduğunu görünce eminim ki fark ederdim.

Sıçtığımın sandalyesinde oturuyordu o kendini beğenmiş, sandalye hırsızı, küçük...

Ah, hayır, bir dakika, diğer çocuklar da buradaydı. Fazladan sandalyeler taşıyıp masanın etrafında sıkıp tepiş, herkesin sığabilmesi için omuz omuza oturuyorlardı. Aklımdan ilk geçen, benimle konuşabilmek için onları buraya Will'in getirdiği idi. İkinci düşüncem ise, lanet olsun Oliver Di Fiore, sen narsisizmin babasıydın, oldu. Her şey senin etrafında dönmüyor, aş bunları. Juliette, bazı basketbolcuların zaman zaman bizimle oturduğunu söylemişti. İşte, o zamanlardan biriydi. Stres yok. Sakin ol.

Lütfen, Tanrı aşkına, sakin ol.

Sonra, tabii ya, aptal kafam, benim hakkımda homofobik şa-

kalar yaptıkları için bu çocuklardan nefret ettiğimi hatırladım. O yüzden, hepsi tek tek siktir olup gidebilirdi.

“Ollie-ey, sana sandalye ayırdım.” Juliette bana doğru elini salladı ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. Dolu sandalyelerden birini kastettiğini düşünmeyeyim diye herhalde.

Juliette adımı söyler söylemez Will’in başı yana döndü ve pek gizli-olmayan bir şekilde bana baktı. Ona bakmadan yanından rüzgâr gibi geçtim ve tepsimi Juliette ile Niamh arasındaki daracık yere Tetris oynar gibi sıkıştırdım.

Matt, sol tarafında Will ile birlikte tam karşımda oturuyordu. Matt’in öbür tarafında, Will’in diğer arkadaşlarından Darnell oturuyordu ve Niamh ile konuşmak için masaya yasladığı dirseklerinin üzerinde öne eğilmişti. Darnell hiç de kısa boylu değildi ama diğer arkadaşlarına kıyasla küçücük kalıyordu. Sıcak, orta tonda kahverengi bir teni ve geniş burnunun üzerine yayılmış çilleri, eğik kaşlarıyla yüzünde daima endişeli ve kibar bir bakış vardı. Niamh’e odaklanma biçimine bakacak olursak, masada oturan diğer herkesi unutmış gibiydi. “...anlayacağın neredeyse iki gün boyunca hiçbir şey yemiyorsun,” diyordu. “Geçen sene iki yüz papel kazandım. O kadar da zor değil.”

Niamh saçlarını savurdu ve hiç-Niamh-olmayan bir şekilde aptal aptal sırttı. Ben çoğunlukla hoş görünen ve biraz da dalgın Niamh’e alışmıştım. Bu, iş başındaki Niamh’di. Seksi bir çocuğun dahil olduğu bir iş. “Biraz Instagram’daki oruç diyetine benziyor. İdmanları kötü etkilemiyor mu?”

“Yok,” dedi çocuk.

“Evet,” dedi Matt, lafını bölerek. “Geçen seneki açlıktan sonra tam bir hafta işe yaramaz hâldeydi.”

Bunun karşılığında Niamh’in Beyaz Atlı Prensi’nden sert bir bakış aldı. Mesaj açıktı: *İşi pişirmeme engel oluyorsun ve durmak için tam olarak bir saniyen var.* “Hayır işi bu, dostum.”

“Tamam ama Willaimstown’a karşı oynamadığımız zamanlarda hayır işi yaparsan çok iyi olur.”

Will, atışmayı izlerken sessiz kaldı. Güvende olduğunu düşü-

nen ama tuzağa düşmeyeceğinden emin olmak için kontrol etme ihtiyacı duyan bir güvercin gibi bana bakıp duruyordu. Böyle mi düşünüyordu? Arkadaşlarının önünde onu ifşa edecek bir şey yapacağımı mı? Gerçi onu daha önceden tanıdığımı belli edersem tüm hayatını mahvetmiş olacağımı açıkça belirtmişti. Ne de olsa ona geylik bulaşabilirdi. Tanıştığımızı arkadaşlarına söylememişti bile muhtemelen. Ve bu çocuğun da *benim* Beyaz Atlı Prens'im olması gerekiyordu. Niamh'in bu konuda daha şanslı olduğunu hissediyordum.

Niamh, patates püresini çatalıyla karıştırdı. Yemeğini yemekten ziyade onunla oynayarak daha fazla zaman harcamıştı. Çocukların önünde yemek istemiyor muydu? Yoksa iştahı mı kaçmıştı? "Bence çok özverili bir şey," dedi. "Bir yıl ben de deneyebilirim belki."

"Seçmelere denk getirebilirsin," diye önerdi Lara, ekmek dolu ağzıyla.

Niamh yüzünü buruşturdu. Juliette ve çocuklar fark etmemiş gibi duruyordu ama Lara'nun iğnesini batırdığı tarafta olmanın nasıl olduğunu iyi bilirdim. Seçmelere denk getirmeliydi, böylece Niamh biraz kilo verebilirdi. Demek istediği buydu. Lara'nun edepsizliğini benden başkasına yönelttiğini ilk defa fark ediyordum. *Kesinlikle* ters tarafından kalkmış olmalıydı. Belki de Matt'in Niamh'e gösterdiği ilgiden hoşlanmamıştı.

Konuşmalar çevremde devam etti. Ben katılmadım. Öğle yemeğinde sessiz kalmam çok da garip değildi, ayrıca *bu* grupla konuşabilecek kadar rahat hissetmem mümkün değildi. Garip olan, Will'in de konuşmuyor oluşuydu. Onu ilk kez basketbolcuların etrafındayken yakından görüyordum, o yüzden ilk bakışta bu durumun onun karakterine aykırı olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Sonra Matt, ona iki kez aklının neden bu kadar havada olduğunu sordu ve cevabımı aldım.

İkimiz de birbirimize gizlice bakış atma konusunda berbat bir iş çıkarıyorduk. Beni yakaladığı kadar ben de onu yakaladım. Midemdeki kelebeklere gelince, kendime yakın zamanda biraz

DDT" almam gerekecekti çünkü bu artık komik değildi. Gömleğinin altındaki inanılmaz yumuşak tenini görebiliyor olmam, kirpiklerinin normalden daha kalın görünmesi ya da kolundaki kıvrımın dikkat dağıtıcı derecede güzel olması önemli değildi. Tam bir pislikti. O yüzden benim için ölmüş olmalıydı. Şu lanet olası cenazeyi ayarla artık, *lütfe*.

Sonunda çocuklar ikinci tabaklarını ya da tatlıyı ya da her ikisini birden almak için kalktı. Gittikleri an rahatladım. Görünen o ki bugün yeteri kadar gevşeme egzersizi yapmamıştım çünkü birkaç dakikalığına *birazcık* fazla gerilmiştim.

Kısa bir duraklama yaşandı, ardından Juliette ve Lara birer sırtlan gibi Niamh'e döndü.

"Aman Tanrım, Darnell senden *hoşlanıyor*," dedi Juliette.

Niamh gözlerini kırptırdı. "Yok artık."

"Niamh, hadi ama," dedi Lara, vurgulamak için yemek tepsi-sini tıkırdatarak. "Aranızdaki çekim o kadar yoğundu ki sandviçimden bile tadını alabiliyordum. Bilmiyormuş gibi yapma. Ollie, Darnell'in salyaları akıyordu, doğru mu değil mi?"

Vay be. Lara benimle ilk kez sanki ben de bir insanmışım gibi konuşuyordu. Belki de benden hoşlanmaya başlamıştı. "Buna cevabım net bir evet olacak," dedim özür diler gibi Niamh'e bakarak.

"Millet, yapmayın. Biz arkadaşız."

"Sorun ne?" diye sordu Lara. "Çocuk öyle ateşli ki hararet yapmak üzere. Sen istemiyorsan ben alırım."

"Sen zaten Matt'i kaptın, bırak da Niamh'in bir şansı olsun," dedi Juliette.

Lara sırtıttı. "Ben Matt'i kapmış olabilirim ama Matt beni kapmadı. Şimdi söyleyince fark ettim, onunla Darnell arasında bir kıvılcım var gibi. Sizce üçlüye hayır derler mi?"

"Üçüncü Niamh olacaksa Darnell demeyebilir."

Niamh inledi ve başını geriye doğru attı. "Birazdan dönerler. Sakın sizi duymasınlar."

* Bir tür böcek ilacı -çn

"Evet, bir saldırı planına ihtiyacımız var," dedi Juliette.

Lara burun kıvrırdı. "Hayır, ihtiyacımız *yok*. Biz erkeklerin peşinden *koşmayız*. Onlar bize gelir ve biz de istersek ilgi göstermeye tenezzül ederiz."

"Şey, Lara, bunlar erkek değil. Bunlar oğlanlar. Farklı türler, unuttun mu?"

"İkisi de aynı, sadece kasları daha küçük."

"Ve beyinleri."

Yani, hemen yanlarında oturuyordum.

Niamh, hepimizi yerinden sıçratarak ellerini masaya vurdu. "Kesin şunu. Darnell ve benim aramızı yapmaya çalışmayın. Buraya bağlanamam, tamam mı? New York'a taşınacaksam buradan biriyle ciddi düşünemem."

"Ciddi düşünmekten bahseden kim?" diye sordu Lara, hınzır bir gülüşle. "Ayrıca, yedek planın olması iyidir. New York işi olmazsa Darnell'i elinin altında tutmadığına pişman olursun."

Niamh'in yüz ifadesi sertleşti. Nedenini bildiğime emindim. Lara'nın diyetle ilgili yaptığı yorumu hatırlıyordu. "New York işi neden olmayacakmış?"

Juliette boğazını temizledi. Ona katılıyordum. Kıyamet kopmadan önce bir bahane uydurup kaçabilir miydik? Muhtemel mazeretleri sıralamaya çalıştım ama beynim tam zamanında boşalmıştı.

"Olmayacak demiyorum. Ama ortada bir rekabet var, bilirsin ya? Standartlar çok yüksek. Mükemmel kızlar bile seçilmekte sorun yaşayabilir."

"Sen mükemmel değilsin demek değil bu," diye aceleyle atladı Juliette.

Lara omuz silkti. "Niamh çok güzel. Bu çok açık. Ama bu her zaman yeterli olmaz, değil mi?"

"Başka ne gerekiyor?" diye sordu Niamh.

"Şey, dediğim gibi, bir rekabet var. Bazı kızlar için bu, ölüm kalım meselesi. Hayatlarını buna adıyorlar."

"Ben de hayatımı buna adıyorum."

“Sayılır,” dedi Lara. “Ama bilirsin...”

“Hayır.”

“Şey, yani, rakibin olan kızlar... Onlar öğle yemeğinde patates püresi yemezler, onu demek istiyorum.”

Lanet olsun. İşte gelmişti. Juliette ve ben yüzümüzü buruşturduk. Bunun acısını sanki Lara doğrudan bana tokat atmış gibi hissetmiştim.

Niamh’in suratı kızardı ve ağlayıp ağlamayacağından emin değildim. Kalkıp ona sarılmak, koluna dokunmak ya da Lara’yı sandalyesinden itmek için kendimi hazırladım. Sonra Niamh ayağa kalktı. “Sen kendini onaylatmak için nefes alan herkesle takılacak kadar özgüvensizsin diye bunun acısını benden çıkaramazsın. Hayatta oğlanlardan daha önemli şeyler vardır, anlıyor musun Lara? Sen sıfır beden kot pantolonla hava atabiliyorsun ve sahte bir lezbiyen fantezisiyle bir grup ergen oğlanı azdırmak için Renee ile yiyişebiliyorsun diye benden iyi olduğunu düşünüyorsan, kes bunu. Sakın. Bunlar çok ucuz hareketler ve Juliette’le ben senin adına utanıyoruz.”

Bunun ardından Niamh, tepsisini masada bırakarak fırlayıp gitti. Juliette, Lara’ya sarsılmış bir bakış attı. Lara sıkılmış bir hâlde elini salladı. “Birisi regl olmuş,” dedi.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Juliette. Niamh’in tepsisini kendininkinin üstüne koydu ve ayağa kalktı. “Onun peşinden gideceğim.”

“Yürü, koşma,” dedi Lara.

Bir yanım Niamh’in peşinden gitmek istiyordu. Tanrı biliyor ya bu iğnelemeleri hak etmiyordu ve onun arkasını kolladığımı bilmesini istiyordum. Fakat bir şey beni Lara’nın yanından ayrılmaktan alıkoydu. İçimden zayıf bir ses, belki Lara’nın da yanında birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Belki de bütün o iğneleri ve dikenleriyle Lara’yı avutan pek fazla şey yoktu.

Juliette bizi yalnız bırakırken onu yakından izledim. Hâlâ orada olduğumu unutmış gibiydi. Juliette’in arkasından bakarken kayıtsız ifadesi o kadar hızla çözüldü ki hayal ettiğimi sandım.

Sonra yeniden eğlenir ve umursamaz görüntüsüne büründü. Beni ona bakarken yakaladı ve meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedim. Aslında bu doğru değildi. Bir şeyler söylemek üzereydim ama bana bakışlarından sıradaki kurbanı olarak beni seçmek istediğini okuyabiliyordum ve cesaretim hızla sönmüştü.

"İyi." Bir dakika kadar sessizce oturdu, yemeğini çatalıyla dürttü ve sonra tepsisini alıp gitti.

Oğlanlar şaşkın bakışlarla masaya döndüler. "Herkes nereye gitti?" diye sordu Darnell.

Will'in yüzünde endişeli bir bakış vardı ve yemek tepsisini Lara'nın girdiği kapıya doğru uzattı. "O iyi mi?" diye sordu.

Birdenbire yeniden göle dönmüştük. Oradayken Will, birinin pek iyi olmadığını daima ilk fark eden ve çözüm bulmaya çalışan kişiydi. Bu şekilde tanışmıştık. Onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biriydi bu. Bu tatlılık nereye gitmişti ve neden şimdi yeniden dönmüştü, hem de *Lara* için? Gerçek Will kimdi? O kadar çok maskesi vardı ki lanet olası yüzünün nasıl görüldüğü hakkında artık hiçbir fikrim yoktu.

"Aslında, ona bakmaya gideceğim," dedim. "Tepsimi sen alabilir misin? Ona yetismeye çalışacağım."

Will başını sallayıp gitmemi işaret etti ve sanki yine aynı takımda gibiydik. Tüm çabalarım, yani ona karşı tüm sevgimi kapamış olmama rağmen göğsümde küçük bir sevgi patlaması hissettim. Suratıma katıyen yansıtmadım.

Lara'yı dolapların orada buldum. Kitaplarını almış, içeri girmek için çok erken olduğu için sınıfların önünde dolanıyordu. Geldiğimi bir kilometre öteden gördü, rahatsız olmuş bir şekilde başını salladı ve kitapları göğsüne bastırarak bana arkasını dönüp duvara yaslandı.

"Selam," dedim onun yanına ulaşınca yavaşlayarak.

"Ne?" diye tersledi.

Açıkça beni yanında istemediğini görmezden geldim ve du-

varda ona katıldım. Ben cesaretimi yeniden toplayana kadar bir süre konuşmadık. “Kiminle istiyorsan onunla öpüşebilirsin,” dedim sonunda. “Senin dışında kimseyi ilgilendirmez.”

Şaşırmış bir şekilde bana döndü. “Moralimi gerçekten bozduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu dudak bükererek. “Lütfen. Sanki başkasının ne yaptığım ile ilgili fikirlerini çok umursuyormuşum gibi.”

Gösterisi ikna ediciydi. Bir şey dışında... “Bence herkes insanların ne düşündüğünü biraz umursar. Bunu istemeseler bile.”

Bir anda yeniden bana sırtını döndü. “Eh, beni pek tanımıyorsun o zaman.”

“Sanırım. Gerçekten umursamıyorsan, o zaman sana imrenirim.”

“İyi. İmrenmelisin.”

“Ama konuşmaya ihtiyacın olursa...”

“Olmaz.”

“İyi,” dedim. Eh, en azından denemiştım. Belki de hatalıydım. Belki de Lara, Renee denen kızla öpüşmekten benim düşündüğüm şekilde hoşlanmamıştı. Az önce yemek masasındaki ifadesini yanlış değerlendirmiş olabilirdim. Fakat öyle değilse o zaman... Açılmayı düşündüğüm zamanlarda konuşacak kimsem olmasaydı kafayı yerdim. Yardımcı olabileceksem kimsenin bunu yaşamasını istemiyordum. Söz konusu, Medusa’nın uzaktan akrabası olsa bile.

Dönüp Lara’ya baktığımda koridoru yarılamıştım. Tam da o sırada bana bir bakış attığını yakaladım.

10

Linda Teyze'nin durumu o günlerde kötüleştikçe kötüleşiyordu. Bana soracak olursanız daimi bir kötüleşme hâlinde yaşıyordu. Kimsenin sorduğu yoktu tabii. Bana bir şeyler anlatmayı da bırakmışlardı. Çoğu zaman yetişkinler yetişkin işlerini hallederken bana yalnızca Crista ve Dylan'a bebek bakıcılığı yapmam söyleniyordu. Sanırım neler olduğunu duymayı kaldıramayacağımı düşünüyorlardı. Ya da belki de ne kadar az şey bilirim çocuklara olayların ciddiyetini ağzımdan kaçırma riskinin bir o kadar azaldığını düşünüyorlardı. Kim bilir? Ne olursa olsun, aileme ne kadar baskı yapsam da beni kesin bir karanlığın içinde tutuyorlardı.

Garip bir şekilde bu, iyi bir şeydi. Eğer kimse bana durumun ne kadar kötü olduğundan bahsetmezse kendimi hâlâ durumun geçici olduğuna inandırabilirdim. Az da olsa.

Neyse, Crista ve Dylan'ın okuldan sonra ile uyku vakti arasındaki bakıcısı olarak geçtiğim yeni pozisyonumdan dolayı bas gitar çalışmak için pek şansım olmuyordu. En azından ciddiyetle çalışmıyordum. Ve Günahkârın Bağışlanması'ndaki diğer çocuklar alabildiğine ciddiydi. Diğerleri hata *yapmazdı*. Provada hata yapıp diğerlerinin de ritmini bozarsam bu yüzden kendimi kötü hissetmeme sebep olmazlardı ama aralarında bunu yapanın

sadece ben olduğum oldukça barizdi. Bu yüzden, öğle yemeğini tamamen atlayıp kendimi müzik odasına kapamaya ve daha zorlu kısımları gözüm kapalı çalacak hâle gelene dek tekrar etmeye başladım.

Ekim ayının başlarında, bu öğle aralarından birinde, yaptığım şeye o kadar odaklanmışım ki kapının açıldığını duymadım. Gözümün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini görene kadar Will'i fark etmedim. Bırakın Will'i, herhangi birini görmeyi bile o kadar beklemiyordum ki şaşkınlıkla yerimden zıplayıp küfrettim.

Will eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Üzgünüm. Geldiğimi duydun sandım."

Off. Bugün özellikle iyi görünüyordu ve zaten genel hâli düşünülünce bu daha da fazlaydı. Bordoyla mürdüm arası renkte uzun kollu, üzerine tam oturan bir gömlek ve en az onun kadar dar, haki renkte bir pantolon giymişti. Bu da yetmezmiş gibi, parfümünün tatlı ve yoğun kokusu odanın diğer ucundan burnuma geliyordu. Yaz boyunca sürdüğünün aynısıydı. Eğer kokular hatıraları uyandırıyor olmasaydı belki de duygularımı yüzüme yansıtmamayı başatabilirdim.

Sanki geçici bir çizim tahtasıymışım gibi başımı hafifçe iki yana salladım ve suratım yeniden boş bir levha hâline gelince gitar çalmaya döndüm. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Juliette burada olduğunu söyledi."

Hain. "Bunu bilmen gerektiğini nereden çıkardığını hayal bile edemiyorum."

"Nerede olduğunu ben sordum. Ortadan kayboldun."

Çalmaya devam et. Bu müzik aleti, Will'in olabileceğinden çok daha ilgi çekici.

Boğazını temizledi. "Benimle mi ilgiliydi emin olamadım. Yardımcı olacaksa çocuklara senin masandan uzak durmalarını söyleyebilirim."

Çalmayı bıraktım. "Seninle bir ilgisi yok," diye tersledim. "Evde prova yapamıyorum, o yüzden bir yere ihtiyacım vardı."

Will duvarın oradan bir sandalye çekti, ters çevirdi ve elleri-

ni arkasında birleştirerek oturdu. Tabii. Buraya yerleşiyordu demek. İzin istememiş olması iyiymi çünkü vermeyecektim.

“Neden evde prova yapamıyorsun ki?” diye sordu.

“Crista ve Dylan her gece bizde. Hiç fırsat vermiyorlar.”

Yüzü yumuşadı. “Onlar nasıl? O çocukları özledim.”

“İyiler.” Yeniden çalmaya başladım. Konuşamayacak kadar meşgul olduğumu gösterecek bir şey varsa o da buydu.

“Teyzen nasıl?” diye sordu yumuşakça.

Bunu beklemiyordum ama boğazım tıkanı ve kalbim göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Ağzımda safra tadı vardı. Parmaklarım gitarın üstünde hareket etmeyi bıraktı.

Will sarsılmış bir şekilde baktı. “O?..”

“Yaşıyor,” dedim çatlak bir sesle.

Will beni inceledi. Zaten çoğu insana göre daha uzun bir süre gözlerini dikerek bakmaya meyilliydi fakat şimdi gözleri kırpmaya korkuyordu sanki. Tüm hücrelerimin listesini yapıyor gibiydi. Sanki benim söylemediklerimi ona söyleyeceklermiş gibi. “Üzgünüm,” dedi. Söylediğinde samimi gibiydi.

Bir an kalkacakmış gibi geldi. Bana doğru gelmek için mi? Gitmek için mi? Fakat kalkmadı.

Önemsediği için teşekkür etmek istedim. Onları rahatsız hissettirmemek için Linda Teyze hakkında kimseyle konuşamadığımı söylemek istedim. Bana sarılmasını ve her şeyin iyi olacağına dair beni ikna etmesini söylemek istedim. “Dikkat et,” dedim bunların yerine. “Birileri senin burada benimle yalnız olduğunu görebilir. Kim bilir ne düşünürler.”

Will omuz silkti. “Sanmam. Kimse buraya gelmez. Güvendeziz.”

Yanlış cevap. Vücudum buz kesti ve yeniden gitara döndüm.

Will iç çekti. “Aramızın son zamanlarda böyle olmasına dayanamıyorum. O gece partideki tavırlarım yüzünden özür dilerim. Gerçekten. Nasıl telafi edebileceğimi söyle ve yapayım.”

Açıķcası, hâlâ parti için kızgın olduğumu sanıyorsa şu an neden sinirlendiğimi anlayamayacak kadar konuya uzaktı. Ayrıca

benden utanmayı bırakmasını istemek zorunda olmamalıydım. Koridorlarda benim farkıma varması için yalvarmam gerekecektiye, eninde sonunda fark ettiğinde bunun hiçbir anlamı olmazdı. İçinden gelmesi gerekirdi, yoksa ne anlamı vardı ki?

“Her şey yolunda,” dedim. “Her neyse. Buraya prova yapmaya geldim ve buna odaklanmaya çalışıyorum.”

Will dikkatlice başını salladı ve bir anda hepsini geri almak istedim. *Hayır. Gitme. Fikrimi değiştirecek bir şey söyle. Artık canımın acımasına gerek olmadığına beni ikna edecek bir şey söyle.* “Bırakayım da çalış o zaman,” dedi onun yerine. Omuzlarım çöktü. Aksini beklememeliydim. Ne de olsa gitmesini ben istemiştim. “Ama herhangi bir zaman akşamları prova yapmak istersen çocukları bize getir. Kane hâlâ onları hatırlıyor ve emimin ki beraber oynamak isteyecektir. Bodrum katını ya da benim odamı kullanabilirsin. İstersen yalnız kalabilirsin.”

Bu şaşırtıcıydı. “Teşekkürler. Belki.”

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve kapıyı arkasından kapadı.

Ertesi pazartesi günü, Müzik Görgüsü dersinde belirdi. Sanki hep buraya aitmiş gibi, her zamanki rahatını hiç bozmadan.

Sonra benim birkaç sıra ötemdeki boş bir sıraya yerleşti ve sıkı-tir, *gerçekten* buraya aitti. Derse transfer olmuş olmalıydı. Ne alaydı? Ne zamandan beri müzik dersiyle ilgilenen biri olmuştu? İlk tepkim ters ters bakmak oldu. Ne cüretle gelip bu dersimin içine edebilirdi? Bir arıza çıkarırsa dersten sonra onu sıkıştırıp geldiği gibi yeniden transfer olması için onu zorlayacaktım. Bu ders benim için önemliydi. Bunu bir şakaya döndürmesine izin vermeyecektim.

Bütün ders boyunca onunla göz göze gelmeye çalıştım ama bana bir kez bile bakmadı. Dikkatini öğretmende ve kitabında tuttu. Bir şey söylemeden, gülmeden, etrafa alaycı bakışlar atmadan.

Bu tam da Yüce Ruhani Varlık'ın işleri ilginçleştirmek için

bana yaptığı esprilerdendi. Yukarıda, var olan tüm dinlerden düzinelerce mistik varlıkla birlikte bulutlardan oluşan sihirli bir televizyondan bunu izlediklerini ve suratındaki afallamış ifadeye bakarak gülmekten kırıldıklarını hayal edebiliyordum.

Sonsuz bir zamandan sonra zil çaldı. Will'in, insanların gözü önünde onunla konuşmamı istemediğini biliyordum ama umurunda değildi. Doğrudan ona gittim ve sırasına elimi koydum. "Neler oluyor?" diye sordum.

Masumca baktı. "Ah, selam Ollie. Senin de bu derste olduğunu unutmuşum."

"Unutmadın."

Will sırttı. Eh, bunu komik bulduğuna sevindim. "Kariyer danışmanı, kredili bir ders için akran eğitiminden vazgeçmem gerektiğini söyledi. Ben de neden bu olmasın diye düşündüm. Bu, beni üniversite başvurularında çok yönlü biri olarak gösterir."

Bikkın bir hâlde kollarımı kavuşturdum. "Bu ders hiç kolay değil, biliyorsun. Müzik dönemlerinden birinin bile adını söyleyebilir misin?"

Başını sallarken ders kitabını çantasına koydu. "Bocalarsam yardım alabileceğim, müzik konusunda oldukça iyi bir arkadaşım var diye düşündüm."

"Ah, gerçekten mi? Kimmiş? Birlikte görünebileceğin biri sanırım," dedim soğukça.

Will cevap vermeden bir saniye bekledi. "Aynen öyle. Hazır konusu açılmışken, Darnell bugün kafeteryada sizinle oturmak istiyor. Niamh'e abayı yakmış, fark ettin mi? Prova yapmak için burada mı kalacaksın yoksa yemek mi yiyeceksin?"

"Bugün yemek yiyeceğim." Aslında prova yapmayı planlıyordum ama bunu duymayı umduğundan emindim. Ona bunu vermek istemiyordum. Gözlerimi ona diktim, masada onunla konuşacağım endişesini yaşamak istemediğinden beni öğle yemeğine gitmemeye ikna etmesi için sessizce ona meydan okudum.

"Harika. O zaman birlikte gidelim." Gitmeye hazır bir hâlde ayağa kalktı.

Durdum. Ne dediğini anlamıştım ama ona güvenmiyordum. Hiddetli, paranoyak bir yanım etrafta gizli kamera olup olmadığından bile şüphelendi. Bunun gerçek hayat olduğunu hatırlayana kadar. “Şey...”

“Ne?”

Ne, diye sordu. Sanki geçen hafta benimle görünmekten o kadar korkmamış da bu yüzden beni bir paspas kovanın içine iteklememiş gibi.

Peki. Oyununa katılacaktım. “Tamam. Hadi gidelim,” dedim.

Yol boyunca yanımdan ayrılmak için bir bahane uydurmasını bekledim. Ya da yalnızca dalga geçtiğini söylemesini. Ya da açıklanamaz bir şekilde yoktan paspas kovanı var edip kendisi kaçarken beni yavaşlatması için önüme fırlatmasını.

Fakat yapmadı. Kafeteryaya kadar bütün yol boyunca ailesi, basketbol takımı ve eski evimdeki arkadaşlarım hakkında konuşarak benimle birlikte yürüdü. Kimse bizi âşık olmakla suçlamadı. Evrenin dokusunu parçalayacak bir kara delik açılmadı. Bir doğal afeti tetiklemedik.

Bu ani değişikliği ateşleyen neydi?

“Ollie, telefonundan ses geldi,” diye seslendi Crista, oturma odasından.

Will’in ani sınıf değişikliğinden birkaç gün sonra, mutfakta üç bardak sıcak çikolata yapmakla meşguldüm. Daha açıklayıcı olmak gerekirse, tozu sütle karıştırabilmesi için Dylan’ı tezgâha doğru tutuyordum. Linda Teyze ve Ron Enişte hastaneden beklediğimizden daha erken dönmüştü, tam da çocuklara sıcak bir şeyler yapma sözünü verdikten hemen sonra. Roy Enişte beni eve götürmeyi teklif etti ama pek acelem yoktu. Heyecanlı bir *Paw Patrol* maratonu esnasında ödevlerimi yapmıştım. O yüzden doğrudan banyoya girdi. Onun ve Linda Teyze’nin nasıl bir koşuşturmaca içinde olduğunu düşünürsek, büyük ihtimalle birkaç gündür ilk kez giriyordu.

“Sana mesajı okumaya çalışayım mı?” diye devam etti Crista, ben cevap vermeyince.

Günün daha erken saatlerinde Ryan’a yeni grubum hakkında mesaj atmıştım, bu yüzden muhtemelen ondan cevap geldiğini düşündüm. “Oku,” diye seslendim.

“‘Selam... yarın... müzikte... yanuma... oturmak... ister misin? ‘S-söös...veryom’? ‘Sös veryorum’? Anne, bu kelime ne demek?”

Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti ve hafifçe oynatarak Dylan’ı sıcak çikolatan ayırdım, böylece kucağımda onunla oturma odasına koşabildim. “G-gerisini, gerisini okuma, tamam, ben okurum.”

Crista çoktan telefonu parlak mavi bir battaniyenin altında uzanmış Linda Teyze’ye vermek üzereydi. Linda Teyze hınzırca kaşını kaldırıp telefonu bana uzattı. “Mesaj kimden?” diye sordu.

“Hiç kimseden.” Dylan’ı belime yerleştirdim ve telefonuma uzandım.

“Erkek mi?”

“Hadi ama.”

“Lütfen, Ollie, bırak da havalı bir teyze olayım,” dedi Linda Teyze. “Eskiden bana her şeyi anlatırdın. Coşmak istiyorum.”

“Coşmak yok.”

“Kanser kozunu kullanacağım.”

Telefonu kaptım. “Off, hayır, bu adil değil.”

“Kanser de öyle.”

Gözlerimi ona diktim ve Dylan da yerde iPad’i ile oynayan Crista’ya katılmak için çırpınmaya başladı. Crista duymasın diye sesimi alçalttım. Şu anda en son isteyeceğim şey, Will’in hayran kulübünün yeniden diriltilmesiydi. “İyi. Will’den.”

“Göldeki Will mi?”

“Tam isabet.”

“Aman Tanrım,” diye ciyakladı Linda Teyze. “Bana Collinswood’da yaşadığını söylememiştin.”

“Napier’de yaşıyor ama Collinswood Lisesi’ne gidiyor.”

“Erkek arkadaşın mı?”

Yüzümdeki gülümseme biraz acı dolu hissettiriyordu. Muhtemelen bir çalı rolündeyken müzikal tiyatroya attığım ilk adım kadar ödüllü değildi diyelim. "Yok. O açılmadı, bu yüzden birbimizle pek takılmıyoruz."

"Sınıfta seninle oturmak istiyor gibi duruyor. Bu kulağa pek takılmamak gibi gelmiyor."

Çarşamba 18:47

Selam, müzik sınıfında
yanıma oturmak ister misin?
Söz veriyorum, dikkatini
dağıtmayacağım. Ayak
uydurmakta zorlanıyorum!
Aptalım ben :(

Ayak uydurmakta zorlanması şaşırtıcı değildi. Müzikle alakalı hiçbir şey bilmiyordu. Zaten bu derse transfer olmuş olmasının da hiçbir anlamı yoktu.

"Eh, benimle yalnız başına görülme riskini alacak kadar ciddi değil," dedim mesaj uygulamasını kapatarak. "Neyse işte."

Linda Teyze, uzaktan kumandayla televizyonun sesini kısıt. Şakası yoktu. Derin ve anlamlı bir konuşma vakti gibi görünüyordu. "Sekizinci sınıftayken kendinden büyük şu çocuğa tutulduğunu hatırlıyorum. Adı neydi?"

"Ben."

"Ben. Ona deli oluyordun."

Hem de nasıl. Mükemmel şarkı sesiyle ve parlak yeşil gözleriyle Ben. Ben'e kim deli olmazdı ki? Dibine kadar hetero olması çok yazıktı. "Yani?"

"Yani, Ben'i bana her detayına dek anlatmana rağmen herkese anlatmamıştın."

Tabii ki anlatmamıştım. O zamanlar gey olduğumu neredeyse hiç kimse bilmiyordu. Onuncu sınıfa kadar doğru düzgün açılmamıştım. "Evet, o zamanlar daha açık değildim. Demek istediğini

anladım ama bu farklı. Hiçbir zaman Ben'e sahip olamazdım ki zaten. Benden hoşlandığını söylemiş olsaydı her şeyi yapardım."

"Eh, belki de diğerlerine göre biraz daha erkenden buna hazzıydın. Ayrıca seni destekleyen bir ailen ve harika arkadaşların da vardı. Herkes için bu kadar kolay değil."

İstifimi bozmadım. "Will benden, benim Ben'den hoşlandığım gibi hoşlansaydı *en azından* insan içinde benimle konuşurdu."

"Müzik dersi insan içinde olmuyor mu?"

"Oluyor ama son birkaç güne kadar *haftalardır* beni görmezden geliyordu. Koridorlarda, kafeteryada, Edebiyat dersinde..."

"Ama artık müzik dersinde öyle değil. Bana ilerleme gibi geliyor. Küçük bir adım ama bu da bir şeydir. Çabalıyor gibi görünüyor."

Off. Yetişkinlerin mantıklı konuşmasından nefret ediyordum.

"Senin istediğin kadar hızlı ilerlemiyorsa bunu kişiselleştirmemeye çalış," dedi Linda Teyze. "Şu anda sana verebileceği tek şey arkadaşlıksa daha fazlasını umduğun için bunu küçümseme. Şansın varsa belki bir gün başka bir şeye de hazır olur. Olmazsa da en kötü ihtimalle yeni okulunda iyi bir arkadaşın olur."

Söylediği şeyde açıklar bulmak için bunun üzerine düşündüm. Will'in yalnızca bir arkadaş olarak kalması bana hiç çekici gelmiyordu. Acaba içten içe Will'in bir gecede sihirli bir şekilde eski hâline döneceğini umduğumdan mıydı?

Teyzem haklı olabilirdi. Belki de Will'i böyle bir beklentinin altına sokarak haksızlık ediyordum. Şimdi düşününce, çabalıyordu. Tabii, ondan yapmasını her şeyden çok beklediğim şeyi –büyük bir müzikal şovla herkesin içinde tribünlerde bana aşkını ilan etmeyi– yapmamıştı ama bu, küçük adımlarını küçümsemem gerektiği anlamına gelmiyordu, değil mi?

Dudağımı ısırdım, sonra da mesajına cevap verdim.

Kesinlikle aptal değilsin. İstersen birlikte oturabiliriz. Şanslıysan sana dikkatimi dağıtman için bir ya da iki geçiş hakkı bile verebilirim.

Linda Teyze bana yorgun ama samimi bir şekilde gülümsedi.

11

“Dur, dur, dur. Berbattı.”

Görev bilinciyle kaydı durdurdum ama başımı salladım. “İyiydi. Sorun ne?”

Juliette klarnetini indirdi ve kulaklarımın iyi duyup duymadığından emin değilmiş gibi bana baktı. “Şey. Her şey. Her şey sorundu. Bir kez daha, tamam mı?”

Ekim sonlarının doğal ışığından faydalanarak konservatuvar başvurusunda kullanacağı videoyu kaydetmek için onun yatak odasına kapanmıştık. Beklediğimden daha uzun süren bir işti. Yani, *çok* daha uzun. Parçayı o kadar çok çalmıştı ki artık ezberlemiştim. Son beş defadır mırıldanmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Tabii ama ciddi, artık bitirmemiz gerek. Saat beş buçukta ses kontrolü için Lost and Found’da olmam gerekiyor.” O gece Günahkârın Bağışlanması’yla çıkacağım ilk konserimdi. Tamam, bir üniversite öğrencisinin buzdolabından daha boş bir bardaydı ama yine de önemliydi. Hiçbir şeyi batırmak istemiyordum ve buna geç kalmak da dahildi. Ayrıca, akşam en azından bir düzine izleyiciyle karşılaşmayı beklemek için iyi bir nedenim vardı. Juliette ve kızlar, okuldaki bazı bağlantılarını peşlerinden sürük-

leyecekti ve Will, basketbolcu çocukları getireceğine dair söz bile vermişti. Elbette bunun, Darnell'in Niamh'le baş başa konuşma fırsatı bulabilmesi için olduğunu söylemişti ama yine de hoşuma gitmişti.

"Tamam, bir kez daha," dedi Juliette, dikkatimi çekmek için elini sallayarak. "Ritim ver bana."

Dediğini yaptım ve o da parçayı baştan aldı. Parmakları klarinetin delik ve perdeleri üzerinde süzülüyordu, göğsü sabit bir ritimle inip kalkarken bakışları uzağa dalmıştı. Başka bir yerdeydi. Ki bu da umut vadeliyordu. Son birkaç çekimdir kameraya kaçamak bakışlar atıyordu ve ancak kameranın durup dururken patlamayacağıma onu ikna ettiğimde bunu yapmayı kesmişti.

Bu bölümü bilmediğimi fark edene kadar şarkıyı içimden mırıldandım. Öncekilerden daha ileriye gitmişti. Nefesimi tuttum; devam etmesini, tutturduğu çizgiyi sürdürmesini umuyordum. Bir saniye daha çaldı. Sonra biraz daha. Büyük ihtimalle parça artık bitmek üzereydi. Büyük ihtimalle.

Sonra son bir nota çaldı ve nefesini verdi. Umutla ondan onay bekledim.

"Kapa, Ollie." Güldü. "İyi. İyiydi. En azından baştan sona çaldım."

"Başardık," dedim abartılı bir şekilde kamerayı kapatarak. "Bugünlük *bitti*. Tebrikler, Valentina Lisitsa." Valentina Lisitsa, birkaç hafta önce Juliette'in Youtube'dan bana gösterdiği bir piyanistti; parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki videolarının hızı iki katına çıkarılmış gibi görünüyordu. Juliette, kanalı neredeyse meydan okurcasına, Kuzey Carolina'dan ünlü bir müzisyenin çıkabileceğinin kanıtı olarak açmıştı. Kayıtlara geçmesini isterim ki hiçbir zaman aksini iddia etmemiştim. Fakat içimden bir ses, Juliette'in zihnindeki zayıf bir sesin bir veya iki defa bunu düşünmüş olabileceğini söylüyordu.

"Valentina bir piyanist."

"İyi, detaylara takıl. Tebrikler, Valentina'nın klarinet çalan versiyonu. Üniversiteye girmiş sayılırsın!"

Juliette kamerayı almak için yanıma geldi. "O kadar çabuk değil. Göndermeden önce iyi olduğundan emin olmalıyım. Mükemmel olması gerekiyor."

"Yarın bakarsın. Beğenmezsen bana mesaj at, ikinci çekim için gelirim. Başka bir planım yok."

Juliette yatakta yanıma geldi ve dağınık çarşafın üstünde ayakta durdu. "Harikasin, Ollie-ey. Çok teşekkür ederim."

Kalkıp zıpladım ve ellerini tuttum. "Bunu yapabilirsin. Mükemmeldin."

O da gergin bir kahkaha atarak birkaç kez zıpladı. "Umarım. Tanrım, umarım." Küçük bir çığlık attı, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Hadi seni ses kontrolüne yetiştirelim, Bon Jovi."

"Bon Jovi mi?"

"Valentina'dan daha iyi bir kıyas. Hadi, Ollie-ey, git, git, git. Bu gece artık senin, tam... şu andan... itibaren."

Yatağından dramatik bir şekilde zıpladım ve yere adım atarken eğilerek selam verdim. "Sahne ışığını paylaşmaktan mutluluk duyarım. Ama yalnızca seninle."

Juliette beni alkışladı, sonra kolumu tutarak iki yana salladı. "Will bu gece geliyor. Gergin misin?"

"Will'in gelmesi yüzünden mi?" diye sordum. "Hayır."

Evet.

"Yemekte sürekli senin hakkında konuşuyordu."

Gözlerimi kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sıradan şeyler. 'Ollie böyle düşünüyor' ya da 'Ollie bir keresinde bana şunu anlatmıştı' falan gibi şeyler. Yani eskiden. Sonra Matt, düğün tarihi ne zaman diye sordu. Şimdi düşününce, o zamandan sonra senden pek bahsetmedi."

Gey şakası yüzünden gelen mutsuz edici sancı, bu kez içimi ısıtan bir duygu tarafından gölgelendi. Will benim hakkımda konuşuyordu. Ben orada olmadığım zamanlarda.

İki hafta önceki mesajından beri Müzik Görgüsü dersinde birlikte oturuyorduk. Toplamda beş derstir. Sınıftayken onunla iyi geçinmek kolaydı ama bir yanım, bunun sebebinin arkadaşlarının

etrafta olmaması olduğunu söylüyordu. Tüm gün, çaktırmasam da, bu gece bana soğuk davranabileceğinden korkmuştum. Linda Teyze'nin cesaret konuşmasına rağmen, eğer beni tamamen görmezden gelirse buna aldırış etmeden duramazdım. Fakat basketbolcu çocukların önünde benden bahsediyorsa, bu başkaydı.

Belki de arkadaş olmayı gerçekten başarabilirdik.

Pekâlâ, "birkaç insan" anlaşılan neredeyse yüz kişiydi. Görünen o ki cuma gecesi mekânının Lost and Found olduğu tüm okulda yayılmıştı. Bunun basketbolcu çocukların işi olduğuna dair oldukça büyük bir his vardı içimde. Böylesi bir güce sahip olmanın nasıl hissettireceğini merak ettim. Yalnızca bir şeyi kendin yaparak neredeyse hiç tanımadığın insanların hayatlarında ne yaptığına karar verebilmek nasıldı?

Sayid ve Emerson, kalabalığı görünce biraz gerildi. Birazdan kastım şuydu: Sayid tam o saniyeye kadar unuttuğu ödevlerini bahane ederek caymak için içtenlikle uğraşırken Emerson da o kadar titriyordu ki içerken yarım bardak suyu üstüne döktü. Izzy ise her saniyenin tadını çıkarıyordu. Sahne kurulmadan önceki yarım saat boyunca, ışıldayan gözlerle kaç izleyicinin geldiğini söylemek için gidip geldi. Heyecanlanmak için iyi bir sebebi vardı. Böyle bir kalabalık toplamak, grubun itibarı için harikalar yaratırdı. Bir sonraki konser için yer bulmakta büyük ihtimalle zorlanmayacaktık. Lost and Found, bu gece muhtemelen hafta boyunca sattığı içecek ve atıştırılaktan daha fazlasını satacaktı.

Ben daha farkına varamadan sahneyi kurmanın zamanı gelmişti. Neyse ki sahneye çıktığımızda Emerson ve Sayid üstlerindeki gerginliği attı. Hatta bu, Sayid'e yeterince hakkını vermiyordu. Bütün o delirmesine rağmen, provalarda hiç görmediğim bir şekilde sahneye ait görünüyordu. Klavyeyle ortadaki mikrofon arasında sorunsuzca gidip geliyor, oradan oraya atlıyor, Emerson'la benim yanıma geliyor ve kalabalıkla sohbet ediyordu. Kalabalığın yüzde doksan dokuzunun dinlemeyi tercih etme-

yeceği bir müzik olduğundan neredeyse emindim ama Sayid'in coşkusuna katılmamak çok zordu.

Bana gelince, elime yüzüme bulaştırmadım. Büyük oranda. Belki birkaç nota ama fark edilebilecek derecede değildi. En azından hiç kimseyi yanıltmadım, o yüzden bunu büyük bir başarı sayıyordum. Neyse ki ebeveynlerim beni standartlarımı düşük tutarak makul bir başarı elde etmekten memnun olacak şekilde yetiştirmişti.

Sonra birden bitti. Müzik aletlerimizi toplamakla geçen birkaç dakikadan sonra, bir DJ sahneye yerleşirken biz de kalabalığa katılmak üzere çıktık.

ıkar ıkmaz Juliette kollarını bana doladı. "Ollie-ey, bu çok iyiydi. Tanrım! Lanet olası bir rock yıldızı gibiydin, biliyorsun değil mi?"

"Harikaydı, Ollie," diye söze karıştı Niamh, koluma dokunarak. Sesi her zamankinden daha yumuşaktı, gözleri yorgun bakıyordu. Okul gününde akşam dışarı çıkmanın sorunu buydu sanırım.

"Olağanüstü," dedi Lara ifadesizce, arkalarda durarak. Her zamanki gibi yine samimi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen değildi.

Kızların hepsinin elinde gazoz bardakları vardı ve Juliette bir tane de bana uzattı. Lara barmene baktı ve cebini görebilmem için yan döndü. Gümüş bir mataranın parıltısını gördüm. "Kutlamak için ufak bir şeyler ister misin?" diye sordu.

Tabii. Yalnızca Lara mıydı yoksa hepsi mi içiyordu merak ettim. Büyük ihtimalle tüm barda cebinde matara taşıyan tek kişi o değildi elbette. "Hayır, teşekkürler," dedim gergince. Gergindim çünkü tepkisinin ne olacağını biliyordum.

Gizlemeye gerek bile duymadan gözlerini devirdi. "Neden uğraşıyorum ki?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Yavaş git, tamam mı?" dedi Juliette, Lara'ya. "Dağıtırsan bizi buradan atarlar."

"Tamam, anne."

Tam o anda Matt'le Darnell konuşmak için yanımıza geldi ve Lara, Matt'i selamlarken Niamh de Juliette'le bana başını salladı. "Yaşam tarzınızı başkalarına gerekçelendirmek zorunda kalmadan ve hiç spor yapmadan istediğinizi yiyip içebilmek güzel olmalı."

Juliette anlayışlı bir şekilde omuz silkti. O ve Niamh gelecek haftanın oyunuyla ilgili diğerlerinin yaptığı sohbetle katılırken ben de merakla kalabalığı inceledim. Ve... evet, oradaydı, tuvaletlerin orada bir grup son sınıf kızla takılıyordu. Lara'nın okul yılının başında takıldığı kızıl saçlı kız. Renee. Lara'nın bu gece onu öpmeyi ümit edip etmediğini merak ettim. Daha saat yedi buçukta içmesinin sebebi bu muydu?

Sonra Will'in bize katıldığını fark ettim ve aniden sohbetle tekrar ilgilenmeye başladım. Lara ona hınzırca bir bakış attı ve ortalarda dolanan barmenlerin bakışlarından kaçınmak için her şeyi bel hizasında tutarak Matt'le ikisinin içeceklerine bir şey döktü. Bu ilginç olacaktı. Will acaba tüm basketbolcu arkadaşlarının aktif olarak görgü tanığı olacağı bir yerde benimle arasını düzeltmek için eskisi kadar istekli olur muydu?

"Selam adamım," dedi Matt, Will'e ve omzuna vurdu. "Şunu netleştirmemize yardım et. İşini bitirdikten sonra hatuna dönüşecek bir Labrador'la sevişmekle sonradan Labrador'a dönüşecek bir hatunla sevişmek arasında seçim yapman gerekse hangisini seçerdin?"

Will bara yaslandı, bir ayağını diğerinin üzerine koydu ve saçlarını alnından geriye doğru itti. Bunu ben yapsaydım, James Dean'e benzemeye çalışıp da becerememişim gibi görünürdü. Fakat Will bunu başarmıştı. "Nasıl bir sohbetin içine düştüm ben?"

"Soruyu cevapla."

"Şey... peki, işin mantığı ne? Bir kızın bedenindeki, sonradan gerçek hâline dönüşecek bir Ladrador'la mı öpüşüyorsun? Yoksa sadece şekil değiştirebilen bir kız mı?"

"İlki. Tüm o zaman boyunca aslında Labrador'muş ve sonra bir bakıyorsun neeee, sürpriz!"

“Anladım. Kız ne kadar seksi?”

“Ne kadar seksi... Ne *alakası* var?”

“Eh, bir Labrador’u kurbağa prens gibi kullanacaksam beraber olmak istediğim bir kızı kurtarmayı tercih ederim.”

Darnell araya girdi. “Bekle, yani kız seksi değilse onu sonsuza kadar bir köpeğin bedeninde mi bırakacaksın? Bu berbat.”

“Ne yani, Labrador’la sevişir misin?”

“Hayır, tabii ki Labrador’la sevişmeyeceğim, bir çeşit hayvan fetişim olduğumu falan mı düşünüyorsun?”

Sınıftayken Will’e sinir olmama sebep olan hınzır, şakacı ve ergen oğlan tavrı, dışarıda çok daha kabul edilebilirdi. Ukala duruşu ve kaşını alaycı bir şekilde kaldırışı hâlâ biraz keyif kaçırıcıydı ama bir yanım, diğer çocukların Will’e bu kadar hayran olmasını ve bir gruba katıldığında hemen etrafını sarmalarını seviyordu. Hatta bir bakıma beni kışkandırıyorlardı. Ne dediği, esprisinin ne kadar kötü olduğu ya da patavatsızlık yapıp yapmadığı önemli değildi; her şekilde ağzının içine bakıyorlardı. Mesele enerjisiydi. Tarif edilemeyecek bir şekilde karizmatikti. Hayat onun için çok kolaydı.

Aniden oğlanlar dağıldı, belli ki Labrador paradoksu herkesi memnun edecek şekilde çözülmüştü. Matt, Lara’yla konuşmaya döndü; Darnell, tüm dikkatini biraz neşelenen Niamh’e verdi ve diğerleri de dışarıya yöneldi. Bir anda bu kalabalık odanın içinde Will’le yalnız kalmıştık. Kızarak yutkundum. Beni tanı mıydı? Benimle görünmemek için geri mi çekilecekti? Öyle yaparsa bunun son nokta olacağına karar verdim. Artık ikinci şansı olmazdı.

Bunun yerine ellerini ceplerine sokup yaklaştı. “Sürprizlerle dolusun, değil mi?”

“Nasıl yani?”

“Oradayken çok... farklı görünüyordun. Yani, rahat ve kendine güvenli.”

Elimde değildi, küçük bir memnuniyet kıvılcımıyla kızardım. “Öyle miydin? Sahne alırken rahatım sanırım. Bunu yıllardır yapıyorum.”

Alkollü içeceğinden bir yudum aldı, sonra da bardağı ileriye doğru uzattı. "Kimleri daha çok yakıştırıyorsun? Darnell ve Niamh mi, Lara ve Matt mi?"

Alaycı bir ses çıkararak kendimi sohbete kaptırdım. "Bu, müzik sınıfındaki Will'le konuşmak gibiydi. Ya da göldeki Will'le. "Lara ve Matt mi? Mümkün değil. Lara başka birinden hoşlanıyor."

"Gerçekten mi? Kim?"

Neden bu kadar ilgilenmişti? Omuz silktim. "Bu, onun bileceği iş. Ama bundan eminim. Böyle şeyleri anlarım."

"Evet. Anlarsın."

Matt, bütün dikkatini Lara'ya vermiş bir şekilde bara yaslanmıştı. Ondan kesinlikle hoşlanıyordu, herkes bunu anlayabiliyordu. Lara da biraz karşılık veriyordu, kabul ediyorum. Kıkırdamalar, saç savurmalar falan. Fakat sanki birini takip ediyormuş gibi gözlerini odada gezdirip duruyordu.

Diğer yandan Darnell ve Niamh, gruptan uzaklaşmıştı. Darnell, bir şeye karşılık şaşkın bir kahkaha attı ve Niamh'in omzunu dürttü. Niamh geniş bir sırıtmayla onun dürttüğü yeri ovuşturdu, sonra da o görkemli ve uzun saçlarını bir parmağına doladı.

"Kesinlikle Darniamh," diye karar verdim. "Onları kaçınılmaz bir durum."

"Darniamh," diye tekrarladı Will. "Mükemmel isim, değil mi?"

"Lara ve Matt'in birbirine uymadığının bir kanıtı daha. Bu isimlerle ne yapabilirsin ki?"

"Latt? Mara?"

"Larmatt?" diye denedim ve Will içeceğini püskürttü.

"Çok saçma. Kulağa temizlik malzemesi gibi geliyor," dedi çenesini silerek.

"Öyle mi? Ben daha çok bir yermiş gibi düşünmüştüm. Hey, seninle Larmatt'te görüşürüz gibi."

"Hadi, Larmatt sahasında basketbol oynayalım."

O kadar da komik değildi ama yine de gözlerimizden yaş gelene kadar gülmeye başladık. Bir yanım işin aptallığına gülüyor-

du. Diğer yanım ise Will’le böyle açık bir şekilde konuşabildiğim için inanılmaz iyi hissediyordu.

Kendimi sakinleştirdiğimde –ki bu utanç verici derecede uzun sürmüştü çünkü Will ile birbirimize baktığımız her seferde, etraftan aldığımız garip bakışlara rağmen yeniden gülmeye başlıyorduk– doğruldum ve bir şey fark ettim.

Sahnenin yakınlarında, kızıl saçlı Renee –Lara’nın Renee’si– tanımadığım bir oğlanın yanında duruyordu. Bu garip olduğundan değildi, tabii. Garip *olan*, ona ne kadar yakın durduğuydu. Elleri ellerinde. Ve yanağı omzunun üstünde.

Bu, biriyle flört eden ya da işi pişirmek üzere olan birinin beden dili değildi. Hayır, baylar ve bayanlar, bu şüphesiz ki biriyle ilişki içindeki birinin beden diliydi.

Lara görünürde yoktu. Bari hızla taradım. Niamh ve Juliette, onun gittiğini fark etmiş gibi durmuyordu. Gerçi dürüst olmak gerekirse Niamh, odada Darnell dışında da insanların olduğunu unutmuş gibi görünüyordu.

Belki de Lara tuvalette falandı. Belki de değildi. “Hey, hemen dönerim,” dedim Will’e. Görünüşe göre saf bir tarafım, gidip Lara’nın iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Sebebini bilmediğim bir şekilde umursuyordum.

Eh, kesinlikle kalabalığın içinde bir yerlerde değildi. Kuliste ya da diğer birkaç kişi gibi dışarıda da değildi. Dışarıda durdum, kollarımı kavuşturup etrafa bakındım ve sonra yeniden içeri girmeye karar verdim. Fakat bunu yapmadan hemen önce, binanın yanındaki dar ara sokağa bakmak için dolandım. Lara oradaydı. Kaldırımın kenarında oturuyordu; açık pembe ve tüllü eteği, pis zeminin üzerinde etrafına bir hale gibi yayılmıştı ve külotlu çoraplı bacakları ileriye doğru uzanmıştı. Isınabilmek için deri ceketini göğsüne bastırıyor, bomboş karşıya bakıyordu.

Bir şey demeden pat diye kanalizasyonun üzerinde yanına oturdum.

Bana bakmadı bile. “Evet?”

“Renee’yi içeride gördüm. İyi misin diye bakmak istedim.”

Kısaca güldü. "Neden olmayayım ki?"

"Tek tek açıklamamı mı istiyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra bir elini salladı ve gümüş bilezikleri şakırdadı. "Onu siktir et. Önemli değil."

"Yemezler. Kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirsin. Ama yine de kötü bir durum. Yani."

Lara bir bacağına büktü ve botunu çekiştirdi. Yüzü buruştu, sanki elini değdirmeden burnunu kaşıymaya çalışıyormuş gibiydi.

"Ne kadar zamandır takılıyordunuz?" diye sordum.

İçini çekti, onu rahat bırakmayacağım gerçeğine açıkça teslim olmuştu. "Bir yıldır falan galiba. Sadece partilerdeydi. Bir anlamı yoktu."

Tahmin etmiştim. İçki bu yüzdendi. Suçu alkole atabildiğiniz sürece, garip konuşmalarla uğraşmak zorunda değildiniz. "Ben mi, gey mi, ne? Hayır, sadece alkolün yan etkisiydi. Bulanık görme, doğru düzgün yürümede zorluk çekme ve aniden diğer kızları soymak için duyulan doyumsuz bir istek. Ne yani, bu herkese olmaz mı? İlginç," gibi konuşmalar.

"Onun için bir anlamı olduğunu düşünüyor musun, yoksa?.."

"Bunun hakkında hiç konuşmadık. Muhtemelen yoktur. Niye bu kadar önemsiyorsun ki zaten? Ah," dedi ve elini alnına o kadar abartılı bir şekilde vurdu ki bir Looney Tunes karakteri olabilirdi. "Will yüzünden, değil mi?"

Onu inceledim, sonra omuz silktim. "Belki. Hem o hem de bunun hakkında konuşabileceğin pek başka kimse olmadığını düşündüğümünden."

Bunu duyunca gerçekten rahatladı ve şaşkın bir yüz ifadesi takındı. Bir tuzak gibi geliyordu ama yine de ona bir şans verdim. "Onun olayı ne bu arada?" diye sordu. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranıyor yoksa yalnızca eşcinsel değilmiş gibi mi yapıyor?"

"Şimdilik emin değilim. Eski sevgilisiyle vakit geçirdiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum.

Lara ellerini kucağına bıraktı. "Onu uydurdum. Konuşmuyorlar. Yani en azından bildiğim kadarıyla."

“Ah, şükürler olsun,” diye sırttım. Şaşırtıcı bir şekilde o da sırttı ve bu sırtışta Kötülükler Kraliçesi olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Söz konusu ben olduğumda bunu yapabileceğini bilmiyordum.

“Hâlâ senden hoşlanıyor mu sence?” diye sordu.

“Will mi? Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

“Öf. Bu tiplerden olma. Bunu artık çöz, tamam mı? Etrafta dolaşıp endişeli bir şekilde ellerini ovuşturan ve ne kadar özel olduklarını birilerinin fark etmesini uman insanlara tahammül edemiyorum. Onu istiyorsan git ve al. İstemiyorsan başka birini bul ve garantiye almak için bunu onun gözüne soktuğundan emin ol. Benim yapacağım şey tam olarak bu.”

İşte tanıdığım Lara buydu. Sesini yükseltmiş olabilirdi ama sesini *benimle* yükseltiyordu, bana karşı değil. Başını salladı ama aynı zamanda çarpık bir gülüş attı. Vay canına, ilerleme gösteriyorduk! Bu hızla gidersek, biraz olumlu tavır ve bir tutam gevşemeyle yeni yıldan önce arkadaşlık bilekliği dizip özel tokalaşmamızı geliştirebilirdik.

Sokağın başından gelen ayak sesleri ikimizin de başını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Juliette ve Nimah bizi bulmuştu; topuklu ayakkabıları beton zeminde takırdıyordu.

“İkinize de mesaj atıyordum,” dedi Juliette. “Nereye gittiniz?”

Lara ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. “İçerinin havası beni açmadı. İsterseniz bana eski kafalı deyin ama bir ev partisini, bir grup okul çocuğunun şekerden kafayı bulmasına yeğlerim. Biraz ergence, değil mi?”

“Lara, eğer fark etmediysen söyleyeyim, bu gece seninle ilgili değil. Ollie için buradayız. Bir saatliğine iyi vakit geçiriyormuş gibi yapamaz mısın?” diye tersledi Niamh.

Juliette şaşkın bir yüz ifadesiyle gözlerini kırıştırdı. Ben bile biraz şaşırmıştım. Niamh, şu yılın büyük patates püresi olayından beri Lara’ya karşı oldukça sessiz kalıyordu ama onunla böyle açıkça yüzleşmesini beklemiyordum.

Lara ve Niamh karşı karşıya geldi. Kavga edebilirlermiş gibi

duruyordu. Ya öyle olacaktı ya da Lara özür bile dileyebilirdi. Onun yerine Lara matarasını cebinden çıkardı, büyük bir yudum aldı ve Niamh'e uzattı. Tam olarak bir özür olmasa bile bir barış göstergesiydi sanırım. "Niye numara yapayım ki?" diye sordu Lara.

Niamh duygusuz bir ifadeyle matarayı inceledi.

"Hadi ama, kızlar," dedim sessizce. "Ya konuşup barışın ya da bırakın gitsin. Kin tutmak hiçbir şeyi çözmez."

Lara kollarını kavuşturdu. "Bunu yapması gereken..."

Juliette'le ona sert bir bakış attık ve cümlesini yarıda kesti.

Niamh iç çekti, matarayı parmaklarının arasında birkaç kez çevirdi, sonra da dudaklarına götürüp başını geriye attı.

Juliette ve ben rahatlayarak birbirimize baktık. Geçici bir ateşkes, votkayla mühürlenmişti. Durup dururken "Give Piece A Chance"* parçasını tek başıma icra etmeme gerek bile kalmamıştı. Eğer böyle bir şey varsa, bunu bir zafer olarak görüyordum.

* "Barışa bir şans verin" anlamına gelen bir şarkı -çn

12

"Dylan, hemen sudan çık," dedim, "sert ebeveyn" sesi olması gereken bir tonda. Fakat içinde az da olsa panik vardı ve sesim muhtemelen birini korkutamayacak kadar tiz bir tondaydı. Bir yandan boğulmasın diye gözlerimi onun üstünden çekmek istemiyordum ama diğer yandan da Crista'yla yaptığım şeyi takip etmeye çalışıyordum. Gizemli bir yaradan akan yaklaşık yirmi litre kanı, arada bir ellerinize bakmadan nazıkçe temizlemek zordu.

"Hayır."

"Dylan!" Tanrım, bana yardım et.

"Oynamak istiyorum! Yüzmek istiyorum!"

"Ah, Ollie," diye haykırdı Crista, gözyaşlarının arasından ve elimi itti. "Kes şunu."

"Kanı temizlemem gerek."

"Canımı yakıyorsun."

"Sadece bir saniye acıyacak, söz veriyorum."

"Düzgün temizlemiyorsun. Kanı bir peçeteyle temizleyemezsin. Mikrop kapacak."

Eh, elimde olan tek şey bir peçeteydi. Ayrıca mikrop kapmasını nereden biliyordu? Onu görmezden geldim ve göle döndüm. "Dylan Thompson, beş saniye içinde buraya gelmezsen..." Tehdidimi bi-

tiremedim çünkü daha üç yaşında bile olmayan bir çocuk için uygun bir ceza ne olurdu bilmiyordum. Buradaki daha üçüncü günümdü ve etrafta bir yetişkin olmadan çocuklarla ilgilendiğim ilk gündü. Normal şartlarda Linda Teyze ya da Roy Enişte'yi çağırmakla tehdit ederdim. Fakat onlar, ebeveynlerimle birlikte kim bilir neredeydiler. O yüzden işte buradaydım, iki vatandaşım darbe yaparken bir diktatörlük yürütmeye çalışıyordum.

Peçete parçalanmaya başladı. Tıpkı ellerim gibi koyu kırmızı olmuştu ve kusacağımı düşünmeye başlamıştım. Crista ne halt etmişti böyle? Onu bir kliniğe götürmeli miydim? Bacağını kaybedecek miydi? Linda Teyze'yi aramalı mıydım? Ya da ambulansı?

Üzerimize bir gölge düştü ve durup dururken birisi yanımda diz çöktü. "Selam," dedi o birisi. "Yardıma ihtiyacın var mı? Peçete yetecekmiş gibi görünmüyor."

Crista ile aynı anda başımızı kaldırıp baktık. Koruyucu meleğimiz benim yaşlarımda, uçları biraz kıvrılmış dolgun koyu saçlı, açık kahverengi tenli ve ilkyardım seti taşıyan bir oğlandı.

İngilizceye uzaktan yakından benzemeyen bir şeyler söyledim.

"Kane'i ne zaman buraya getirsem babam yanımda bu seti taşımam için ısrar ediyor," dedi çocuk, çantanın fermuarını açıp bir sürü temizleme mendili ve bandajı karıştırarak. "Kendisi küçük kardeşim. Tam orada, suyun içinde. Gerçi set ilk kez bir işe yarayacak."

İlk defalardan bahsetmişken, Crista'nın sustuğunu ilk defa görüyordum. Çocuğa sanki tek boynuzlu at üzerinde gelmiş gibi bakıyordu. İçimde benim de aynı şekilde baktığıma dair kötü bir his vardı.

Çocuk, bir paket antiseptik mendil uzattı. "Bu iyi mi?" diye sordu.

Su ıslak mıydı? Gün sıcak mıydı? Çilleri kusursuz muydu? Tabii ki iyiydi. İnsanlık tarihindeki hiçbir şey bundan daha iyi olmamıştı. Birilerin bunun ne kadar iyi olduğu hakkında bir şarkı yazması gerekiyor. Oxford İngilizce Sözlüğü'ne "iyi"nin karşılığı olarak yollayabilmek için bunun bir fotoğrafını çekmem gerekiyordu.

Sanırım zayıfça başımı sallamayı becerebildim.

"Adın ne?"

Maalesef ki bana sormuyordu.

Crista tamamen ciddi idi. "Crista."

"Ne güzel bir isim. Ben, Will. Crista, bacağına temizlesem olur mu? Çok acıyor gibi görünüyor."

Crista da zayıfça başını sallamayı becerebildi.

Will bana baktı. "Gidip Dylan'ı almak istersen şimdilik buraya göz kulak olabilirim."

Bir saniye, Dylan'ı tanıyor muydu? Beni tanıyor muydu? Daha önce tanışmış mıydık? Aniden, sahilde kaç kez Dylan'ın adını haykırdığımı hatırladım. Tabii ya. Mantıklıydı.

"Evet," dedim boğulur gibi. "Teşekkürler."

Sonra gerçekten birbirimize baktık ve yere çakılıp kalmak gibiydi. Birisi karşılığında bana büyük ikramiyeyi kazanan piyango biletini teklif etse bile gözümü kırpamazdım sanki. Bir oğlana baktığımda böyle hissettiğim ilk sefer bu değildi. Fakat sanırım bir oğlanın bana aynı şekilde baktığı ilk seferdi.

"Ne zaman istersen," dedi. Ve gülümsedi.

"Majör ve minör arasında nasıl bir fark olması gerektiğini hâlâ anlamış değilim."

Telleri tıngırdatmayı bırakmadan elimdeki bas gitara bakmaya devam ettim. "Seni dinlemiyorum."

Will, ders kitabını imalı bir şekilde ters çevirdi ve başını doksan derece yana eğdi. Metal sandalyelerden birine tersten oturmuş, bacaklarını önünde birbirinin üstüne koymuştu. Saçı biraz fazla uzundu, yüzüne koyu renkli dalgalar hâlinde düşüyordu.

"Ciddiyim, Ollie. Bir notanın kederli, diğerininse neşeli olduğuna nasıl karar veriyorsun?"

İnanamayarak durdum. "Minör notalar yoktur. Minör gamlar ve akorlar vardır."

"Ama siyah olanlar minör notalar değil mi?"

Şimdi en az onun görüldüğü kadar afallamış hissediyordum. "Siyah notalar mı? Sende sinestezi falan mı var?"

"Ha?"

“Renkleri duymak ya da tatlarını almak gibi?”

“Saçmalama,” dedi Will, ayağa fırlayıp uzun adımlarla piyanoya doğru giderek. Soldan sağa doğru birkaç nota **çaldı**. “Siyah nota. Siyah nota. Siyah nota.”

Birden jeton düştü. Piiano tuşlarından bahsediyordu. Düşündüğümden bile daha kötü hâldeydi. Bir kahkaha patlattım ve piyanoda onun yanına gitmek için bas gitarımı kenara bıraktım. “Hayır, bekle. Tamam, *bunlar*, bunların hepsi birer tuş. Piiano tuşları.”

Will usanmış bir şekilde ellerini havaya kaldırdı. “Eh, *ben* bilmiyorum!”

“Orası aşikâr,” diye sırttım. “Birkaç nota birleşerek bir akoru oluşturur. Bir akoru ya tek vuruşla çalabilirsin ya da böyle inişli çıkışlı bir şekilde...” Hızlı bir bilek hareketiyle do, mi ve sol notalarını **çaldım**. “Ve bunları majör ya da minör yapan, akorların içindeki notalardır. Bu bir majör akoruydu. Duyabilirsin, gördün mü? Kulağa neşeli geliyor?”

“Asıl *sen* sentetik olmadığına emin misin?” diye sordu Will.

“Sinestezik.”

“Ha sentetik ha sinestezik. Bunun nasıl neşeli duyulduğunu anlamıyorum. Kulağa şey gibi geliyor... Bilmiyorum. Eh işte.”

Will, öğle arasında müzik odasına gelip benimle takılmayı pek alışkanlık hâline getirmemişti –muhtemelen basketbolcu çocuklar bunu fark ederdi– ama son birkaç haftadır ara sıra benim peşimden gelmişti. Bugün de o zamanlardan biriydi. Her defasında diğerlerine benden birebir ders aldığını söylüyordu ve kimse pek şüphelenmiş görünmüyordu.

Zaten doğruyu söylemek gerekirse, müzik odasının kapısını arkamızdan kapadığımızda odayı bir anda ahlaksız bir porno setine çevirmiyorduk. Ya da ne yazık ki, sıradan, ahlaksız olmayan bir pornoya. Bana dokunmak, fazla yakınuma oturmak ya da imalı bir iltifat etmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Sadece müzikten, hayattan ya da herhangi bir şeyden sohbet edip takılıyorduk. Benimle vakit geçirmekten hoşlandığını arkadaşlarına

itiraf etmediği gerçeğini unutamıyor olsam da o gülümsemesiyle her baktığında pes edip bana katılmasına izin veriyordum. Linda Teyze benimle gurur duyardı.

Bu öğle arası ziyaretleri, Müzik Görgüsü dersi ve Edebiyat dersinden sonra ara sıra yapılan sohbetlerle birlikte –her zaman göstermeliydi, böylece arkadaşları sınıftan çıkana kadar bir ödevle ya da başka bir şeyle ilgili bir soru sorabilirdi– onun hızında ilerleme fikrine uyum sağlamak gittikçe daha kolaylaşıyordu. Onun bitmek tükenmek bilmeyen zeytin dalı uzatmalarına direnecek gücüm yoktu. Bazen zeytin dalından ziyade zeytin yaprağına benzeseler bile. Ayrıca, buz gibi durmak için savaşmaktansa beni eritmesine izin vermek çok daha iyi hissettiriyordu.

Aramızdaki kırılğan ateşkese rağmen bir yanımda, en azından şu anda tamamen platonik olup olmadığımızı, odadaki fili –sirk eğitmenini ve bütün *sirki*– netleştirmek istiyordu ama konusu gelmeden bunu açamayacak kadar utangaçtım. Yani, ya göldeki her şeyi benim uydurduğumu söyler ve ben de yavaş yavaş delirdiğime dair kaçınılmaz gerçekle yüzleşmek zorunda kalırsam? İsterseniz dramatik olduğumu söyleyebilirdiniz ama *gerçekten* her şeyi ben uydurmuşum gibi hissetmeye başlıyordum.

Will belki bunu normal buluyordu ama benim için çok garipti. Yani, dilinin tadının nasıl olduğunu derinlemesine bildiğiniz biriyle sadece arkadaş olmanın üstesinden nasıl gelebilirdiniz ki? Diğer şeylerin yanı sıra.

Ayrıca onu ürkütmek de istemiyordum. Belli ki ona kalırsa gölde yaşanan her şey geçmişte kalmıştı. Anlaşılan bütün cinsel yönelimi de buna dahildi. En azından aramızdaki yeni cinsel-ilişki-olmayan-arkadaşlık gösterimizde bir ritim tutturmuştuk. Bu dansa başladığımızdan beri beni bir tane paspas kovalasına bile itmemişti.

Will, parmaklarını piyano tuşları üzerinde baştan sonra do-laştırdı. Nefes kesiciydi. Bu çocuk doğal bir yetenekti. “Şükran Günü’nde ne yapacaksın?” diye sordu.

“Evdeyim. Linda Teyze ve çocukları ağırlayacağız. Muhteme-

len sakın geçecek ama kendi ağırlığım kadar brüksellahanası yediğim sürece mutluyum.”

Will, elini pat diye piyanonun üstüne koyup tuşlardan bir gü-rültü kopardı. “Bekle, sen ne?”

“Ne?”

“Brüksellahanası mı? İğrenç bir şaka mı bu?”

“Brüksellahanası hakkında asla şaka yapmam. Pastırma parçaları ve biraz şurupla kavrulduğunda *harika* oluyorlar...” Hayal-lere dalınca sesim alçaldı. Brüksellahanasına olan duygularımın neredeyse cinselliğe vardığını fark ettim.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Ollie, bu iğrenç. İyy. Ağız tadının bu kadar kötü olduğunu bilseydim asla seninle...” Ken-dini durdurdu ve aniden tekrar piyanoyla ilgilenmeye başladı. Ah, işte gelmişti. Yazdan bahsetmek için gereken açıklık. Bunu burada bırakacağımı düşünüyorsa kendini kandırıyordu.

“Asla benimle ne?”

“Biliyorsun.”

“Benimle vergilerimi mi ödemezdin?”

“Hayır.”

“Benimle yamaç paraşütü yapmaya mı gitmezdin?”

“Biz hiç yamaç paraşütü yapmaya gitmedik.”

“Yapılacaklar listemde. Ayrıca hiç vergilerimi de ödemedin zaten. Bu bir seçenek miydi?”

“Saçmalıyorsun.”

“Ah,” dedim ağzımı açıp fısıldayarak, “*basketbol topalarıyla oy-namama asla izin vermeyeceğini mi söylemek istiyordun?*”

Will’in ağzından çıkan ses, şaşkına dönmüş bir köpekten çıksa yadırgamazdım. Dirseğini geriye itip yan tarafıma doğru bastır-dı. “Şışt!”

Gülmek üzereydim ama yüzümdeki gülümseme aniden sol-du. Ciddi miydi? Yalnızken bile bunu konuşamayacak mıydık? Bu biraz fazla abartılı değil miydi? “Ne?” diye sordum yüksek sesle. “Odadaki herkes, benimle takıldığını öğrenince senin gey olduğunu düşünebilir diye mi korkuyorsun?”

“Ollie, ciddiym.”

Bir adım geriledim ve kollarımı iki yana açıp kendi etrafımda döndüm. “Burada kimse yok, Will. Beni okuldan önce tanıdığını herkese yaymak istememeni anlıyorum ama yalnızken de mi bir geçmişimiz yokmuş gibi davranmamız gerekiyor? Bu beni biraz rahatsız hissettiriyor. Hangi noktada olduğumuzu bilmiyorum.”

Will, piyanonun kapağını kapadı ve taburede döndü. Bir anda göldeki o akşamüstü gözlerimin önüne geldi. Ne zaman olduğunu ya da o gün ne yaptığımızı tam olarak hatırlamıyordum. Yalnızca gün batımının suyun üzerinde eflatun bir parıltı yaydığını ve ben iskelenin kenarında dururken yusufçukların vızıldayarak başımın üstünden geçtiğini hatırlıyordum. Will de suda dolanıyordu, başı ve omuzları gölün üstünde kalmıştı. Fakat hatıramdaki Will gülümsüyordu. Gerçek hayatta, tam şu andaysa endişeli görünüyordu. Sanki ona zarar vereceğimden korkuyordu. Gerçekler bir silahsa o zaman belki de verirdim.

“Bunu garipleştirmek istemedim,” dedi sonunda. “Garipleşecekse neden bu konuyu açalım ki?”

Eh, biraz ağır olmamış mıydı? Evet. Gerçekler *kesinlikle* bir silahtı. Öldürücü vuruş. “Neden garip olması gerekiyor? Pişman mısın?”

O an bir tür duraksama yaşadık. İkimiz de gözlerimizi birbirimize diktik, sanki kim gözünü ilk kırparsa gerçekten bir şeyler hisseden o olacaktı. Zarar görebilecek kişi. Önce Will pes etti. “Hayır. Pişman değilim.”

“O zaman bunun hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?” diye atladım neredeyse daha lafını bitirmeden.

“Şey, tabii.”

“Beni öptüğünü söyle,” dedim.

Yemin ederim, sanki birinin son otuz saniyede biz fark etmeden odaya süzölmüş olmasından korkuyormuş gibi odaya bakındı. “Seni öptüm.”

“Diye fısıldadı isteksizce,” dedim.

“Seni öptüm,” dedi Will, bu kez daha yükse sesle.

“Birden fazla kez.”

“Senin beni öptüğün kadar değil,” dedi Will ve gerilimin yok olduğunu hissettim. İşte. Benim tanıdığım Will *buydu*. Özgüvenli olan o olmalıydı, ben değil.

“Çetelesini tutmuyordum,” dedim.

“Bana güven.”

“Öyle yapmam gerekiyor.”

Ayağa kalktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan yanıma geldi. “Öpüşmeden fazlasını hatırlıyorum bu arada.”

“Öyle mi?”

Tanrım, genç erkeklerle flört eden orta yaşlı bir kadın gibi konuşuyordum. *Öyle mi?* Gerçekten mi? Yardım edin, flört edemiyordum. Oha, bir dakika, bir adım daha yaklaşmıştı, sonra bir adım daha ve ağızma bakıyordu. Apaçık gözlerini dikmişti. O an yapabildiğim tek şey, o benim ağızma bakarken ona bakmaktı.

Sonra emin oldum. Beni öpecekti.

İnsanlar ölürken hayatınızın gözlerinizin önünden bir şerit gibi geçtiğini söyler. Eh, tam o anda geleceğim gözlerimin önünden geçiyordu. Will kesinlikle, kesinlikle eşcinsel olduğunu saklıyordu ve belli ki bu şey, biz ya da aramızda yaşananlar konusunda hiç rahat değildi. Şu anda beni öpmeye çalışıyor olsa bile bir dakika önce kesinlikle boş bir odada bizi gözetleyen kimse olup olmadığını kontrol etmişti. Bu konuda daha az rahat *olamazdı*.

Fakat şu anda kokusunu alabiliyordum. Çok yoğun bir şekilde. Ve bu bile beni sersemletip zayıflatıyordu ve açıkçası şu anda onu öpebilmek için kendi büyükannemi bile satardım. Fakat eğer onu öpersem yeniden tadını alırdım ve en başa dönerdim. Eve havalara uçmuş, kontrolümü kaybetmiş bir hâlde ve ciyaklayarak gidip ondan mesaj gelmesini beklerdim. Fakat o belki –büyük ihtimalle– bunu yapmazdı. Ayrıca belki –büyük ihtimalle– ertesi gün okulda tamamen tuhaflaşacaktı. Sonra ben kalakalırdım. Karşılıksız aşk cehenneminin kokuşmuş parıltısında boylu boyunca uzanıyor olurum.

Geçtiğimiz ay boyunca bir şeyler üzerinde kontrol sağlamış-

tım. Bir ritim yakalamıştık. *Sakindik*. Bundan vazgeçemezdim. Yalnızca hayal kırıklığıyla sonlanacak şekilde, çaresizce onu izleyip ümit etmeye dönecektim. Will'e öpüşme pahasına olsa bile.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten, ah-tanrım-bunu-gerçekten-geri-çevirecek-miydim, *gerçekten* istesem bile.

O yüzden, bunu yaparken kendime sürekli kızmama rağmen hızla geri çekildim. "Haklısın," dedim. "Çokça basketbol hatırlıyorum. Neyse, bana birkaç dakika verir misin? Şu sırayı bitirmek üzereydim."

Hızla gitarımı almaya yeltendim ve onu bir sarımsakmış, Will de çekici bir vampirmiş gibi ikimizin arasında tuttum. Bakışlarımı ellerimde sabit tutarak sanki son beş dakika hiç yaşanmamış gibi çalmaya döndüm. Will'e bakmadım. Hayır, bakmadım.

Ta ki bakana kadar. Ne yazık ki sandalyesine dönmüş, hiçbir şey olmamış gibi kitabını okuyordu.

Yalnızca bu sefer kitabını doğru tutuyordu. Vücudunu da benden uzağa çevirmişti.

Tatillerin en iyi yanlarından birinin geç saatlere kadar uyumak olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Güneş ışınlarının sizi komanızdan uyandırmasını beklemek, yatakta birkaç kez dönüp durmak, belki bir ya da iki kez tekrar uykuya dalmak. Sonra yataktan çıkıp salona inerek elinizde telefon, kucağınızda bir kâse kahvaltılık gevreklerle televizyonun karşısına kurulmak ve Edebiyat dersinin yalnızca uzak bir hayal olması.

Şükran Günü'nden önceki gece, ertesi sabaha kurulmuş bir alarmım olmadığını bilerek büyük bir istek ve keyifle yatağa gömüldüm. En büyük problemim, Cheerios mu yoksa Cinnamon Toast Crunch mı yiyeceğime karar vermektir. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey devasa bir kâse içinde, belki sade süt yerine çikolata sütle birlikte ikisini karıştırmaya karar verdiğimdi.

Üç saat sonra oldukça kabaca uyandırıldım. Uykulu gözlerimi kırıştırarak zifiri karanlık odaya baktım ve neler olduğunu

anlamaya çalıştım. Omzumda bir el. Kalkmamı söyleyen bir ses. Alarm sesi olmayan bir ses. Neden gün doğmadan uyanmak zorundaydım ki? Şükran Günü değil miydi? Bir şekilde bütün gün boyunca uyumuş muydum?

"...hastaneye. Hadi, yanına birkaç giysi al. Giyinmek zorunda değilsin, Roy ve Linda'nın yatağında uyuyabilirsin. Çabuk ol, Ollie, hadi."

Babamdı. Yataktan sendeleyerek kalktım ve göğsüme doğru bir gömlekle kot pantolon fırlattı. Ayakkabılarımı ararken, olan biteni sessizce anlamlandırmaya çalıştım. Babam panik içinde kendi kendine mırıldanıyor ve iç çamaşır çekmecemi karıştırıyor. "Tanrı aşkına, Ollie, neden çoraplarını eşlemiyorsun?"

"İki tane seç işte. Fark etmez."

"Fark eder. Çoraplarını birlikte katlamalısın. Çoraplarını çekmeceye öylece atacak kadar üşengeç misin? Onları ne yıkıyorsun ne de kurutuyorsun. Senden istediğimiz tek şey odanı toplu tutman. Küçük *tek bir* istek..."

Yetişmeye çalışırken gözlerimdeki çapağı temizledim. Babam nadiren odama gelirdi. Nasıl göründüğünü daha önce hiç umursamamıştı. "Ne olmuş yani? Çorap işte."

"Sen artık on sekiz yaşındasın, Ollie."

"On yedi yaşındayım."

Çekmeceyi o kadar sert kapadı ki üstünde duran kalem kutusu devrildi. "Sıçayım böyle işe, Oliver."

Babam asla küfretmezdi. Asla, asla, asla. Çenemi kapadım ve tekrar yatağa oturdum, yanaklarım yanıyordu. Linda Teyze'ye bir şeyler olduğunu anlamak için süper zekâ olmaya gerek yoktu. Muhtemelen her zamankinden daha kötü bir şey. "Çocukların yanında kim var?" diye sordum.

"Roy. Hastaneye gitmesi gerekiyor. Seni hemen oraya götürmemiz lazım."

"Bekle, beraber gitmiyor muyuz?"

"Kafanı kullan, Oliver. Saat sabahın üçü. Crista ve Dylan uyuyor."

Fakat ben de yetişkinlerle gitmek istiyordum. Neler olduğunu tam olarak bilmeden evde oturmak istemiyordum. En kötüsünü bekleyerek. Fakat şu durumda babamla tartışmaya girmek, bir yaban arısıyla el sıkışmak gibi olurdu. Biraz çabayla kafamı toparladım ve gün boyunca ihtiyaç duyabileceğimi düşündüğüm şeyleri topladım. Babamı merdivenlerden aşağı takip etmeden önce son anda döndüm ve şarj aletimi aldım.

Annem şişmiş ve kan çanağına dönmüş gözlerle oradan oraya koşturuyor, kolunun altına dergiler, ıslak mendiller ve battaniyeler sıkıştırıyordu.

“Arabaya bin,” diye bağırdı babam. Sanki bir şekilde Linda Teyze’ye olanlar benim suçummuş gibi. Garaja doğru yürümeye başladım, sonra duraksadım. “Ne?” diye sordu.

“Şey... ah... Kendi arabamı alırsam, yarın lazım olursa Crista’yla Dylan’ı hastaneye getirebilirim.”

Babam, dünyanın en aptalca şeyini söylemişim gibi bana baktı. Onu sinirlendirecek bir şey yapıp yapmadığımı anlayabilmek için hafızamı zorladım. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Neyse ki annem beni kurtardı. “Çok iyi fikir, canım,” dedi elindekileri Honda’nın arka koltuğuna koymak için yanımdan geçerken. “Peşimizden gelebilirsin.”

Onu takip ettim, kendi eşyalarım hâlâ ellerimdeydi. Babam bana acele etmemi söyleyerek hızla arabaya gitti.

Annem arka kapıyı kapadı ve dönerek bir anda beni sertçe kucakladı. “Her şey iyi olacak,” diye fısıldadı. “Benim için olumlu şeyler düşün. Enerjilerimizi birleştirmeliyiz. Birlikte daha güçlüyüz.”

“Tamam,” dedim. Fakat bu bir yalandı. Beynim, kriz anlarında sunmaya bayıldığı korku filmini çoktan hazırlamaya koyulmuştu. Linda Teyze çoktan ölmüştü. Linda Teyze hastanede yapayalnızdı, Roy Enişte’yi çağırıyordu fakat etrafta kimse yoktu. Linda Teyze’nin bedeni yerin altına gömülmüştü, böcekler tırnaklarının altına girip yumurtalarını yerleştiriyordu.

Teyzemlerin evine giden yol belli belirsiz akıp geçti. Bedenim

otomatik pilotta arabayı sürerken zihnim arabanın tavanında süzülüyor, bir transa girmişim gibi “ölüm, ölüm, ölüm” diye tekrar ediyordu. Sanırım öyleydim. Transa girmiştim.

Annemle babam arabalarında kaldılar ve ben de Roy Enişte’yle rolleri değiştirdim. O hastaneye gidiyordu. Ben çocuklarla evdeydim. Devre arası.

Linda Teyze ve Roy Enişte’nin yatağında uyumak aşırı garip geliyordu, o yüzden bir battaniye bulana kadar çarşaf dolaplarını karıştırdım. Sert yastıkları elimden geldiğince kabartarak kanepeye gömüldüm. Sonra gözlerimi tavana diktim. Sanki bu noktadan sonra gözüme uyku girebilirmiş gibi.

Haftalarınızı, aylarınızı, hatta bazen yıllarınızı “eğer” yerine “ne zaman” dediğiniz bir kâbusa hazırlanarak geçirebiliyor olmanız çok ilginçti. Tam da dünyanın sona ereceği gerçeğine hazırlandığınızı düşünerek kendinizi kandırmaya, büyük çarpışma gerçekleştiğinde ayakta durabileceğinizi düşünmeye başlamışsınızdır ki... Aniden çarpışma gerçekleşir ve ayakta duramazsınız. Yıkılırsınız, hiçbir zaman tam anlamıyla kendinizi hazırlayamadığınız bir kaybın etkisiyle eskiden dikildiğiniz yere çökersiniz.

Linda Teyze’yi kaybetmekle baş edebileceğimi nasıl düşünebilmişim? Durumun gerçekliği çaresiz hissetmeme sebep oldu. Yüz binlerce saatten, milyonlarca dakikadan ve milyarlarca saniyeden oluşan hayatım önümde uzanıyordu. Tam şu anda, her bir saniyesi bir enkazın altında kalmışım gibi beni eziyordu. Linda Teyze’nin artık hayatta olmadığı milyarlarca saniyeyi bir şekilde geçirmem gerekecekti.

Tik tak.

Tik tak.

Tik tak.

13

Uyandığımda üç cevapsız arama ve bir de mesaj vardı. Mideme bir ağrı girdi ve mesajı açmak için kendimi hazırladım.

Perşembe 19:16

Linda fena değil. Uygun
olduğunda çocukları getir.

Fena değildi.

Fena değil, iyiydi.

Puslu bir hayalin içinde gibi hareket ediyordum; çocukları uyandırdım, giydirdim ve karınlarını doyurdum. Annelerinin hastanede olduğundan ikisinin de haberdar olmadığını fark ettim ve bunu nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyordum. Sonunda, olabildiğince neşeli bir sesle küçük bir pürüzmüş gibi anlatarak olayı basitleştirdim. Ortalama dört saat uyuduğumu düşünürsek bu çok fazla çaba gerektirmişti. Şansıma çocuklar şüphelenmiş gibi görünmüyordu. Şükran Günü yemeği için neler istediklerini konuşmakla meşgullerdi. Linda Teyze'nin onlara pastırmalı patates graten yapacağından ve eğer uslu dururlarsa bir bardak kola içebileceklerine dair verdiği sözden bahsediyorlardı.

Kahretsin. Yemeği hiç düşünmemiştim bile. Birisinin, Şükran Gün yemeğinin bugün gerçekleşmeyebileceğini çocuklara söylemesi gerekecekti. Fakat bu kişi ben olmayacaktım. Tatil zamanında yeteri kadar kötü haber vermiştim. Hatta tam o anda, onların gününü daha da kötüleştirmeye katkıda bulunmayacağıma karar verdim. O yüzden Crista, ufacık ince topuklu ayakkabılarıyla birlikte Elsa kostümünü giymek istediğinde, dışarısı buz gibi olmasına rağmen ona izin verdim. Dylan da “özel” bir kahvaltı olarak muzlu meyve püresi istediğinde, o meyve püresi ni kesinlikle aldı. Kimin umurundaydı ki sonuçta? Hayat kısaydı.

Hastaneye geldiğimizde Linda Teyze arkasına yerleştirilmiş sert hastane yastıklarının ve yarı yarıya yukarı kaldırılmış hastane yatağının yardımıyla oturuyordu. Başında şalı yoktu. Bir süredir kemoterapi görmesine rağmen saçları tamamen dökülmemişti. Bunun yerine, eskiden boynundan aşağıya dek inen buklelerinden geriye birkaç tutam kalmıştı. Ayrıca yüzü tamamen temizdi. Asla, yani *asla* makyajsız dışarı çıkmazdı. Sadece kaşlarını yapıp göz kalemi çekmiş olsa bile. Böyle makyajsız hâldeyken gerçekten hasta görünüyordu.

Ebeveynlerim çirkin çiçek desenli ikili koltukta yan yana oturuyordu, Roy Enişte de Linda Teyze’nin başucundaki sandalyeye yığılmıştı. Bizim geldiğimizi fark edince çocuklara yorgunca gülümsedi ve elini uzattı.

Crista’yla Dylan doğrudan yatağa gitti. “Kemoterapi görüyor-sun sanıyordum?” diye sordu Crista, o kadar alçak bir sesle sormuştu ki içimden bir parça koptu.

Linda Teyze’nin gülümsemesi Roy Enişte’ninkinden bile daha yorgundu. “Senin de Şükran Günün kutlu olsun, Elsa. Siz uyurken biraz hasta hissettim, o yüzden daha iyi olmam için buraya geldik. Endişelenmeyin.”

“Canın acıyor mu?” diye ısrar etti Crista.

Linda Teyze ve Roy Enişte birbirlerine hızlı bir bakış attı, sonra Linda Teyze omuz silkti. “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey

değil. Ama Küçük Bayan Munchkin, affedersiniz. Montunuz nerede? Dışarısı buz gibi."

Çocukların çantasını gösterdim. "Aldım. Spor ayakkabı da."

"Spor ayakkabı istemiyorum."

"Elsa o topuklu ayakkabılarla gösterisini yaptıktan sonra spor ayakkabısını giymişti," dedi Linda Teyze.

"Hayır, giymedi."

"İnan bana, giydi. Elsa'nın bunları gün boyunca giyebilmesi için saat başı bir Tylenol alması gerekirdi. Ayakkabıların yapacağı yaralar yeter... Ayrıca o topuklarla buz üzerinde yürümenin zorluğundan bahsetmiyorum bile. Teyzen bir kez denemişti. Neler olduğunu ona sorun." Linda Teyze kahkaha atan anneme göz kırptı.

"Büyüdüğünüz zaman anlatırım," dedi annem, Crista'ya. "Çok büyüdüğünüzde."

Sabahın kalanı nispeten sessizdi. Çocuklar iPad'lerini alıp duvar kenarında yere oturdular ve hiç şikâyet etmeden film izleyip oyun oynadılar. Çocukken bu kadar uslu olduğumu hayal bile edemiyordum ama bunlar sıradan çocuklar değildi. Dylan muhtemelen Linda Teyze'nin hasta olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu ve Crista da hatırlıyorsa bile pek net olmazdı. Bugünlerde hastane, evlerinin bir uzantısı gibiydi.

Yetişkinler, Linda Teyze'ye arkadaşlık etmek ve o dinlenirken telefonlarıyla oylanmak arasında dönüşümlü olarak gidip geliyorlardı. Dinlenmeleri, derin bir uykudan ziyade gözlerini tek seferde on dakikadan uzun süre açık tutmayı başaramamasından kaynaklanıyordu. Bir yanımda, hepimizin onu rahat bırakmasını ve bu sayede rahatça uyuyabilmeyi tercih edip etmediğini merak etti. Fakat bugün Şükran Günü'ydü. Şükran Günü'nde ailenizi bırakıp gidemezsiniz, gerçekten ama gerçekten yalnız kalmak isteseler bile.

Saat on bir civarı, çocuklar biraz mızımızlanmaya başladı – açıkçası etkileyici bir süre boyunca uslu kalmışlardı. Ebeveynlerimin bana attığı pek-de-gizli-olmayan birkaç yalvaran bakıştan

sonra hastanenin bahçesinde oynamaları için çocukları alt kata indirdim. Bir yandan onlara göz kulak olabilmek için, şaşırtıcı derecede kırmızı bir akçağacın altındaki süslü ahşap banka oturdum ve telefonuma geri döndüm.

Snapchat, yemek yapan ve bununla hava atan bir dizi insandan ibaretti. Yaşasın, balkabaklı turta hazır, etiket huzur, etiket sağlıklı yemekler, etiket haha şakaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, insanların günlerinin her zamanki gibi geçtiğini görmek garipti. Sanki benim Şükran Günü'm cehenneme dönüştüğünden geri kalan herkes için de duraksaması gerekiyormuş gibiydi.

Will'den hiçbir şey yoktu. Sorun değildi. Onun kendi hayatı vardı. Muhtemelen kendi ailesiyle, arkadaşlarıyla, müzikle, gülmekle ve aptal oyunlarıyla meşguldü.

Kesinlikle, kesinlikle sorun değildi.

"Ollie, selfie çekilebilir miyiz?" diye sordu Crista, bir anda ortaya çıkıp omzumun üstünden telefonumu dikizleyerek. Dylan her zamanki gibi parmaklarının ucunda onun yanında duruyordu. Crista geriye zıpladı. "Herkes elbisemi gösterir misin?" Konuşurken kalm montunu çıkardı. Güzelliğin bir bedeli vardı tabii. "Bekle, bekle. Ne zaman çekeceğini söyleyeceğim. Hazırlan."

Snapchat'i açtım ve ön kameraya çevirerek ikisini de kareye sığdırmak için telefonu olabildiğince yüksekte tuttum. Crista yere çömelmişti. "Hazırım."

"Tamam, çek." Crista tam o anda turuncu renkli yaprakları havaya fırlatarak zıpladı. Yapraklar üstümüze dökülmeye başladığında fotoğrafı çektim. Dylan, yapraklar yere düşerken onlara vurarak arkada kıkırdıyordu ve Crista bir avuç dolusu yaprağı bağırarak yüzüne fırlattı.

Fotoğrafın üzerine "balkabaklı turtadan daha iyi" yazdım ki bu muhtemelen bir yalandı ve kesinlikle acınasıydı, ardından Will dışında herkese gönderdim. Will, benimle konuşacaksa bunun beni düşündüğünden olmasını istiyordum, ben ona hatırlattığım için değil. Görünen o ki ne kadar platonik olsak da hâlâ peşimden koşulmasını önemsiyordum. Etiket zavallı.

Telefonum titredi. Will? Will ol, Will ol, Will ol.

Will değildi. Lara'dan bir mesajdı. Aa. Sanırım bu çocukları tanıyorum.

Lara'yla aramızda bir tür ateşkes gerçekleşmesine rağmen grup mesajlaşmaları dışında konuşmak bizim için hâlâ normal bir şey değildi. Snapchat listesine onu da eklemiştim ama yüz insana daha göndermiştim. Bir anlığına, bir şekilde bana tuzak kurup kurmadığını anlamaya çalıştıktan sonra cevap yazdım: Onlar benim kuzenlerim. Bir dakika sonra cevap yazdı. Ciddenden mi? Eskiden benim kiliseme geliyorlardı.

"Ollie, acıktım." Dylan yanımda belirdi, kocaman açtığı gözlerle bana bakıyordu.

Doğru. Evet. Öğle yemeği vaktiydi, değil mi? Çocukları McDonalds'a götürmeyi teklif etmeyi düşündüm ama sonra Linda Teyze'nin akşam yemeği vaktinde uyanık olamayabileceğini hatırladım. Öğle yemeğinde ne yersek muhtemelen Şükran Günü yemeğimiz olacaktı. Bununla yetinmek zorunda kalacaktık. Crista ve Dylan'ı alarak hem otomata hem de hastane kafeteryasına uğradım. Linda Teyze'nin odasına döndüğümüzde ellerimiz kızarmış patates, sosisli, mücver, lazanya, Hershey marka çikolata, birkaç fıstık ezmeli kapkek, gerçek bir dilim balkabaklı turta (kafeteryada kalan son dilimdi) ve bir şişe kolayla (Dylan ısrar etmişti) doluydu.

Şansımıza Linda Teyze uyanıktı, biz de her şeyi yatağın ortasına yığabildik. Crista ve Dylan, bariz bir şekilde öğle yemeğinin içeriğinin şu âna kadarki en büyük şansları olduğunu düşünüyor-du.

Annem bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sebze yok mu?" diye sordu, bir sosisliye uzanırken.

"Bulabilene aşk olsun," diyerek omuz silkdim. "Sanırım hastanenin kâr planı bu. Vitamin içeren hiçbir şey verme, böylece ziyaretçiler de hasta olsun ve hastaneye gelmeleri gereksin. Sonra onların da ziyaretçileri hasta olsun. Korkunç bir döngü."

"Neden yemiyorsun, anne?" diye sordu Crista, bir ağzı dolu su fıstık ezmesi ve çikolatayla.

Linda Teyze başını yastıktan kaldırdı. Sanki yirmi kiloymuş gibi görünüyordu. "Önceden yedim, tatlım. Öğle yemeği yiyeceğimizi bilmiyordum. Kışkandım şimdi!"

Daha önceden yediğine hiç inanmamıştım. Fakat biraz sararmış görünüyordu, o yüzden üstelemedim.

Şükran Günü yemeği mütevazı ama güzeldi. Hiç kimse hiçbir şeyden şikâyetçi olmadı. Annem, babam ve Roy Enişte her şey normalmiş gibi konuşup şakalaştı. Linda Teyze dahil olamayacak kadar yorgun olsa bile bütün bu zaman boyunca gülümsedi. Yine de gözlerini Crista'yla Dylan'dan ayırmıyordu.

Yemeği bitirdikten sonra anneler çocukları yeniden yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Trambolin üzerinde zıplama çubuğuna binmiş pireler gibi etrafta zıplayıp duruyorlardı. Benim hatamdı. Doyasıya şeker yemenin olumsuz taraflarını unutmuştum.

Çocukların sesleri koridorda uzaklaşırken ürkütücü bir sessizliğe büründük. Teyzem gözlerini kapadı ve ben de yine kestirmeye çalışıyor sandım. Sonra şaşkınlıkla, ağladığını fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum, Roy Enişte elini tutmak için fırlarken.

"Neresi acıyor, bebeğim?" diye sordu ama teyzem elleriyle onu hafifçe itti.

"Yok bir şey. Yok bir şey, üzgünüm. Ben sadece... sadece..." Elinin tersiyle gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Onları görebileceğim en büyük yaş bu olacak. Dyl'in büyüdüğünü asla göremeyeceğim. O elbisesiyle Crissy... Bir gün mezuniyet balosu elbisesi giyecek. Ve bunu hiçbir zaman göremeyeceğim. Orada olmayacağım. Bensiz olacak."

Roy Enişte sarsılmış göründü. Keşke annem ve babamla birlikte gitseydim diye düşündüm. Bu özel bir an gibi hissettiriyordu. Fakat şu anda büyük bir pislik gibi görünmeden bir bahane üretip gitmem mümkün değildi.

"Öyle olması gerekmiyor, bebeğim. Bir şans var..."

Alaycı bir ses çıkardı. "Roy, kes şunu."

"Ama var."

“Yüzde dört, bir şans değil. Sadece bir hüküm.” Yeniden gözleri doldu ve ardından bir köpeğin kendini kurutması gibi başını salladı. Gözyaşlarından bu şekilde kurtulabilirmiş gibi. “Bana bir söz vermeni istiyorum. Hiç kimsenin onlara güzel olmadığını söylemesine izin vermeyeceğine dair bana söz ver. Sen de, Ollie.”

Sessizce başımı salladım.

Sesi çatladı. “Küçükken bana güzel olmadığım söylenmişti. Ama onlar dünyanın en güzel çocukları. Zekiler, komikler ve yaratıcılar. Ben bunu onlara hatırlatmak için burada olmayacağım, o yüzden siz yapmak zorundasınız. İkiniz de. Her gün. Tamam mı?”

Başımızı salladık. Roy Enişte elini tutmaya devam ediyordu, sanki bırakırsa berbat bir şey olacaktı gibi. O da fazlasıyla duygulanmış görünüyordu.

Çok geçmeden ebeveynlerim yorgun düşmüş Crista ve babamın kollarında uyuyakalmış Dylan ile döndü. İki çocuğu da uymaları için koltuğa bıraktılar ve birer sandalye çektiler.

“Hepinizin burada olmasına gerek yok,” dedi Linda Teyze sonunda. “Gerçekten. Ben iyiyim ve sadece uyumak istiyorum.”

“Uyuyabilirsin,” dedi Roy Enişte. “Uyandığında burada olacağız.”

“Hayır, gerçekten. Şimdi giderseniz yemeğin en azından bir kısmını halledebilirsiniz. Belki hindi değil ama diğer şeyler yapılabilir. Yarın bana da biraz tatlı patates turtası getirebilirsiniz.”

Yüzünde, arta kalan pizzayı kahvaltıda yemeyi ya da harçlığıma zam yapılmasını istediğim zamanlar gibi gerçekleşme ihtimali düşük durumlarda takındığım ifadenin aynısı vardı. İçtenlikle umutlu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde olacakları kabullenmiş gibiydi.

“Mümkün değil.”

“Roy, çocuklar.”

“Onlar için bir şey fark etmez.”

“Haftanın başından beri bunu bekliyorlar.”

“Eve döndüğümüzde telafi edebiliriz.”

“Yemek yapamayacak kadar yorgun olacağım, bunu biliyorsun...”

“Ben yaparım.”

“Sen yemek yapamazsın. Sen pulbiberin ne olduğunu bile bilmiyorsun! Catherine’in yapması gerekiyor. Cathy, canım, sen...”

“Hayır, Catherine yapmıyor çünkü çocuklar ve ben tam olarak burada kalıyoruz. Bugün Şükran Günü. Aileleriyle bir arada olmaları gerekiyor.”

“*Sabahtan beri* buradaydılar, Roy. Benimle *birlikteydiler*. Onlar buradayken gülümsemek, enerjik görünmek ve endişelenmediklerinden emin olmak zorundaymışım gibi hissediyorum ve bunu *sabahtan beri* yapıyorum. *Yorgunum*. Sadece uyumak, kötü bir film izlemek ve onların gününü berbat etmeden sızlanmak istiyorum. Bugün onlar için özel bir gün. Lütfen.”

Roy Enişte tereddüt etti. “Ben gitmiyorum.”

“Cathy?”

Annem önce Linda Teyze’ye, sonra bana, sonra babama, sonra da çocuklara baktı. “Ben... Linda. Yapabileceğimi sanmıyorum. Burada olmazsam sadece endişeli ve dikkati dağınık olurum. Burada daha iyi hissediyorum.”

Üç... iki... bir... Bütün yetişkinler hep birlikte bana döndü.

Ben de hastaneden ayrılmayı gerçekten istemiyordum ama buradaki herkesin içinde en az benim bencil olmaya hakkım vardı. “Ben... Bakın, eğer yardımı dokunacaksa çocukları memnuniyetle McDonalds’a götürebilirim. Sonra onları yeniden buraya getiririm ya da eve götürüp oyun falan oynatabilirim.”

Linda Teyze bugün ilk kez gerçekten gülümsedi. “Ollie, sen başıma gelen en iyi şeysin. Sana biraz para vereyim ve ne isterlerse yemelerine izin ver, tamam mı? *Ne isterlerse*. Sıcak çikolata soslu Big Mac bile isteseler umurumda değil, alabilirler. Bugün hiçbir kural yok.”

Tanrı aşkına, çocuklar McDonalds'a gidecekleri için gerçekten heyecanlanıyordu. O palyaçoya hakkını vermek gerek, savunmasız bir kitleyi nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Palyaço kıyafeti giyerek çocukları oyuncaklarla, müzikle ve şekerle kandıran başka herhangi bir orta yaşlı adam olsaydı tutuklanırdı ama sevgili Ronald değil.

Park alanına girdiğimizde Crista'yla Dylan resmen koltuklarında zıplıyorlardı. Eh, en azından Crista öyleydi çünkü emniyet kemerini nasıl açacağını biliyordu.

Kontağı kapatırken telefonumun yanıp söndüğünü fark ettim. Başlangıçta annem ya da Linda Teyze zannettim ama... Ama! Will'di! Sonunda, sonunda, sonunda. Brüksellahanası nasıldı?

Gönderim saatini kontrol ettim. Mesaj on beş dakika önce gelmişti. Kabul edilebilir bir gecikmeydi. Hızla McDonald's logosunun fotoğrafını çektim ve Bilmiyorum :(mesajıyla ona gönderdim.

Daha Dylan'ın çıkması için arka kapıyı açmadan telefonum titremeye başladı.

"Neredesin?" diye sordu Will, açar açmaz.

"Şey, McDonald's. İyi bir aile restoranı. Hiç duymadın mı?"

"Neden McDonald's'tasın? Eviniz falan mı yandı?"

"Şey, sayılır. Aslında Linda Teyze'ye bir şey oldu. Herkes hastanede."

"Kahretsin. O iyi mi?"

"Evet, şimdilik. Sadece sabahın köründen beri oradaydık ve çocuklar da acıkmıştı, o yüzden... Yemek yemeye geldik."

Kısa bir duraksama oldu, sonra: "Buraya gelin."

"Ne demek istiyorsun? Neredesin?" Aklımdan geçen ilk çılgınca düşünce, Will'in de bir şekilde McDonald's'ta olduğuydu.

"Evdeyim. Ciddiyim; burası insan dolu, bütün kuzenlerim geldi. Dışarıya üç masa falan çıkarmamız gerekti. Ama arka verandamız kapalı ve ısıtıcılarımız da var, o yüzden hiç üşümezsiniz. Kane de Crista'yı gördüğüne çok sevinir. Ona yakınlarda yaşadığını söyledim ve sürekli görüşmek istiyor. Çok fazla yeme-

ğimiz var, yani o kadar fazla ki çok saçma, bir şey getirmenize... Gevezelik mi ediyorum?"

Kendi kendime sıırttım ve arabanın kapısına yaslandım. Cris- ta içeriden yumruğıyla cama vurdu. "Biraz."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Biraz gerginim. Benden hâlâ biraz nefret edip etmediğinden emin değilim." Güldü. "Ama eğer etmiyorsan... ciddiym. Lütfen şu an seni davet ettim diye meşgul olduğunu söyleme çünkü benim için gerçekten utanç ve- rici olur. Aniden sorduğum için üzgünüm ama ciddiym."

Bunun gerçek olması mümkün değildi. Böyle bir şeyi asla bek- lemiyordum. Başımı geri atıp arabaya çarpmasına izin verdim. Evet demek istiyordum. Çok fena bir şekilde. "Çocuklar gerçek- ten McDonald' s'a gitmek istiyordu."

"O zaman onlara Şükran Günü'nde McDonald's yemenin ya- sak olduğunu unuttuğunu söyle. Yalan söylüyor bile sayılmaz- sın. Gerçekten yasaklanmalı."

Off. İşi kolaylaştırıyordu. Hem de çok. "Sen kasabanın dışın- da yaşamıyor muydun?"

"En fazla yirmi dakika. Sana adresi mesaj atarım."

"Annelerine sormam gerek."

"Beni hatırlıyorlar, değil mi? Yabancı falan değilim ne de olsa."

"Olsun."

"Evet, olsun. Bak, onlara sor, sonra da başka mazeretin kal- mazsa bana tahminen ne zaman varacağını mesaj at, tamam mı?"

"Tamam."

"Gülümsüyorsun gibi geliyor."

"Hayır." Gülümsedim.

"Görüşürüz o zaman."

Fikrimi değiştiremeden telefonu kapadı. Arabanın içine bak- tım. Cris- ta, on üç yaşında şımarık bir çocukmuş gibi ellerini aç-arak omuz silk- ti. Dylan hâlâ araç koltuğunda kıpırdanıyor, ellerini dizlerine vuruyordu.

Belki onlara patates kızartması ısmarlayıp Will'i görme sözü verirsem ikna olurlardı.

Şansım yüksek görünüyordu.

14

"Ollie, neden artık ilerlemiyoruz?"

Nefes al. Nefes ver. Ölme. Sonuncusu özellikle önemliydi.
Ölme.

"Ollie?"

"Evet, şey. Çünkü geldik."

"Ah. Neden arabadan inmiyorsun o zaman?"

Mükemmel bir soru, Crista. Çocuklar böyle mükemmel sorularla doluydu. Yedi ve üç yaşındaki iki çocuğa arabadan inip bu fazla-karanlık sokağa girmekten, kapıya kadarki bu fazla-uzun yolu yürümekten ve bu fazla-gürültülü kapı zilini çalmaktan korktuğumu nasıl açıklayabilirdim?

Belki onların anlayabileceği bir şekilde anlatabilirdim? Mesele şöyle: işte kanıma karışan kortizol, kanımın aktığı damarlar, damarların gittiği kalp, kalbin içinde fazlasıyla hızlı attığı göğüs kafesi, göğüs kafesine sahip olan ve Will'in yaşadığı evin kapısını tıklatamayacak kadar korkan çocuk.

Yalnızca üç seçeneğim vardı. Birincisi geri dönmek ve arka koltukta haklı olarak mızmızlanan iki huysuz, aç çocukla birlikte eve gitmekti. Bu, onların gecelerini mahveder, Linda Teyze'yi de

hayal kırıklığına uğrattırdı *ama* Will'in kapısını çalmaktan kurtuldum. Artılar ve eksiler.

İkinci seçenek arabadan inmek ve Will'in kapısını çalmaktı.

Üçüncü seçenekse bir süre daha burada oturmak ve sakince Crista'yla Dylan'a kanıma karışan, damarlarımda dolaşan kortizol ile ilgili her şeyi...

Tamam, peki. Peki. Yapacaktım.

Araç koltuğunda hâlâ kıpırdanan Dylan, ben onu çözüp dışarı çıkarır çıkarmaz kollarını bana doğru uzattı. Crista'nın böyle bir sorunu yoktu; kendi kemerini çözerek resmen yola fırladı. Bir yarım, otomattan arta kalan şekerlemelerin birazını gizlice cebine doldurarak yol boyunca yiyip yemediğini merak etti. Zamanında daha kurnazca şeyler yaptığını görmüştüm; bu konuda yetenekliydi.

Will'in evi, Collinswood'daki evlerin neredeyse aynısıydı; geniş, yeşil bir ön bahçesi ve ferah bir verandaya çıkan merdivenleri vardı. Ev iki katlıydı (tabii ki) ve beyaz süslemeli lacivert bindirme duvarları ile Viktoryen kemerli pencereleri vardı.

Herkesin dışarıda yemek yediğini söylemişti. Ya çoktan başladılarsa? Kapı zilini ya da tıklatmamı duymayabilirlerdi. O zaman bir daha denemeden önce ne kadar beklemem gerektiğini nasıl bilecektim? Ya Will, bizi davet etmek için izin istemediyse ve kapıyı ailesi açıp bizi kovarsa? Ya da daha kötüsü, Will artık bizi burada istemediğine karar verdiyse?

Bir sokak lambasının altında durup Dylan'ı yere bıraktım. "Burada bekleyelim," dedim. "Will'e bir mesaj göndereceğim, o da gelip bizi alır."

En azından öyle yapmasını umuyordum. Tabii, yemek masasında telefon kullanmasına izin vardıysa. Mesajı hemen görebilmesi için Yüce Ruhani Varlık'a hızlı bir rica gönderdim. Dışarısı, kasım sonu için bile inanılmaz soğuktu ve nefesimiz sokak ışığını yansıtacak kadar opaktı. Mesajı göndermeyi bile bitirememiştim ki dizlerimin dibinde duran Dylan sızlanmaya başladı.

Görünüşe göre soğuk hava duaların iletilmesinde işe yaradı çünkü Will ön kapıyı uçarcasına açtı ve saniyeler içinde merdivenlerden indi. "Bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Hadi. Hava saçma derecede soğuk."

Will, benim hissettiğimden de çok üşüyormuş gibi görünüyordu aslında. Üzerindeki kapüşonluya ve kot cekete rağmen çıplak ellerini koltuk altlarına sıkıştırmıştı. Eve doğru yöneldiğimizde Dylan elimi tuttu ama Crista hemen Will'in yanına geçmişti. Her zamanki gibi ona sahip çıkmakta kararlıydı.

"Ollie dışarıda yememiz gerektiğini söyledi," diye fısıldadı Crista, Will'e.

"Eh, doğru söylemiş ama arka bahçede ısıtıcılarımız var. Sıcak olacaksınız, söz veriyorum."

Will'in evine girer girmez yüzümüze çarpan sıcaklık dalgasına baştan çıkarıcı bir et ve baharat kokusuyla yaklaşık bir milyar desibel yüksekliğinde çalan Latin müziği eşlik ediyordu.

Odalar, mutfaktan arka bahçeye tabak ve tepsi taşıyan insanların uğultusuyla doluydu. Will, katılım konusunda şaka yapmamıştı – burada teyzeler, amcalar, büyükannele, büyükbabalar ve mutfaktan aşırımı başardıkları yumruk büyüklüğündeki atıştırmalıklarla her yerde koşuşturan çocuklarla birlikte yaklaşık elli kişi olmalıydı. Bu curcunanın içinde eşit derecede İngilizce ve İspanyolca kelimeler duyabiliyordum.

Will'in çillerine ve iri kahverengi gözlerine sahip, uzun boylu bir kadın olan Bayan Tavares, elinde taşıdığı tepsinin üzerindeki ağır ağır pişirilmiş ve lezzetli görünen bir parça etle birlikte müzikle iki yana salınarak mutfaktan fırladı. Beni selamlamak için tepsiyi biraz kaldırıp "Ollie," diye bağırdı. "Seni yeniden görmek ne güzel! Bu akşam geldiğin için çok teşekkürler."

"Hayır, asıl *ben* teşekkür ederim," dedim. "Bir şey getirmediğimiz için çok özür dilerim, son anda gelişti."

"Ah, *sanırım* üstesinden gelebiliriz," dedi elindeki tabağı göstererek. "Sadece aperatiflerle bile mahallenin yarısını doyurabiliriz."

“Yemekleri taşıması için yardım etmeli miyiz?” diye sordum Will’e.

“Asla. Açıkçası orada tam bir kargaşa var. Önümüzdeki beş dakika boyunca kimsenin yoluna çıkmasak yeter. Tam vaktinde geldiniz, yemek neredeyse başlayacak.”

“Henüz yemediğinize şaşırdım.”

Will sessiz bir kahkahayla dudaklarını büktü. “O kadar erken yemeyiz. Şükran Gün’ünün ilk birkaç saati dans etmekle, Ponche kremasıyla ve on üç büyük teyzeye neden bir kız arkadaşın olmadığımı açıklamakla geçer.”

“Ponche kreması mı?”

“Bir tür Venezuela likörü ama çok daha iyisi.”

“Alkollü mü?”

Will gözlerini devirdi. “Şarhoş değilim. Sadece birazcık içtim.”

“İçki içsem ailem beni kesinlikle öldürürdü.”

Will, bizi takip eden Crista ve Dylan’la birlikte beni dışarı çıkardı. “Çocukluğumdan beri akşam yemeğinde şarap içerim. Bu normal.”

Dışarıda, verandanın üzerinde mümkün olan her yere sandalye sıkıştırılmış hâlde birkaç masa dizilmişti. Will’in soğuk hakkında ne demek istediğini hemen anladım. Verandanın kenarları çıkarılabilir şeffaf plastik örtüyle kaplıydı, dondurucu soğuk hava alt taraftaki boşluktan biraz içeri girse de rüzgârdan ve soğuktan büyük oranda korunuyorduk.

Sandalyelerin büyük bir kısmı –çoğunlukla erkekler tarafından– çoktan doldurulmuştu, diğer sandalyeler de yarısı içilmiş şarap ya da şu meşhur Ponche kremasından olduğunu tahmin ettiğim beyaz sıvılarla dolu bardaklar ya da stratejik bir şekilde yerleştirilmiş çantalarla ayrılmıştı. Kiriş ve direklere dolanmış küçük ışıklar üstümüzde ışıldıyordu, dış mekân ısıtıcıları ise dışarıdan sızan dondurucu havanın etkisini yok eden hoş bir sıcaklık yayıyordu. Masanın etrafında oturan çoğu kişinin Will’e benzeyen bir havası vardı. Ya onun belirgin dudaklarına, ya çene-

sinin narin şekline ya da uzun parmaklarına sahip bu insanların onunla akraba olduklarını görmek zor değildi.

Geleceğe şöyle bir bakmak gibiydi ama daha çok Tanrım-Ollie-geleceği-düşünmek-için-çok-erken-lütfen-kes-şunu tarzında.

Will, Crista ve Dylan'ın göz seviyesine inmek için çömeldi. "Pekâlâ, benim evimde çocuklar için özel bir masa olur. Kane de diğer birkaç kuzenimle birlikte orada oturuyor olacak. Kane'le oturtmak sizin için sorun olur mu?"

Crista utangaç bir şekilde başını salladı, Dylan da onu taklit etti.

"Harika. Hadi, gelin sizi yerleştireyim. İçecek bir şey ister misiniz?"

Will çocuklarla ilgilenirken geride durdum ve masada oturan insanlara garip bir şekilde gülümsedim. Aile yemeklerine durup dururken dahil olan bu insanların kim olduğunu merak ediyorlar mıydı? Kendimi tanıtmalı mıydım? Bunu yapması için Will'i mi beklemeliydim?

Will yeniden yanımda belirdi. "Kötü haber şu ki geriye sadece tekli sandalyeler kaldı. Ailemden bazılarıyla tanışmak hakkındaki hislerin nasıl?" Bir kaşımı kaldırdım ve o da alaycı bir ses çıkardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse bu düşünce gerginlikten yüreğimi ağzıma getirmişti. İştahım neredeyse tamamen kaçmıştı. "Tabii ki," dedim zorla, rahat, rahat, rahat bir şekilde. "Nasıl uygunsa."

Masalar bazılarını bildiğim, bazılarını ise hayatımda hiç görmediğim yemek yığınlarıyla hızla doluyordu. Masanın bir ucunda kocaman bir hindi vardı, diğer ucunda ise bir tabak dolusu yapışkan ve çıtır görünümlü bir et vardı – etin kemikten nasıl sıyrıldığı düşünülrse muhtemelen fırında yavaşça pişirilmişti. Patates püresi, bezelyeli ve zeytinli pilav, jöleli tatlı patates, muz yapraklarına sarılmış küçük lokmalıklar, tabak tabak fasulyeler, yaban mersini sosu, salsa ve onlarca salata.

Tam zihnimde bir eylem planı yapmaya –hangilerini en çok beğendiğini bulana kadar hepsinden bir lokma al ve sonra ona

odaklan- başlamıştım ki Bayan Tavares, bahçeyi görebilmemiz için plastik örtülerden birini kıvrıp Kane ve iki genç kızla birlikte çimenlik alana çıktı. Bu, işlerin ciddileştiğini gösteren bir işaretmiş gibi duruyordu çünkü herkes sandalyesine yerleşirken bir hareketlilik oldu.

“Bir duyurumuz var,” dedi Bayan Tavares, gecenin serinliğinden korunmak için kollarını kendine dolarken. “Bu gece, bir grup olarak gerçekleştirecekleri ilk gösterilerinde Kane, Camila ve Nayeli bizlere yeni bir amigo dansı sergileyecekler.”

Bir Taylor Swift şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalmaya başlarken masanın diğer ucundaki Will’e eğlenen bir bakış attım. Çocuklar çoğunlukla adımlardan, alçak vuruşlardan ve daireler çizerek dönmekten oluşan basit ama tatlı bir amigo gösterisine başladığında ailedekiler alkışlayıp ısıklık çaldı. Fakat haklarını vermem gerekirdi ki birbirleriyle oldukça uyumlulardı.

“Kane, kızlardan daha çok eğleniyor,” dedi adamlardan biri, Bay Tavares’e doğru kısık bir sesle. Sesindeki pasif agresif tona bakılırsa bu bir iğneleme gibi duruyordu. “Belki erkek kardeşleriyle daha çok vakit geçirmeye başlaması gerekiyordur. Doğru takımında oynasın.”

Ne de olsa erkeklerin görevi maç yapmaktı ve onlara tezahürat yapmak da kızların göreviydi. Değil mi?

Bay Tavares, bir parmağını dudaklarına götürdü. “O sadece bir çocuk,” diye tısladı. “Büyüyünce geçer.”

Ya geçmezse, diye merak ettim. Onların gözünde yine de yeterli kadar erkek olacak mıydı? Peki ya Kane kendisini erkek olarak tanımlamıyordusa? *O zaman* ne olacaktı?

Ayrıca Will’in bunca zamandır “doğru takımında” oynamasına rağmen heteroseksüel olmadığını öğrenirlerse?

Bir erkek ya da kadın olmanın “doğru” yolu fikri gerçek hayatın neresine uyuyordu?

Gözlerimi onlardan ayırarak, kaşlarımı çatmayı kesmek için kendimi zorladım ve herkesle birlikte ayakta alkışladım.

Ailemin her zaman yaptığı gibi masanın etrafındaki herkesin

teker teker şükran duydukları şeyleri sıralamasını bekledim ama gecenin ilerleyen zamanlarında Will'in bana söylediğine göre herkes geldikten hemen sonra Ponche kreması içerken topluca bir şükran konuşması yapmak Tavares ailesinin geleneği idi. Böylesinin muhtemelen daha iyi olduğunu düşündüm; bu kadar büyük bir ailede, gecenin ilerleyen zamanlarında ciddi bir aktivite yapmaya çalışmak çok geçmeden bir karmaşaya dönüşebilirdi.

Yetişkinler kendilerine yemek almak için atılırken çocuklara da tabaklarını büyük masaya getirmeleri söylendi. Crista ve Dylan'a yardım etmek için ayağa kalkmaya yeltendim ama Will'in teyzelerinden biri, ikisinin de tabağına etin en iyi parçalarından bolca doldurarak bu görevi devraldı.

Crista, tabağı doldurulurken telaşlı bir bakışla yanıma geldi. Omzuma dokundu, sonra doğrudan kulak zarıma konuşmak için eğildi. "Lütfen, Ollie, biraz hindi aldığımdan emin olabilir misin?"

"Hindi alacaksın."

"Diğer şeylerden istemiyorum. Sadece hindi."

Bunun için biraz geç kalmıştı. Crista'nın tabağı çoktan et, pilav, fasulye ve adını bile bilmediğim aşırı lezzetli görünen diğer şeylerle dolmuştu. "Hepsinin tadına bak, bir şeyi beğenmezsen yemek zorunda değilsin. Hâlâ aç olursan daha fazla hindi alabilirsin."

Suratını ekşitti ve ona bir *bakış* attım. "Kaba olma."

Bana gelecek olursak, önümdeki çeşitli yemekleri keşfetmekten oldukça mutluydum. Bana en iyi parçaları seçecek yardımsever bir teyzem yoktu tabii, o yüzden tabağımyı doldururken öylesine tahminlerde bulunuyordum. Birçok denemeden sonra tavuk, bezelye, fasulye ve havuçtan oluşan bir tür patates salatasına karşı özel bir düşkünlüğüm olduğu sonucuna vardım; tüm malzemeler, düşündüğünüz an salyalarınızın akmasına sebep olacak kadar lezzetli, krem si bir sosla bir araya getirilmişti. Will'in büyük kuzeni Josephina yardımsever bir şekilde buna *ensalada de gallina* dendiğini söyledi ve ben de yeniden bulup hayatımın kalanı boyunca her akşam yiye bilmek için adını telefonuma kaydettim.

“Ollie?”

“Hu?”

Crista yeniden yanıma gelmişti, elinde neredeyse boşalmış tabağını tutuyordu. “Şu sarı şeylerden bir tane daha alabilir miyim lütfen?”

Sarı şey, sarı şey... Önümüzde o kadar çok yemek vardı ki neden bahsettiğini anlamak için masayı iki defa baştan sona taramam gerekti. Tabii ya, muz yapraklarına sarılmış şu *tamale* benzeri şeyler açıldıklarında parlak sarı renkte görünüyordu. Fakat tabak benim uzanabileceğim bir yerde değildi. Josephina’ya soracaktım ama adlarının ne olduğunu bilmediğim için bocaladım. Yani, beni yargılayacağından şüpheliydim ama yine de “sarı şeylerden” uzatmasını istersem kendimi salak gibi hissederdim.

Will kaybolmuş bakışımı hemen yakaladı. “Ne oldu?”

En azından kimse dinliyormuş gibi görünmüyordu. “Crista şu şeylerden bir tane daha istiyor... *tamale* mi?”

Şansıma ne istediğini tam olarak anlamış gibi duruyordu. “Ah, tabii ki. Gel buraya, Crista.” Tabağını aldı ve muz yaprağına sarılmış parçalardan iki tane koydu. “Bunların adı *hallacas*. Görünüşe göre artık yemeklerden şikayetçi değilsin, öyle mi?”

İyi niyetle söylemişti ama ben yerin dibine geçtim. Crista’nın sızlanmasını duymamış olmasını ummuştum.

“Şey, bu şeyler gerçekten lezzetli. Hindi ve diğer hindi. Dilimlenmiş olan.”

“O hindi değil. Onun adı *pernil*. Domuz etinden.”

“Ah. Ama ben domuz eti sevmem.”

“Jambon ve pastırma seviyor musun? Onlar da domuz eti.”

“Ah.”

“Biraz daha *pernil* ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Will ona servis yaparken masanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı ve bana yumuşak bir gülüş attı.

Midem altüst oldu.

Yemek nihayet bittikten sonra –gerçekten nihayet çünkü o devasa serpme yemekten sonra *flan* tatlısıyla cevizli turtadan oluşan bir tatlı tabağı gelmişti ve bu beşinci tabaktı– çocuklar arka bahçede oynamaya başladı. Will evi gezdirmeyi teklif edene kadar biraz oturdum ve onları izledim. Crista ve Dylan’ı yalnız bırakmakta tereddütlüydim ama tamamen yalnız kalacak değillerdi. Ayrıca kabul etmeliydim ki Will’in her gece uyuduğu odayı merak ediyordum.

İçeri girince, “Çok temiz,” dedim şaşkınlıkla.

Will kapının yanında dikiliyordu. “Bu şaşırtıcı mı?”

“Açıkçası evet,” dedim raflarını incelemek için karşıdaki duvara geçerek.

“Neden? Dağınık biri gibi mi duruyorum?”

“Pek değil. Ama göldeki odanı gördüm. Bir basketbolcuya göre çamaşır sepetine pek isabet ettiremiyormuşsun gibi görünüyordu.”

Arkamızdan kapıyı kapadığında nazik bir *tık* sesi geldi. Bütün bedenim gerildi; yüz ifademi görmemesi için duvara dönük durdum.

“Ne yani, yaz boyunca beni ayıplıyor muydun?” diye sordu.

“Evet, maalesef. Bir şey demek istemedim çünkü senden çok hoşlanıyordum.”

“‘Hoşlanıyordun’?” dedi Will. Şaka mı yapıyordu yoksa gerçek bir soru muydu emin değildim. Belki de emin olmamı istemiyordu.

“Hey, kendini şanslı say. Bu sabah senden nefret ettiğimi düşünüyordun, unuttun mu?”

Cevap vermedi, o yüzden omzumun üstünden ona baktım. Gözlerini boşluğa dikmişti ama beni fark eder etmez zoraki bir şekilde gülümsedi.

“Bu sabah annem her yeri resmen dezenfektanla fırçalattı,” dedi ve odasından bahsettiğini anlamam bir dakikamı aldı. “Bi-

lirsin işte. Olur da tüm misafirler odamda toplanıp detaylıca incelemek isterse diye.”

“Bunu yaptırdığı için memnun olmadın mı peki?” diye sordum, bir parmağımı rafa sürterek. Juliette’in ten rengi kadar lekesizdi.

“Çok memnun oldum. Senin geleceğin aklımın ucundan geçmezdi tabii.”

“Evet. Bizi davet ettiğin için çok teşekkürler. Bok gibi bir günü... daha az bok gibi yaptı. Özellikle çocuklar için.”

“Ne demek. Gediğiniz için gerçekten mutluyum. Teyzen nasıl bu arada?”

“İyi. Uyanık ve konuşuyor falan. Ama şu an oldukça hasta. Zor biraz, anlarsın ya.”

“Anlıyorum. Tahmin edebiliyorum.”

Garip bir sessizliğe girdik. Bir şey yapmam ya da söylemem gerektiğini hissettim ama bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Neden kapıyı kapamıştı? Bizim hakkımızda mı konuşmak istiyordu? Yoksa bunları ben mi uyduruyordum?

Boğazımı temizledim ve raflarda elli milyar tane kupayla maddelerin olduğunu duvar boyunca yürüdüm. “Zamanında bir iki iyi oyun oynamışsın,” dedim.

“Galiba öyle.”

“Şu an kendimi aşağı kalmış hissediyorum.”

“Ne? Saçmalama. Senin de grubun var.”

“Öyle mi? Ama çaldığım için kupa almıyorum, sadece, bilirsin işte, katlanıyorum. Ama bu... Gerçekten iyi olmalısın, değil mi?”

Will’in sesi gergindi. “Burs alacak kadar iyi değil.”

Uzun ödüllerin arasından, Michael Jordan’ın smaç bastığı bir figür şeklindeki altın kaplamalı bir tanesini aldım. Şey, en azından, herhalde Michael Jordan’dı. Söylemesi zordu çünkü yüzü yoktu ve biraz deforme olmuştu. “Ee, profesyonel olarak oynamayı denemek istiyor musun?”

Yatak gıcirtısı Will’in oturduğunu gösteriyordu. “Herkesin benden beklediği bu.”

“Tamam. Ama senin istediğin bu mu?”

Döndüm ve Will'i omuz silkerken buldum. “Basketbol eğlen-
celi ama profesyonel olmak istiyorsam bu konuda daha tutkulu
olmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Hobi olarak yap-
tığın bir şey yalnızca bundan ibaret olamaz mı? Bir hobiden? Büt-
tün hayatın bu olmak zorunda mı?”

Neden o son bölümü bana söylemediğini hissediyordum?

“Değil,” diye sordum. “*Sen* ne istiyorsun?”

Nihayet cevap verdiğinde sesi kısıktı. “Gerçekten mi? Her za-
man bir hemşire olmak istemişimdir.”

“Öyle mi?”

“Evet. Doktor olmayı düşündüm ama ona girmek için gere-
ken notlar fazla yüksek ve gerçekten hoşuma giden de doğrudan
işin parçası olmak. İnsanları rahatlatmak veya canları yandığında
ya da bir şeye ihtiyaç duyduklarında gelecekleri ilk insan olmak
gibi. O insan olmak istiyorum.”

Yanına oturduğumda yatak çöktü. Omuzlarımız birbirine
çarptı. “Bunda çok iyi olurdun.”

Şaşırmış göründü. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki. İnsanlar üzgün olduğunda ya da canları acıdığında
her zaman yanlarında oluyorsun ve onları daha iyi hissettirmeye
çalışıyorsun. Her zaman. Kastettiğin de aynen bu ama bunun iş
hâli.”

Aniden Will gözlerini bana dikti ve midem kasıldı. “Bunu
söyleyen ilk kişisin,” dedi kupayı elimden alarak.

“Öyle mi?”

“Evet. Diğer herkesin söylediği tek şey basketbol, basketbol,
basketbol.” Dudağını bükerek sanki artık bakmak istemiyormuş
gibi kupayı yataкта arkamıza koydu.

“Hayır,” dedim. Göğsüm sıkışmıştı ve parmak uçlarım karın-
calanıyordu. “Sen istemiyorsan olmaz.”

Konuşmadı. Sadece beni izlemeye devam etti. Daha yüksek
sesle nefes almaya başlamıştı. Ya da belki ben ona odaklanmış-

tım. Bunu durdurmak istiyorsam hemen göz temasını kesmem gerekiyordu. *Hemen.*

Fakat durdurmak istemiyordum.

Yaklaştı, yaklaştı ve sonra da beni öptü. Dudaklarımız birbirine değdiği anda elleri benim etrafıma dolandı ve beni olabildiğince sert bir şekilde kendine çekti. Parmakları ensemdeki saçların üstünde dolaşarak beni neredeyse çıldırttı ve ben de karşılık olarak kazağının altından belini tuttum. Ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve oradaki teninin ne kadar anlamsız bir şekilde sıcak ve yumuşak olduğunu unutmuştum. Tarihte hiç kimse Will Tavares'ten daha yumuşak bir cilde sahip olamazdı.

Tadı şekerli konsantre süt gibiydi. Yetişkinlerin birbirine uzattığı o rom içkisinden gizlice biraz almış olmalıydı.

Onu öpmeden bu kadar ayı nasıl geçirmiştım? Onsuz nasıl yaşayabilmişim?

Bunun tekrar olmasını asla istemiyordum. Asla, asla, asla.

"Seni özledim," diye fısıldadı. Elimi tutarak parmaklarımızı birbirine doladı ve beni yeniden öpmek için eğildiğinde tutuşu sıkılaştı.

"Sen..." diye başladım ama bir parke gıcirtısı araya girdi. Will aniden geri çekildi ve söyleyebileceğim her şeyden *çok* daha ilginçmiş gibi Michael Jordan kupasını kavradı. Yakınlarda elime alabileceğim başka bir şey yoktu –benimkini o çalmıştı– o yüzden ben de olabildiğince dik oturdum ve hiç de tahrik olmamış gibi, elimden geldiğince sakın görünmeye odaklandım. Tam da zamanında hareket etmiştik çünkü Will'in babası kapıyı tıklatmadan ardına kadar açtı.

Geriye dönüp baktığımda, kapıyı açıp da oğlunu yıllar önce aldığı bir kupayı yakından incelerken, oğlunun arkadaşını da darmadağın bir saç ve kusursuz bir duruşla yatakta garip bir şekilde oturmuş hâlde görmenin Bay Tavares için nasıl da tehlike çanlarını çalmış olabileceğini anlayabiliyordum. Bir şeyden şüphelendiyse bile hiç belli etmedi. "Ollie, küçük çocuk seni arıyor."

Tam zamanıydı, Dylan.

“Teşekkürler, Bay Tavares,” dedim. “Hemen geliyoruz.”

Will başını salladı ve kupayı rafa geri yerleştirdi.

Babası gider gitmez Will tekrar bana döndü. Bir an beni yeniden öpeceğini düşündüm ama yalnızca kapıya doğru işaret etti. “Sanırım çocukların yatağa gitme vakti, değil mi?”

“Evet. Gecenin bu saatinde dönmek onlar için uzun bir yolculuk olacak.”

“Anladım. Eh, geldiğin için çok teşekkürler.”

Küstavha kapı dışarı ediliyormuşum gibi duruyordu. Ayağa kalktım ve tereddüt ettim. “Baksana, Will?”

“Evet?”

“Bu gerçekten oldu, değil mi? Yani, bu olmamış gibi davranmayacağız?”

Cevap vermeden önce bir saniye bekledi ama konuştuğunda yüzünde hınzır bir ifade vardı.

“Ah, kesinlikle oldu. Merak etme.”

15

Dondurmalarımızı bitirmek için bir ağacın altına oturmadan önce biraz göl kıyısını takip ederek sadece konuşup yürümüştük. Kalabalık azalmıştı ve yaklaşık beş dakika önce bize biraz mahremiyet sağlayarak tamamen gözden kayboldu.

Erimiş naneli dondurma dereleri, Will'in külahından aşağıya ve parmaklarına doğru akıyordu. Dizlerinin üzerine damlamaya başladığında bile yalamaya çalışmadı. Will kendi külahından son ısırığı alırken ben de kâsemdeki çikolatayı çorba hâline getirene kadar kaşığımla karıştırdım. Bir insanın başını ağrıtmadan nasıl bu kadar hızlı yiyebileceği tam bir gizemdi. "Her tarafın dondurma olmuş," dedim.

Kendine baktı ve bacağına temizlemeye çalıştı. Tek başarabildiği bu yapışkanlığı kalçasının etrafına daha çok yaymak oldu. "Siktir. Bir saniye."

Bunun üzerine tişörtünü çıkardı, göle doğru koştu ve her tarafıma su sıçratarak içine atladı.

Yeniden su yüzeyine çıktı ve kurulanmak için başını iki yana salladı. "Beni sırlıslıkla yaptın," diye söylendim. Dondurmamdan bahsetmeye gerek bile yoktu; yarısı göl suyu olmuştu.

"Eh, islandın artık," dedi. "Bence sen de gel."

Şortuma kadar soyunup neredeyse hiç tanımadığım bu çocukla göle

girme düşüncesindeki bir şeyler kuraldışı ve heyecan verici hissettiriyordu. Aptalca olduğunu ve onun hakkında böyle düşündüğümü bilirse muhtemelen kafayı yiyeceğini bildiğim hâlde. Bunun tamamen masum olma ihtimali oldukça yüksekti. Yine de öyleymiş gibi yapmak eğlenceliydi. Ayrıca bu kadar çekici bir oğlanla birazcık hayal kurduğum için kim beni suçlayabilirdi ki?

Fakat sonra, gömleğimi çıkardığımda Will'in bana baktığını gördüğüme yemin edebilirdim. Fakat sadece bir saniyeliğine.

Atladım.

"Biliyorsun musun, geldiğim yerdeki birçok insan yüzme bilmiyor," dedi Will, başı suya dalıp çıkıyordu. "Matt'e bizimle gelmesini teklif ettim ama bu yüzden beni ekti."

"Daha önce yüzme bilmeyen birisiyle tanıştığımı hiç sanmıyorum," dedim. "Bindiğin uçak okyanusa düşerse ne olacak?"

Will bir kahkaha patlattı. "Endişelendiğin asıl şey bu mu yani?"

"Eh, ama haklıyım! Yani, öylece suyun üstünde de süzülebilirsin tabii."

Başını salladı. "Mümkün değil, suyun üstünde sabit kalmak yüzmekten çok daha zor. Ben hiç yapamıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Nasıl yapıldığını hiç öğrenmedim."

"Kolay. Sen sadece..." Göstermek için kendimi sırtüstü bıraktım.

Beni taklit etmeye çalıştı ama sonunda yüzgeci olmayan bir balina gibi kollarını savurarak suyun altına düştü. "Sana demiştim!" dedi burnundan su püskürterek.

"Hayır, sadece dene ve... evet, biraz daha eğil... hayır, biraz daha, Wi- işte." Ellerimi sırtının alt ve üst tarafına koydum ve onu uygun şekle soktum. "İşte böyle."

Cildi dokunduğumda sıcaktı. "Ah," diye fısıldadı yutkunmadan önce. "İşte böyle."

Sonra dikey pozisyonuna geçmek için döndü. Bu da yüzünü yüzümden on santimetre uzağa getirdi.

Fakat geri çekilmedi.

Bacaklarımız suyun altında birkaç kez çarpıştı. Ellerim cildine do-

kundduğu yerlerde hâlâ yanıyordu. Beni şaşırtan bir yoğunlukla bana baktı.

Tam o anda, daha önce de gerçekten bana baktığını fark ettim.

Yüzünde tam da bu ifadeyle.

Tam da ümitlenmeye başlamıştım ki ellerinden biri belimi kavradı ve beni öptü.

Başka bir perşembe, başka bir grup provası.

Bu seferki özellikle gece kalmıştı ayrıca. Izzy'nin bir an önce öğrenmemizi istediği yeni şarkılar vardı ve Sayid'le Emerson'ın şarkıların temposundan armonisine ve şarkı sözlerine kadar hiçbir şey üzerinde anlaşmasını sağlayamamıştık.

Yine de fazladan zaman harcamak benim için çok önemli değildi. Kızlar basketbol maçındaydı. Bana kalsa kesin onlara katılırdım ama gerçek şuydu ki canlı bir maç izlemektense dış ipi olarak dikenli tel kullanmayı tercih ederdim, o yüzden üzülerek reddetmiştim. Ayrıca Linda Teyze'nin yan tarafında ani bir ağrı olduğundan acil durum bebek bakıcılığı için son grup provasını ekmek zorunda kalmıştım. Önemli bir şey çıkmamıştı –Tanrı'ya şükür– ama yeniden olmayacağını garanti edemiyordum, bu yüzden bunun üstüne bir de provalardan keyfimce caymayı göze alamıyordum.

Sayid ve Emerson, şarkının bir dizesiyle ilgili tartışmak için mola istediklerinde yaklaşık bir saattir prova yapıyorduk; Sayid dizinin “bütün ışıklar etrafımı sararken kollarını bana doladın” şeklindeki özgün hâlinin daha iyi olduğunu düşünürken Emerson, bariz bir şekilde daha üstün olan “karanlık gözlerimizi kör etmeye çalışırken içimizden bir ateş alevlendi” dizesinde ısrar ediyordu. Şarkı sözlerinin epik davul parçasının yalnızca bir tamamlayıcısı olarak var olduğunu düşünen Izzy ise nakaratı kendi kendine mırıldanıp farklı vuruş denemeleri yaparken çoğunlukla onları görmezden gelmeye karar vermişti. Ben odaklanamıyordum –Şükran Günü'nden beri sersem ve şapşal bir hâldeydim– o

yüzden bir tabureye yerleşerek yüzümde dalgın bir gülümsemeyle diğerlerini izledim. O kadar dalgındım ki Izzy'nin davul çalmayı bıraktığını bile fark etmedim. Ta ki başıma bir bonibon fırlatana kadar.

"Ne diye gülümsüyorsun bu kadar?" diye sordu. "Disney prensesi gibi görünüyorsun, kes şunu."

Halının üstünden bonibonu aldım ve ağzıma attım.

"İyy, ona dokundum ben," dedi Izzy. "Ellerim ter içinde."

"Kırmızı bir bonibondur. Terli bir kırmızı bonibon, üç tane yeşil bonibon değerindedir."

"Ne tür bir vücut sıvısı, kırmızı bir bonibonu tek bir yeşil bonibonunkinden daha değersiz kılar?"

"Mesele vücut sıvısının kendisi değil, bu vücut sıvısının kimden geldiği."

Kahkaha attı. "Haklısın."

Emerson, bize duygusuz bir bakış atmak için argümanına ara verdi. "Siz gerçekten ortamın havasını kaçıyorsunuz."

"Senin şarkı sözlerin ortamın havasını kaçııyor," diye homurdandı Sayid. "Şarkıyı bir aşk şarkısından çok düzeni devirmekle ilgili bir şeye dönüştürüyorsun."

"Ah, sanırım az önce Emerson'un versiyonu konusunda beni ikna ettin," dedi Izzy, tam bir kötü kahraman gibi çenesini sıvazlayarak. "Düzeni devirmeyi gerçekten severim."

Sayid ellerini kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Benim oyum da Emerson'a," dedim. "Üzgünüm, dostum."

Sayid kaşlarını çatı ve klavyeyi toplamaya gitti. "Siz asla benim yanımda olmuyorsunuz," dedi.

"Şarkı sözü konusunda bir dâhiysem onlar ne yapsın?" dedi Emerson.

"Ah evet, burada tam bir Lin-Manuel Miranda'mız var."

Telefonu elime aldığımda Juliette'ten bir mesaj geldi.

Selam, maç yeni bitti. Gelip bir şeyler içmek istersen Hamilton Caddesi'ndeki You Got Soft-Served'e gidiyoruz.

Bir saniye, yani aynı anda hem biraz şeker tüketebilecek hem

Will'i yeniden görebilecek *hem de* kelime oyunu seven yerel bir işletmeyi destekleyebilecektim yani? Hayır diyebileceğim bir şey değildi, öyle değil mi?

Ben yanlarına vardığımda herkes çoktan oradaydı. Siyah beyaz ceketlerini giyinmiş beş basketbolcu oğlan, duvara dayalı bir standın etrafına dizilmişti. Oyun sonrası duşları yüzünden hepsinin saçları ıslaktı. Will'in saçları en uzun olandı ve tutamları sabırsız bir şekilde alnından geriye atıp duruyordu. Benim geldiğimi fark edince duraksadı, eli havada kaldı ve ardından utangaç bir gülümsemeyle başını eğdi.

Onların karşısında Lara, Niamh ve Juliette oturuyordu; çoktan milkshakelerini yudumlamaya başlamışlardı. Juliette, açık mavi renkli deri koltukta yanına oturmam için eliyle bana işaret etti. "Oğlanlar henüz sipariş vermedi," dedi. "Bir süredir bekliyoruz."

"Hazırlanmamız gerekiyordu, değil mi?" diye sordu Matt. "Bu kadar iyi görünmenin tesadüf eseri olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Lara bir kaşını kaldırdı. "Tanrım, kızlar, galiba *çabaladıklarında* böyle görünüyorlar. Ne kadar üzücü." Telefonuna baktı ve ekrandaki bir şeye gülümsedi. Ne olduğunu görmeye çalıştım ama çok uzaktaydı.

"Ee, şey, oyun nasıldı?" diye sordum kısık bir sesle. Basketbolcu oğlanların önünde konuşmaya alışık değildim. Açıkçası biraz gözümü korkutuyorlardı. Her zaman özgüvenli, gürültücü ve yargılayıcı görünüyorlardı. Özgüvenli, gürültücü ve yargılayıcı olmayan insanlar için ideal grup değillerdi.

Daha önce hiç konuşmadığım çocuklardan biri, Ethan, elleriyle masaya vurmaya başladı. Diğer çocuklar da her saniye gittikçe yükselen, dörde dörtlük bir vuruşla ona katıldı. Will hariç. Will sadece kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Darnell koltuğundan fırlayıp Will'in omuzlarını kavradı. "Bu adam, işte *bu adam* bize oyunu kazandırdı."

"Baştan beri berabere gidiyorduk," diye ekledi Matt, kollarını ileriye doğru uzatarak. "Sonra son çeyrekte geride kalmaya başladık. Geriye iki dakikamız falan kalmıştı, Will kanatta birebir oynuyordu, atışı yaptı, gelen pası kaptı ve durup dururken çekişmeli bir atış daha yaptı ve birden liderliğe oturduk."

Will sırtıyordu ama her zamanki nazik gülüşlerinden değildi. Bu oğlanların etrafında olduğu zamanlarda yüzüne yerleşen daha sert ve kendini beğenmiş gülüştü. Kafeteryada birkaç kez böyle görüldüğünü görmüştüm. Hâlinde çok memnundu. Ona yakışmıyordu.

"Senden böyle oyunlar görmeye alışkınım, dostum," dedi Matt. Sesinde büyük ihtimalle "kaptan" olarak kullandığı tonlamadan vardı. Çırağını tebrik eden bir öğretmen gibiydi. O kadar sıcak bir tınısı vardı ki Matt onlarla bu tonda konuşup kendilerini takdir etsin diye oğlanların kızlarını yırttıklarını hayal edebiliyordum.

Darnell başını salladı. "Evet, bütün o müzik derslerinden dolayı yumuşamış olmandan endişeleniyorduk," dedi Will'i dürterek. Will'in bakışları bana kaydı. Artık gülümsemiyordu.

Matt başını salladı. "Evet, adamım. Alınma, Ollie ama onu lanet olası bir goth'a falan çevirdiğini düşündük."

Tabii. Çünkü ben tam bir goth'tum.

"Emo kukusu desene şuna," diye ekledi Darnell, sonra da Niamh'in sert bakışı karşısında sindi.

"Cinsiyetçi bir domuz olmak *zorunda* mısın?" diye sordu, sanki ona büyük bir yanlış yapmış gibi öfkeyle pipetini emmeden önce. "Bu iğrenç."

Will burnundan güldü –*güldü*– ve yuvarladığı bir menüyle Darnell'e vurdu. "Evet, cinsiyetçi bir domuz olma, Darnell. Doğru ifade emo cinsel organı olacak."

Darnell ona vurdu. "Bu mantıklı bile değil."

"Ayrıca sana siktiğimin emo'su gibi mi görünüyorum, ukala? Bana biraz güven."

Şey, bu rahatsız ediciydi. Kendimi tam anlamıyla bir emo olarak gördüğümünden değildi -2007'de değildik artık- ama belli ki Will, arada herhangi bir fark görmüyordu. Ayrıca bu düşünce karşısında burun kıvrırma şekli, bana uzaktan yakından benzetilmek hakkında ne düşündüğüne dair çok şey anlatıyordu. Gözlerimi masaya diktim.

"Açıkcası Will, iyi ki öyle değilsin," dedi Lara, sert bir sesle. "O kadar dar kot pantolonları giyebilecek göt yok sende."

Oğlanlar birbirlerine beşlik çakarak kahkahaya boğuldu. "Siktir, Lara," dedi Matt, yarı etkilenmiş yarı memnun olmuş bir şekilde.

Bir saniye, Lara az önce beni mi savunmuştu? Bu hiç de onun yapacağı bir şey gibi durmuyordu. Fakat sonra bakışlarımı yakaladı, kaşlarını kaldırdı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Patriyarkaya karşı zafer kazanmış birinin havası vardı üstünde. Vay canına, gerçekten de beni savunmak için bunları söylemişti.

Bir anda bu kadar bomboş hissetmeseydim neredeyse sırtı-bilirdim.

Bir garson yanımıza geldi. Diğer oğlanların hepsi, en garip karışımı söylemek için birbirleriyle yarıştı: Brownie, Nutella, çilek, Oreo, fıstık ezmesi, kremşanti, tıraş köpüğü, çamaşır deterjanı ve daha başka her-ne-bok ekledilerse o.

Benim siparişimi almaya gelinceyse yalnızca başımı salladım ve su istedim. Will fark etmiş gibi görünüyordu ama bir şey söylemedi.

Juliette, Niamh ile fısıldaşmak için uzanmıştı ve garson gider gitmez oğlanlara döndü. "Ee, Darnell," dedi, telaş içindeki Niamh başını sallarken. "Kimse seni Kar Tanesi dansına davet etmedi mi?"

Çocuğun gözleri, ilginç bir bordo renge bürünen Niamh'e döndü doğrudan. "Henüz... değil. Bunun için biraz erken, değil mi?"

"Hiçbir zaman erken değildir," dedi Juliette.

"Kar Tanesi dansı ne?" diye sordum, sohbetin bana dönmesi için olabildiğince kısık bir sesle konuşmaya çalışarak. Fakat tabii ki bütün masa dönüp bana baktı. Belki biraz daha çok konuşursam, *konuştuğum* zaman daha az ilgi görürdüm.

"Noel tatilinden hemen sonra yaptığımız bir dans," dedi Juliette.

"Olay şu ki kızlar erkekleri davet ediyor," diye ekledi Matt.

Ha. Oldukça heteronormatif görünüyordu. Bir kız başka bir kızı davet etmek isterse ne olacaktı? Ya da diğer türlü?

Peki ya kimse beni davet etmezse?

Ah, Tanrım, peki ya biri *ederse*?

"Evet, doğru, peki ya sen, Juliette?" diye sordu Darnell. "Çoktan birini davet ettin mi yoksa?"

"Ah, ben gidemiyorum," dedi umursamaz bir tonda. "O hafta konservatuvarda seçmelere katılacağım."

"Ne?" diye ciyakladım. Bu seferlik grubunun önünde utangaç hissetmek aklımın ucundan geçmedi. "*Lanet* olsun, *gerçekten* mi?"

"Evet!" Yüzü ışıldadı ve ellerimi tuttu. "Daha yeni öğrendim."

"Aman Tanrım! Seninle çok gurur duyuyorum."

Kızlar tiz seslerle tebriklerini iletirken ve oğlanlar bu kadar önemli olanın ne olduğunu anlamaya çalışırken koltuklarımızda zıpladık.

Will'in tuhaf bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim. Heyecanım uçup gitti, yerden ateşler püskürmeye başladı ve tırnaklarım yüzündeki o gülümsemeyi söküp atabilmek için pençelere dönüştü. *Tam karşımda oturup* benim hakkımda berbat şeyler söyledikten sonra hangi hakla bana o şekilde bakabiliyordu?

Kalan milkshakeler getirildiğinde, itiraf etmeliyim ki onlardan istemediğim için biraz pişman oldum. Çikolatadan yapılmış birer sanat eserleriydiler; bazıları servis edildikleri cam kavanozların birkaç santimetre yukarısına kadar yükselmışti ve kremşanti, şeker, yenebilir simler, altın rengi gevrekler ve nane cipsiyle kaplıydılar ve çoğunun üzerine, üç ay yetecek kadar çok Nutella eritilerek dökülmüştü.

Ben de suyumla oturuyordum.

Of. Bu tamamen Will'in hatasıydı.

Telefonum titredi. Sohbetten uzaklaştım ve telefonumu kontrol ettim.

Will.

Park yerine gidiyorum. 1,75 dakika sonra benimle orada buluşsana.

Kalkarken sandalyesi gıcırdadı ve Matt'in sırtına vurdu. "Birazdan dönerim, dostum."

"Milkshake'in yeni geldi."

"Elimde değil. Ayrıca ben yokken ona dokunmayı *aklından bile geçirme.*"

Matt sırıttı. "Söz veremeyeceğimi biliyorsun."

Göz ucuyla Will'i takip ettim. Tuvaletlere doğru yöneldi ama sonra umursamaz bir edayla sola dönüp arka kapıdan çıktı.

Tamam. Geri sayma vakti. Aynı hareketi yapmam gerekene kadar bir-nokta-elli-üç dakika gerekiyordu.

Kulağına fısıldamak için Juliette'e doğru eğildim. "Bir saniye içinde dönerim."

"Nereye gidiyorsun?"

Gerçekten mi? *Gerçekten mi?* "Bilirsin işte. Sadece, ah, şeye..."

"Ah, tuvalete mi?"

"Evet."

Sesini daha da alçalttı. "Yani, ben de senden istediği gibi Will'le görüşmeye gideceğini düşünmüştüm."

Aman Tanrım, kesinlikle mesajıma kulak misafiri olmuştu. Ya da şey... göz misafiri. Kulak misafiri olmanın görsel karşılığı neydi ki? Aslında, hayır. Konumuz bu değildi. Becerebildiğim kadar ağırbaşlılıkla ayağa kalktım, ona imalı bir bakış attım ve tuvaletlere doğru yöneldim. Tamamen umursamaz bir edayla, tıpkı Will gibi.

Ardından oraya varınca kimsenin bana bakıp bakmadığını kontrol etmek için döndüm. Juliette bakışlarımı yakalayarak gülmüsed ve onun bana baktığını birinin fark etmesinden korkarak

olduğum yerde donakaldım. Kesinlikle umursamaz olmayan bir edayla, Will'in tam tersi.

Fakat buna alıştık artık.

Juliette dışında hiç kimseye yakalanmadan dışarı çıkmayı başardığımı *düşünüyordum*. Hatta göreve o kadar odaklanmışım ki Will'e kızgın olduğumu kısa bir süreliğine unutmuşum. Fakat onu elleri ceketinin cebinde, binanın kenarındaki duvara dayanmış bir hâlde gördüm ve evet, yeniden hatırladım.

Kollarımı kavuşturup ona doğru ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Evet?"

Beni gördüğünde yüzü, göldeyken onu düşüncelerinden uzaklaştırdığım zamanlardaki gibi aydınlandı. Bir sebepten ötürü bu durum beni daha da kızdırdı. En azından kızgın olduğumun farkında olabilirdi. Beni gördüğüne bu kadar mutlu görünmesine gerek yoktu.

"Selam," dedi.

"Selam."

"Yemek yemiyor musun?"

Ne hoş bir girişti. "Aç değilim."

Başını salladı, sonra ağzını açtı. Sonra kapadı, sonra açtı, sonra yeniden kapadı. Soğuktan kollarını kendine doladı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Alışılmadık derecede melankolik bir kare dansçısına benziyordu. Eh, en azından artık neşeli davranmıyordu. "Kendimi çok aptal hissediyorum," dedi.

"Hı hı."

"Tanrım, ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Öylece ağzımdan çıktı. Oğlanların yanında belirli bir şekilde davranmaya çok alıştım, anlarsın ya? O ben değilim, ben olmadığımı biliyorum ama onlarla her zaman şakalaşırım ve bazı şeyleri söylememi beklerler, bu yüzden hiç düşünmem bile."

Bir şey söylemedim.

İç çekti, sonra da başını geriye yasladı. "Gerçekten üzgünüm." Bana bakış attı ama ben yine cevap vermedim. Yani, ne *diyebilir-dim* ki? Önemli olmadığını mı? Çünkü gerçekten önemliydi. "Bir

pisliğim çünkü arkadaşlarımın etrafındayken her zaman pislik gibi davranırım” tam olarak bir özür değildi.

“Kot pantolonlarını seviyorum,” diye denedi. “Müziğini de. Aslında genel olarak seni. O kadar fazla ki bu çok saçma. Şükran Günü’nden beri seni düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Şükran Günü’nden beri mi? Ben onu yazdan beri düşünmekten kendimi alamıyordum. Dürüst olmak gerekirse doğduğumdan beri onu düşünüyormuşum gibi hissettirmeye başlamıştı. Dişlerimi fırçalarken, tost yaparken ya da gitar çalarken, Will’in yüzünün çok tıklanan bir videoda insanları korkutmak için aniden beliren bir yüz gibi aklıma düşmediği bir an hatırlayamıyordum.

Fakat. Yine de.

Öpüşmemizi düşünmekten kendini alamıyordu.

Bu artık aramızdakinin –benimle olma fikrinin, düzgünce, herkesin görebileceği bir şekilde– ona eskisi kadar korkutucu gelmediği anlamına mı geliyordu? Öpüşmemiz ona birlikte olmamızın nasıl olduğunu hatırlatmış olabilir miydi? Bana kesinlikle hatırlatmıştı. Belki de bu riski almaya degeceğine karar vermişti.

Çok azıcık yumuşadım.

Aniden ceketini çıkardı ve bana uzattı. “Bunu giyer misin?” diye sordu. “Birkaç saniyeliğine?”

O kadar şüpheli görünmek istememiştim ama bunun bir tuzak ya da hile olup olmadığını düşünmeden edemedim. “Neden?”

Ağırlığını bir bacağından diğerine vererek ceketini hafifçe salladı. “Nasıl görüldüğünü görmek istiyorum.”

Hayatımda ilk defa arsız bir karşılık vermedim. Tereyağı gibi erimiş içimi korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yumuşamanın en üst derecesine ulaşıldı. “Gerçekten mi?”

Göğsümün derinliklerindeki kalbim, esaretten kurtulmaya çalışıyormuş gibi atıyordu. Utanç verici derecede sersem bir sırtıyla ceketini aldım ve giydim. Benim üzerimde iyi görünmesi imkânsızdı –bir Chihuahua’nın, Danua cinsi bir köpeğin tasmaını

kendine yakıştırmaya çalışması gibi göründüğünü hayal ediyordum- ama... tamam, itiraf etmeliydim ki beni iyi hissettirmişti. Çok iyi. Hatta özel. Sanki o hafta zihnen çökmüş olmamın, bir tarafa yatık saçlarımın söz dinlememesinin ya da kesinlikle ihtiyacım olmasına rağmen hiç dış teli taktırmamış olmamın bir önemi yokmuş gibiydi.

Hiçbiri önemli değildi çünkü Will, benden ceketini giymemi istemişti ve Will güzel göründüğümü düşünüyordu.

Kollarımı garip bir biçimde kaldırdım, ceketin kolları parmak uçlarımı yutuyordu. "Çekici, değil mi?" diye espri yaptım.

Başını sallarken gülmedi. "Senin üstünde harika durdu." Gölgelere sinip bizi yakalamayı bekleyen bir basketbolcu olmadığın dan emin olmak için etrafımıza bakındı. Bir saniyeliğine ortamı mahvetti ama sonra, aniden alev almaktan ciddi ciddi korkmama sebep olan o küçük, şefkatli gülümsemesiyle ceketin sol kolunun içinden elimi bulabilmek için elini uzattı. Serçeparmağını benimkine doladı. "Keşke okulda da giyebilseydin."

"Keşke."

Onu bekledim. Bu bir girişti. "Şimdi içeride de giy," diyebilirdi. "Belki bir gün giyersin," diyebilirdi. Bana tutunabilecek herhangi bir şey verseydi kabul ederdim. Fakat vermedi.

Aniden ceket çok ağır geldi. Çıkarıp kurtulmaya çalıştım ama Will beni durdurdu.

"Bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye sordu.

Omuz silktim ve telefonunu çıkarırken asık suratlı bir şekilde bekledim. Telefonunu kaldırdı, sonra indirdi. "Beni boğmanın yollarını düşünüyor muydun gibi görünmediğin bir fotoğraf çekebilir miyim?"

Gülümsedim. "Üzgünüm," dedim ve fotoğraf çekmeden önce burnunu kırıştırdı.

İşi bitince ceketini ona geri verdim. "Ne kadar zamandır ortada olmadığını fark edilmeden içeri dönsen iyi olur," dedim.

"Evet. Geri gelmeden önce birkaç dakika beklediğinden emin ol, tamam mı?" Etrafımıza bakındı, sonra bana doğru bir adım

attı. Elini göğsüme koydu ve ben duvara dayanana kadar nazıkçe beni itti, sonra daha da nazıkçe dudaklarını benimkilere bastırdı.

İçeri dönmeden önce birkaç dakika beklemek zorunda olmam muhtemelen iyiydi çünkü kendimi toplamam o kadar sürmüştü.

Masaya döndüğümde milkshake çorbasını içmekle meşgul olan Will bana el salladı. "Mm, Ollie, ben de tam geçen gün müzik sınıfında Bayan Ellison'un bize gösterdiği YouTube videosundan bahsediyordum."

Temkinli bir şekilde oturdum. "Öyle mi?"

"Evet. Neyse, gelmiş geçmiş en patronluk taslayan şeydi, değil mi? Yani, içinde liselilerin pop yıldızlarıyla klasik müzik bestecilerini karşılaştırdığı bir sürü klip vardı. Sanki birisi Bayan E'ye aramıza 'dahil olmayı' denemesi gerektiğini söylemiş gibiydi."

"O kişinin sen olmadığına emin misin, Will?" diye sordu Dar-nell.

"Ben değildim. Açıkçası klasik şeyleri kendi çapında oldukça ilginç buluyorum."

"Ah, Tanrım, beynini yıkıyorlar," dedi Matt, Will'in kolunu abartılı bir çaresizlikle kavrayarak.

Will omuz silkti. "Hey, *Almanca*dan iyidir. Ne kadar gereksiz bir dil. Burada kim Almanca konuşuyor ki?"

"Aynen, insanlara şarkı söyleyip dans edebilecekken yabancı dile kim ihtiyaç duyar?" diye sordu Matt ama sırtıyordu. Will'in olayı buydu. Alay edildiğinde bile herkes onunla birlikte gülerdi, asla ona değil. Düşünecek olursanız, dünya üzerinde yargılan-maktan korkması gereken son insan o olmalıydı.

"Müzik evrensel bir dildir," dedi Juliette.

"Gördün mü?" dedi Will, bir elini kaldırarak. "O anlıyor. Sa-yıca üstünüz."

"Üçe karşı ne, altı mı?" diye sordu Matt. "Buna üstünlük mü diyorsun?"

Juliette sol tarafına baktı. "Lara? Niamh?"

Uzaklara dalmış ve milkshake'inin içine düşmesini engelle-

mek istercesine başını bir eline yaslamış Niamh sıçradı ve yeniden odaklandı. "Hı?"

"Hadi ama, Lara," diye dil döktü Matt.

"Hey, ben kızların tarafındayım," dedi Lara. "Juliette müzik dersi havalı diyorsa o zaman müzik dersi havalıdır. Nokta."

Will benimle hınzır bir bakış paylaştı ve ben de ona sırtımdan kendimi alamadım. Masanın altından ona bir mesaj gönderdim.

Özrün kabul edildi.

16

O noktadan itibaren Will ile görüşüyor gibiydik. “Gibiydik” diyorum çünkü hiçbir zaman adını koymamıştık. Hem bu yüzden hem de bu durum hâlâ hükümetin bir yerlerde gizlediği uzaylılardan daha büyük bir sır olduğu için. Ayrıca dürüst olalım ki hükümet kesinlikle bir yerlerde uzaylıları gizliyordu. Hükümet sadece bu konu hakkında nazlanıyordu.

Will’le yaptığımız tam da buydu. Nazlanıyorduk.

Ne de olsa nazlanmak, “biriyle her gün sabahtan akşama kadar mesajlaşmak, sesini duyabilmek için birbirini aramak ve mümkün olan her anda gizlice öpüşmek ve tüm bunları yaparken yalnızca birer tanıdıkmiş gibi davranmak” demekti, değil mi?

Doğru. Evet. O zaman kesinlikle nazlanıyorduk.

Bu yıl kış tatiline çıkmanın hayal kırıklığı yarattığı ilk yıldı muhtemelen. Will’i koridorlarda, kafeteryada ve Müzik Görgüsü dersinde görmeye alışmıştım. Birden elimde yalnızca sosyal medya, mesajlaşma ve haftada bir iki kez buluşup arabayla yalnız kalabileceğimiz bir yerlere gitmek kalmıştı.

Bu yüzden birdenbire bana mesaj atarak cuma akşamı boş olup olmadığını sorduğunda kendimi Linda Teyze’yi arayıp Will’in çocuk bakıcılığında bana katılması için izin isterken buldum.

Kapıya geldiğinde kolları Twinkies, Doritos ve Pop-Tarts ile doluydu.

“Bunlar ne?” diye sordum içeri girerken.

“Elim boş gelseydim annem beni öldürürdü. Hem çocuklar biraz abur cubura sevinir diye düşündüm.”

“Neyse ki uyuyorlar,” dedim. “Bunlardan birini onlara verseydin sabahın altısına kadar yerlerde yuvarlanıp bağırarak tekerleme söylerlerdi.”

“Ah. Hepsini kendi başımıza yemeye ne dersin?”

“Kesinlikle olur.”

“Harika. Ayrıca bunlar kısmen kutlama için de.”

Kapıda durdum. “Neyi kutluyoruz?”

Kollarındaki abur cubur yığını düzeltebilmek için olduğu yerde kıpırdandı. “Kuzey Carolina Üniversitesi’ndeki hemşirelik programına başvurdum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Kararsız kalmıştım ama Şükran Günü’ndeki konuşmamızdan sonra yapmak istediğime karar verdim.”

Umutlu görünüyordu. Umutlu ve tatlı.

“Eh,” dedim. “Seni kabul etmezlerse akıllarını kaçırmış olmalılar.”

Bir korku filmi izlemeye karar verdik –sorun çıkarmayacak kadar kısık bir sesle– ve Will ayakkabılarını çıkarıp koltukta Linda Teyze’nin orada bıraktığı battaniyenin altına yerleşirken ben de abur cuburları orta sehpa yaydım.

İşimi bitirdiğimde ben de yanına girebileyim diye battaniyeyi kaldırdı. “Teyzen ve enişten ne zaman dönecek?”

“Akşam yemeğine çıktılar. Aylardır ilk kez böyle güzel bir şey yapıyorlar, o yüzden eve dönmek için acele etmeyeceklerini umuyorum.”

Will başını salladı ve bacağımin üzerinde bir parmağını gezdirdi. Titredim. “O nasıl?”

“Şey. Aynı. Normalden biraz daha yorgun görünüyor ama

çok fazla randevusu falan oluyor, bu yüzden olabilir. Artık bir şeyleri fazla düşünüp düşünmediğimi bilmiyorum.”

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bir kez olsun eğlenceli bir şeyler için dışarı çıkmasına sevindim gerçi. Çocuk bakıcılığı yapmaya her zaman gönüllü olman çok güzel.”

Omuz silktim. “Yardıma ihtiyacı var. Bu yüzden buradayız.”

Başını salladı ama film izlemek için döndüğünde dikkati dağılık görünüyordu. Ceketinin kalın siyah kapüşonu boynunun etrafında toplanmıştı ve altdudağını ısıırıyordu. Dünyanın en güzel dudaklarına sahipti. Yüce Ruhani Varlık, Will Tavares’i tasarlarlarken kusursuz ağzın tam şeklini, kalınlığını ve oranını içeren formülü yeni keşfetmiş olmalıydı. Sonra da sırf gösteriş yapmak için o kusursuz ağzı bir ölümlüye yerleştirmişti.

Eyvah. Ona bakarken ağzım açık kalmıştı.

Kusursuz ağız biraz aralandı. Ondan çok da yukarıda olmayan, dünyanın en mükemmel bir çift gözü –yaratılış hikâyesi muhtemelen ağzı ile aynıydı– benim dudaklarıma bakıyordu. Benim fazla küçük, net hatları olmayan, sıradan dudaklarıma.

Çeneme dokundu. “Aklından geçenleri bilmek istiyorum hep,” dedi. “Her zaman bir şeyler hakkında derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun.”

“O kadar ilginç değil,” dedim. Gözlerine bakmaya çalıştım ama tüm dikkatim yeniden ağzına kaydı.

Bana doğru eğildi. “Bence fazlasıyla ilginçsin.”

Beni çok hafifçe öptü, sanki en ufak bir ani hareketle bile yırtılabilecek bir kâğıt mendilden yapılmışım gibi. Bir an için mantıklı yanımdikkatli olmamız gerektiğini, Crista’yla Dylan’ın her an su içmek için aşağı inebileceğini ve görev başında öpüşmenin pek de profesyonelce olmadığını söyledi, aile görevi olsa bile. Fakat sonra parmakları başımın arkasındaki saçlara doğru ilerledi ve diğer eli de kalçamı sıkıyordu ve... Sorumluluk mu? Ne sorumluluğu? Kimin umurundaydı ki? Crista ve Dylan eninde sonunda leylek hikâyesinin aslını öğrenecekti, o yüzden günün sonunda herkes kazanıyordu, değil mi?

Onu ilk kez öptüğümden bu yana yedi ay geçmiş olsa bile yenilik hissi yok olmamıştı. Dudakları benimle her buluştuğunda ilk kez öpüşüyormuşuz gibi hissettiriyordu. Yeniden ve yeniden ve yeniden...

Daha ne olduğunu anlayamadan arka planda filmin jeneriğinin aktığını duydum. Will'den uzaklaşarak başımı televizyona doğru salladım. "Bitti mi yanı?"

"Öyle görünüyor."

"Hiç izleyemedim ama ben."

Will başını bir yana eğdi ve elini kalçamda gezdirdi. "Bu şekilde dikkatini dağıttığım için üzgünüm."

"Öyle olmalısın," dedim, ardından ben koltukta geriye doğru uzanırken o da yeniden bana doğru eğilip üzerime çıktı ve dudakları sertçe dudaklarımla buluştu.

Sonra bir anahtar kilitte döndü ve bir olimpiik jimnastik takımını kışkandıracak kadar başarılı bir akıcılıkla birbirimizden uzaklaştık.

Linda Teyze ve Roy Enişte içeri girerken gülüyorlardı. Onları haftalardır bu kadar hafiflemiş görmemiştim. Will'i görünce Linda Teyze'nin yüzü aydınlandı. "Will, selam, nasılsın? Seni uzun zamandır görmüyordum."

Will'in beti benzi atmıştı ve cevap vermeden önce çok uzun bir süre Linda Teyze'ye bakakaldı. İlk başta neredeyse yakalandığımız için ödünün patladığını düşündüm ama sonra fark ettim ki mesele bu değildi. Linda Teyze'yi görmenin şaşkınlığını yaşıyordu sadece. Onun sıksa, soluk tenli ve yavaşlamış hâlini.

"Selam," dedi zayıf bir sesle. "İyiym. Siz... siz nasılsınız?"

"Ben," dedi, "harikayım. Ana Cadde'de yeni açılan şu yerde hayatımızdaki *en iyi* bifteği yedik."

Son zamanlardaki iştahına bakacak olursak Linda Teyze'nin biftekten ne kadar yediğinden şüpheliydim ama bunu söyleyecek değildim.

"Bernetti Café mi?" diye sordu Will. "Biz de oraya gitmeyi düşünüyorduk."

"Ah, gitmelisiniz. Çok romantik bir yer."

Linda Teyze'nin o cümledeki "biz" den benimle Will'i anlamasına imkân yoktu -Will ile açılmaya karar verseydik bunu ben-den bile önce öğreneceğini biliyordu- o yüzden Will'e takılmak için yaptığını varsaydım. Ya da belki de bu düşüncüyü onun için normalleştirmek istemişti.

Will bana baktı. Bizi bir randevuda hayal edip etmediğini, bu düşüncenin onun için güzel mi yoksa korkutucu mu olduğunu merak ettim. "Bildiğim iyi oldu," dedi sonunda ki bu da bana hiçbir ipucu vermedi. Ona sorabilirdim ama söyleyebileceği şey aniden beni korkuttu.

Will'e eşyalarımızı toparlayıp aynı anda evden ayrıldık. Ancak o zaman abur cuburların hiçbirini yemeye bile başlamadığımızı fark ettik.

"Bugünlerde biraz farklı görünüyor, değil mi?" diye sordum, duyamayacakları kadar uzaklaştığımızda.

"Evet. Kötüleştiğini söylemiştin ama bunu görmek başka bir şeydi."

"Ve bu, iyi olduğu gecelerden biri."

"Tanrım, Ollie, üzgünüm."

"Olma. Olma. O burada, biz buradayız ve üstesinden gelmeye devam edeceğiz."

Arabamın kapısına gelince durduk. "Bu gece seni görmek güzeldi," dedi Will. "Yarın araba yolculuğuna çıkalım mı? Ormandaki o yere tekrar gidebiliriz."

Eh, mum ışığında bir akşam yemeği değildi ama şimdilik bu da iyiydi. Bununla yetinebilirdim. Özellikle de birkaç gün önce ormana gittiğimizde ne kadar keyif aldığımızı düşünecek olursak. "Evet. Tamam. Anlaştık."

Beni inceledi ve birdenbire, birinin zihninin içini görmek istediğini söylerken neyi kastettiğini anladım.

"Sabırsızlanıyorum."

“Bu tam olarak ne?”

Bay Theo, tatil boyunca okuduğu makaleler yığını elinde tutarak Will’in sırasının başında dikiliyordu. Öfkeli değil, daha çok bezgin görünüyordu. Sınıfın öbür yanından onları izledim. Will ve Bay Theo arasında iki haftada bir gerçekleşen bu sahneler, aylardır takip ettiğiniz bir pembe diziyi izlemek gibiydi. Uydu-ruk bir şeydi ama diyaloglar akıcıydı ve heyecanı yüksekti, ayrı-ca yapacak daha önemli bir işiniz olsa bile kendinizi izlemekten alamıyordunuz.

Will başını yana eğdi. “Benim ödevim gibi görünüyor. Kış tati-linden önce teslim etmemizi istemiştiniz, unuttunuz mu?”

Matt sınıfın arka tarafından kıs kıs güldü.

“Sembolizm ve edebi teknikler hakkında bir makale istemiş-tim. Sen gidip *Sineklerin Tanrısı*’nın Trump’ın Amerika’sına dair bir alegori olduğu üzerine yazmışsın.”

“Alegori de bir tekniktir! Bunu kendiniz söylemişsiniz, hem de geçen derste.”

“En az dört tekniğin tartışılması gereken bir makalede yalnız-ca bir teknik kullanmışsın. Ayrıca *Sineklerin Tanrısı*’nın yaklaşık yüz yıl önce yazıldığı düşünülürse yazarın bu hikâyeyi anlatır-ken kullandığı tekniklerden biri olmadığı da çok açık.”

Will, omzunun üstünden Matt’e bir bakış attı ve sırtıttı. “Eh, bile-miyorum Bay Theo, belki de bu Golding denen adam telepatiktir.”

“Kâhin demek istiyorsun. Will, eğer ödevini politika hakkın-da atıp tutmak için kullanmak istiyorsan buna uygun başka ders-ler var. Ancak şu anki hâliyle Edebiyat dersi bunlardan biri değil. Yeniden yaz. Pazartesi günü geri getir.”

“*Birileri cumhuriyetçi çıktı,*” diye mırıldandı Will öğlen yeme-ği zili çalarken, onun da duyabileceği bir şekilde. Bay Theo duy-mazdan gelmeyi tercih etti.

Will, Matt ile çıkarken bana hızlı bir bakış attı. Gülüyor mu-yum ya da başımı mı sallıyorum diye bakmak içindi belki de. Dü-rüst olmak gerekirse ikisini de yapıyor gibiydim.

Will’le okuldan sonra çıkacağımız araba yolculuğunu düşün-

rek sallana sallana kafeteryaya doğru yola koyuldum. Böyle bir şey için sabırsızlanırken günler daha hızlı geçiyordu sanki.

Nihayet yemek masasına oturduğumda Juliette, "Niamh'in bir sırrı var," dedi şarkı söylercesine bir sesle.

Niamh telaşa başını kaldırdı. "Şimdi olmaz."

"Neden?"

"Darnell otuz saniye içinde burada olacak."

"O zaman dökül."

Niamh, hâlâ tepsilerini doldurmakla meşgul basketbolcu çocuklara bakabilmek için sandalyesinde hafifçe doğruldu, sonra birdenbire oturdu ve ellerini masaya koydu. "Tamam. Çocuklar buraya gelir gelmez bundan bahsetmeyi bırakacağız ama Enchantée Models'tan kabul aldım. İlk derste öğrendim."

"Ne?" diye sordum.

"Yok artık, Niamh," dedi Lara. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Gerçekten bir ajans beni istiyor." Sesinde bir keskinlik vardı ama Lara bu meydan okumaya aldırmadı. Sadece kök birasını karşılıksız bir şerefe için kaldırdı.

"Ayrıca New York ile güçlü bağları var," diye devam etti Niamh, "o yüzden bazen orada da iş bulabileceğimi söylediler."

"Niamh, bu harika," dedim.

Fakat Niamh daha çok Lara'ya bakıyordu. Aralarındaki düşmanlık geride kaldı sanmıştım ama görünen o ki henüz öyle olmamıştı. Niamh bir özür bekliorsa bunu alacağından pek emin değildim. "Ayrıca," dedi. "Bunun için diyet yapmamaya karar verdim."

Lara şimdi onun bakışlarına karşılık verdi. Demek istediğim, aptal değildi. Meseleyi anlamıştı. Fakat Niamh'in devam etmesini bekledi.

"Nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için size bahsetmedim ama bir süre önce bende polikistik over sendromu olduğunu öğrendim," dedi Niamh. "Gerçekten hastalanıyordum ve çok fazla egzersiz yapsam bile kilo veremiyordum, bu yüzden çok daha az yedim ve bu da beni gerçekten bitkin düşürdü. Ayrıca PKOS

zaten bitkin hissettirebiliyor, o yüzden aşırı diyet yaparak işleri daha da kötüleştiriyordum.”

“Ah, Niamh, bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Juliette. “Nasıl öğrendin? Yani, kilo veremediğin için kontrole mi gittin?”

“Hayır. Kontrole gittim çünkü sürekli... reglim gecikiyordu.” Sesini alçalttı ve bunu söylerken gözleri bana doğru kaydı. Ağzını büktü ve ben yanlarındayken bu konu hakkında konuşmaktan utandığını fark ettim. Duymamış gibi uzağa falan mı bakmalıydım emin değildim ama bunun çok daha tuhaf olacağına karar vererek başımı sallamakla yetindim. “Yani bir ay oluyordum, sonraki birkaç ay ise ortadan kayboluyordu. Hamile olmam da mümkün değildi. Ama annemde de var, o yüzden şüphelendi. Anlaşılan haklıymış.”

“Peki bu ne demek oluyor?” diye sordum. “Bu... yani, kötü mü?”

Sormak istediğim aslında bunun ölümcül olup olmadığıydı. Fakat bunun pek de nazik bir soru olmayacağını hissettim.

“Eh, harika bir şey değil. Yani, doğurganlığımı etkileyebilir ve hayatım boyunca bununla yaşamam gerekecek. Ama annemin üstesinden geldiğini gördüm ve ilaç tedavisiyle sağlıklı bir yaşam tarzı benimserirse kontrol edilebilir. Ki bu yüzden de artık sıkı diyetler yapmayacağım. Eskiden yanlış şeylere odaklandığımı fark ettim. Kilo vermeye kafayı takmıştım ve zaten kaybettiğim bir savaşta çarpışmak gibiydi. Artık amacım güçlenmek için spor yapmak ve doğru şeyleri yemek, böylece her zaman çok yorgun ve huysuz hissetmeyeceğim. Buna sahip olduğum için şimdiden diyabet ve kalp problemleri için yüksek risk grubundayım, bu yüzden birkaç kilo vereceğim diye bütün bir besin grubunu hayatımdan çıkarmayı kaldıramam. Kilo vermenin bazı semptomlar konusunda yardımcı olabileceğini biliyorum ama PKOS olan insanlar için çok daha zor. Fakat yine de doktorumla bunun hakkında çalışıyorum, o yüzden başka kimsenin beni gözlemlemesine ya da ne yiyip yemediğim konusunda fikrini söylemesine ihtiyacım yok.”

Şu âna kadar Niamh'den duyduğum en uzun konuşmaydı. Konuşmanın sonunda biraz gergin olsa da muzaffer bir eda takınmıştı. Sonunda kararsız bir şekilde, "Sağlık daha önemli, tamam mı?" diye ekledi.

Lara bütün dikkatini peynirli makarnasına vermişti. Sonunda başını kaldırıp baktığında Juliette, Niamh ve benim ona attığımız beklenti dolu bakışlarla karşılaştı. Gözlerini devirdi ama ilk önce yüzünün kısa bir anlığına utançla kızarması gözümünden kaçmadı. "Aynen, sana katılıyorum," dedi Niamh'e. "Doğru karar."

Eh, Niamh'in Lara'ya karşı kazanabileceği en iyi zafer buydu. Zaten Lara'nın hatalı olduğunu kabul etmeye daha fazla yakınladığını hiç duymamıştım. Ayrıca tam zamanında gerçekleşmişti çünkü basketbolcu oğlanlar birkaç saniye sonra gelip fazladan sandalye çekerek masanın etrafına doluştular. Kimse basketbolcuların harika arkadaşlar olmadığını söylemesin. Bariz bir şekilde Darnell'in Niamh'i görebilmesi için meyve sineği gibi etrafımızda dolaşıyorlardı.

Fakat hep birlikte bir şeye gülüyorlardı ve ilk kez Darnell'in dikkati Niamh'in üzerinde değildi. Tüm ilgisini Will'e vermişti. Matt de öyleydi aslında. Onlar sandalyelerine yerleşip tepsilerini bırakırken diğer çocuklar da sohbeti duyabilmek için etraflarına doluştu ve hepsinin ortasında Will vardı.

"Ee, yine bir şeyler mi dönüyor?" diye sordu Matt, cıvık ve alaycı bir sesle Will'e.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Juliette, ben sormak zorunda kalmadan.

Will'in yüz ifadesi, benden bir şey sakladığını hemen açık etti. Yuvasından habersizce alınıp bir tilkinin önüne atılan bir tavşan gibi görünüyordu. Gafil avlanmış ve korku dolu.

Sanırım tilki bendim.

Matt, Will'in gerginliğinden tamamen habersiz şekilde bir kutu kola açtı. "Dansa Jessica'yla gidecek," dedi alaycı ve şarkı söylercesine bir sesle.

Eh, bu hayatımda duyduğum en kötü şarkı olabilirdi.

Yüzümde belirlediğini düşündüğüm o büyük umutsuzluk ifadesiyle Will'e bakmak istememiştim ama böyle bir haber yüzünüze vurulduğunda da kendinizi bir yere kadar kontrol edebiliyordunuz. Will'in gözleri benimkiyle buluştuğunda gözle görülür bir şekilde irkildi ve bu hareketini örtbas etmek için tepsisine eğilip ağzına peynirli makarna doldurdu. "Södöcö örködöşöz," dedi dolu bir ağızla, ardından öksürük nöbetine tutuldu.

"Hı hı, o bunu biliyor mu peki?" diye sordu Darnell.

Komiktir ki benim bilmek istediğim de tam olarak buydu. Şey, hem buydu hem de Will kendini ne sanıyordu da bunu benden saklamıştı?

Bunu ondan duymayı hak etmiyor muydum?

Buna hakkım yok muydu?

Şey, aslında bu iyi bir soruydu. Bir şeyin adını koymamaktaki sorun, neyi bekleyip neyi bekleyemeyeceğinizin net olmamasıydı. Will'in dansa başka biriyle gideceğini bana söylemesini beklemem mantıksız mıydı? Ya da belki de benim bununla sorunum olup olmadığını sormasını? Yoksa erkek arkadaşım olmadığı için bana hiçbir şey borçlu değil miydi?

Bu iyi hissettirmiyordu.

"Eğer bilmiyorsa onun için kötü bir sürpriz olacak," dedi Will.

Darnell kahkaha attı. "Şu çapkına bakın."

Will bir kaşını kaldırdı. "Sadece tüm bunlara sahip olma fırsatını tepip sonra da fikrini değiştiremezsin diyorum."

"Aynen öyle," dedi Matt. "Onu pişman et."

"Onun bir şey yapmasına gerek yok," dedi Darnell. "Onu takım elbiseyle gördüğü anda pişman olacak zaten."

Ah. Nedense her zaman Will'in Jess'ten ayrıldığını düşünmüştüm, tam tersini değil. Bu, ayrıldıklarında hâlâ ona âşık olduğun anlamına mı geliyordu? Ayrıca ne kadar zaman önce ayrılmışlardı? Will'in onu unutabilmek için kullandığı yaz telafisi olabilir miydim? Midemin etrafına bir kıskançlık sarmaşığı dolandı.

"Peki ya sen, Ollie?" diye sordu Matt ve dikkatimi yeniden topladım. "Dansa gidiyor musun?"

Bana dansa biriyle gidip gitmeyeceğimi sormamıştı. Sanırım cevabın çok belli olduğunu düşünüyordu. Bu dansa biriyle gidebilmeniz için bir kızın size teklif etmesi gerekiyordu. Bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama yine de yanaklarım yanmaya başladı. Bir anda, geldiğim yerde hiçbir zaman diğerlerinden daha değersiz hissetmediğimi fark ettim. Okulum hiçbir zaman cinsiyet kurallarına dayalı bir parti düzenlemezdi. Herkesle aynı konumda olurdum; birinin bana teklif edip etmeyeceğini merak eder, belki de teklif almak isteyip istemediğimi düşünüyor olurdum.

Fakat esas mesele şuydu ki eski okulumda hiç kimse, cinsel kimliğimden dolayı bir partnerim olmadığı çıkarımında bulunmazdı.

Eh, belki on birinci sınıfın tamamını, makasla oynamış küçük bir çocuğunkine benzeyen bir saç kesimiyle geçiren, aşırı garip, içe dönük biri olduğum için bir partnerim olmadığını düşünebilirlerdi ama bu kabul edilebilirdi. En azından eşit fırsatlara dayandırılmış bir reddediliş olurdu.

Kızarmakla o kadar meşguldüm ki Lara'nın öne doğru eğildiğini ilk başta fark edemedim. Sonra, "Ona ben teklif ettim," dedi ve ben doğrudan o âna döndüm.

Efendim? Bana teklif mi etmişti? O anda uyuyor muydum yoksa? Çünkü bunu kesinlikle hatırlamadığıma emindim. Belki de müzik odasında prova yaparken kapının dışından fısıldamıştı.

Afalladım ama Matt'in yüzünün düştüğünü fark edemeyecek kadar değil. "Gerçekten mi?"

Lara çatalını peynirli makarnasına batırdı. "Gerçekten. Buradaki birçok erkekten daha şık giyiniyor ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmayı düşünüyorum. Dans öncesi fotoğraflarda harika görüneceğiz, sence de öyle değil mi?"

Lara'nın kendine has alaycılığının özelliği şuydu ki sizinle dalga geçip geçmediğini asla tam olarak anlayamazdınız. Oğlanlar buna katılıyor gibi görünüyordu; Matt gülümser gibi oldu, sonra kaşlarını çattı, ardından kaşlarını çatarak gülümsedi. "Eh,

sen elinden gelenin en iyisini yapacaksan gelip kendi gözlerimle görmem gerekecek,” dedi sonunda.

İyi kurtarmıştı. Güvenli cevaptı.

Kesinlikle Lara’nın kendisine teklif etmesini istiyormuş gibi konuşmuştu. Ya da belki bana öyle geliyordu.

“Kaçırarak istemezsin, Patterson,” dedi ve Matt onunla göz temasını korurken gerçekten altdudağını ısırды. Tuhaf bir şekilde, Matt’in o akşam yastığıyla sevişirken Lara’nın bunu söyleyişini hayal edeceğini hissettim.

“Ee, neyse,” dedi Will, bana bakmadan. “Şu yeni Marvel filmi bu hafta sonu çıkıyor. İzlemek isteyen var mı?”

“Ne, sinemaya mı gitmek istiyorsun?” diye sordu Matt. “Jess ile gitmek istemediğine emin misin?”

İçimde bir yerlerde kapkara bir öfke, hiddet ve kızgınlık bulutu bağırırsaklarımı düğüm düğüm etmeye başladı.

“Evet,” dedi Will.

“Ayrıca ne zamandır film izlemeye para verir olduk?” diye sordu Darnell, ağzı salatayla doluyken.

“Aynen öyle,” dedi Will. “Ailem yeni bir televizyon aldı, 75 inç gibi saçma bir rakam. Onda izleyebiliriz.”

“Biz davetli miyiz?” diye sordu Niamh.

Darnell’in yüzü aydınlandı. “Eve-”

“Üzgünüm,” diye araya girdi Will. “Erkek gecesi.”

“Yani Ollie de davetli,” dedi Lara, imalı bir bakışla.

Will’in yüzündeki ifadeye bakacak olursanız, film bittikten sonra evi ateşe verip şeytani bir ayin yapmayı teklif ettiğini sanırdınız.

“Eğer bizi davet etmeyecektiysen bu konuyu bizim önümüzde açman biraz ayıp oldu sanki,” dedi Juliette, kibarca.

“Sanki bir başka süper kahraman filminin el kamerasıyla çekilmiş bulanık bir kopyasını izlemek için kıcımızı kaldırıp Napier’e kadar gitmeye zahmet edecekmişiz gibi,” dedi Lara. “Cumartesi akşamı yapmak için gerçekten eğlenceli bir şeyler bulabileceğimize eminim, kızlar.”

Bu senaryoda kızlardan sayılıp sayılmadığımdan pek emin değildim ama yine de başımı salladım.

Öğle yemeğinden sonra Lara'yı yakaladım ve onunla konuşmak için cesaretimi toplarken bir süre boyunca yanında yürüdüm.

Önce o konuştu. "Beni terk etmek için mi geldin?"

"Ne? Partnerin olarak mı?"

"Eh, kız arkadaşın olarak değil herhalde."

Duraksadım. "Ciddi olup olmadığını merak ettim."

"Herhalde ciddiylim. Gideceğin daha iyi biri var mı?"

Koridorda artık daha hızlı yürüyordu ve yetişmek için koşuşturdum. "Aslında yok."

"Eh, benim de yok. O yüzden kıyafetlerimizi uyduralım ve ikisinden de daha iyi görünelim, tamam mı?"

Koşuşturmasının tam ortasında duraksadı ve bana doğru döndü, bir kaşını meydan okurcasına kaldırmıştı.

Vay be. Lara'nın beni dansa davet edeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Peki benim de evet diyeceğimi?

Fakat demek üzereydim, öyle değil mi?

Omuz silktim ve kollarımı kavuşturdum. "Tamam."

Cebimdeki telefonum titredi ve Lara göz göre göre dikizlerken elime aldım.

Cuma, 12:32

Benimle okuldan sonra park
yerinde buluşsana.

Will süklüm püklüm belirip arabama yanaştığında park yeri neredeyse tamamen boşalmıştı. Bana hafifçe gülümsedi ama karşılık vermedim. Sadece arabanın ön tarafına yaslandım ve bekledim.

"Sana söylemek istiyordum," dedi yeterince yakına geldiğinde kısık bir sesle.

"Evet, ama söylemedin."

"Seni bir sonraki görüşümde söyleyecektim."

"Beni dün gördün. *Tek kelime* bile etmedin. Diğer oğlanlara söylemekte bir sıkıntı yaşamamışsın."

"Ben söylemedim, yemin ederim. Jess, Matt'e söylemiş."

"Niye Matt'e söyleyin ki?"

"*Bilmiyorum, Ollie!*" dedi yılgınlıkla ellerini havaya kaldırarak. "Üzgünüm, tamam mı?"

"Bana söylemediğin için mi üzgünsün yoksa onunla gideceğin için mi?" diye sordum, sesim sertti.

Bana baktı. "Hiçbir anlamı yok," dedi. "Söz veriyorum."

"Tamam."

"Yapabilseydim seninle giderdim."

Gülümsemeye çalıştım ama kaslarım sözümü dinlemiyordu. Mesele şuydu ki bunu yapabiliirdi. Yalnızca yapmamayı tercih ediyordu. Sebepleri iyi olsa da olmasa da benimle gitmemeyi tercih ediyordu. Ayrıca illa bunu yapması gerekiyorsa sorun değildi ama yalnız gidemez miydi?

Muhtemelen bunu ona söylemeliydim ama iki sebepten dolayı yapmadım. Birincisi benim için önemli bir şey konusunda neredeyse ona yalvarmamı dinleyip yine de hayır demesinden korktuğum içindi. İkinciye ben öyle dedim diye yalnız gitmesini istemediğimdendi. Eğer benimle gidemiyorsa başka hiç kimseyle gitmek istemediğine yürekten inandığı için yalnız gitmesini istiyordum.

"Seni takım elbiseyle görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Will, kısık bir sesle. "Gerçekten seninle gidebilmek isterdim."

Bana yoğun bir şekilde bakıyordu. Daha öce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki dünyanın en özel insanıydım ve o bunu az önce fark etmiş gibiydi.

Ağzımı açtım, gerçekten duruma uygun bir sürü şeyin dudaklarımdan dökülmesi gerekiyordu. "Teşekkürler," ya da "Sana sonra yazarım," ya da "Burası gerçekten çok soğuk," gibi şeyler.

Fakat sonra ağzım –tamamen başına buyruk bir şekilde– gerçekten aptalca bir şey yaptı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Will ile donup kaldık. Açıkçası hangimiz daha çok şaşırmıştı bilmiyorum. Bu da nereden çıkmıştı? Onca zaman arasında “tam da eski kız arkadaşıyla dansa gideceğini söylediği ânı” seçmiş-tim. Bunu neden söylediğime dair en ufak bir fikrim yoktu. *Bunu neden söyledim?* Çok kızgındım ve incinmişim, ağzımdansa *bu* mu çıkmıştı? Yemeğinizden lanet olası bir ayak tırnağı çıkarsa gidip tatlı menüsünü istemezsiniz. Pek-de-erkek-arkadaşınız-olmayan kişi size kendinizi değersiz hissettirecek bencilce bir şey yaptığında onu sevdiğinizi söylemezsiniz.

Sanırım onun da aynısını söylemesini istemiştım. Beni sevdiği sürece diğer şeylerin önemi yoktu, değil mi?

Değil mi?

Bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı ama bu, “Tanrım, sevdiğim adam da beni seviyormuş” gibi bir gülümsemeden çok “Bu ânı nasıl daha az garip hâle getirebileceğimi bilmiyorum” türünden bir gülümsemeydi.

İmdat. Tahliye vakti. Acilen. “Şey, her neyse, ben...”

“Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum,” dedi Will, aynı anda.

“Ah.” Vay canına, umduğumdan çok daha tiz bir sesle çıkmıştı. “Süper. Bu gerçekten...”

“Seni çok önemsiyorum.”

“*Harika.*” Tam şu anda gitmem gerekiyordu yoksa ne kadar üzöldüğüm çok belli olacaktı. “Teşekkürler. Vay be, şey, burası çok soğuk, değil mi? Baksana, aslında pazartesiye yetiştirmem gereken upuzun bir makale var ve gerçekten eve gidip ona başlamalıyım. Sana sonra yazarım, tamam mı?”

Muhteşemdi.

Will o kadar uzun süre bana baktı ki beni kibarca reddetmeyi deneyeceğini sandım. Ona bakışlarımla sert bir mesaj gönderdim. Sakın. Yapma. Lütfen sana hiç seni seviyorum dememişim gibi davran. Lütfen benim için bunu görmezden gel.

“Evet, bana uyar,” dedi sonunda. “Sonra görüşürüz.”

Sonra birbirimize sırtımızı döndük.

Bir dakika, bunu öylece görmezden mi gelecekti? Ne *yüzsüzlüktü* ama. Bariz bir şekilde bunu yapıyor olmama rağmen ayaklarımı sürüyerek arabama gitmiyormuşum gibi davrandım.

Tamam, belki de bunu hiç söylememişim gibi davranmak istemiyordum.

Fakat benden ne kadar hoşlandığını duymak da istemiyordum.

Beni sevdiğini duymak istiyordum.

Neden söylememişti?

Çok mu erken söylemiştim? Bunu ne kadar erken gündeme getirmeniz gerekiyordu ki? Neden önce bununla ilgili biraz araştırma yapmamıştım? Daha önce hiç seni seviyorum dememişim, nasıl yapılacağını bilmiyordum. Demek istediğim, yedi aydır inişli çıkışlı bir şekilde birlikteydik. Yedi ayda birine âşık olmak mantıklıydı, değil mi? Hâlâ bana âşık olmaması garip değil miydi?

Aman Tanrım, bana âşık değildi.

Anahtarlarımı cebimden çıkarırken ellerim titriyordu ve onları kontağa yerleştirmek için üç kez denemem gerekti. Araba çalışır çalışmaz bir Letlive şarkısı son ses çalmaya başladı. Güç tuşuna o kadar hızlı bastım ki elim acıdı. Önemi yoktu. Sadece gitmem gerekiyordu. Hemen.

Park alanından çıktım ve birkaç cadde boyunca sürdüm. Will'in eve gitmek için hangi yolu kullandığını bilmiyordum ama bu kadar çok ara sokaktan geçmiş olması mümkün değildi. Yine de işimi garantiye almak için birkaç tanesini daha geçtim. Bir süre amaçsızca dolandım, sonra nefesim boğazıma takılmaya başladı. Yolun kenarına çekmeyi başardım, elimden geldiğince yüksek sesle küfrettim ve arabanın gösterge panelini yumrukladım.

Fakat bağırarak ve bir şeylere vurmak olanları unutturmuyordu. Görüntüler dönüp durmaya başladı. Will'in benim gibi giyinme düşüncesine karşı yüzünü buruşturması. Partide bana sırtını dönmesi. Kafeteryanın diğer ucundan bana bakıp sonra başını çevirmesi. Yazdan sonra tamamen sessiz geçen o sayısız haftalar.

Aniden, başka birinin telefonundan kendi hesabına giriş yapabileceğini fark ettim. O zaman bütün o cezalı olma mazeretini kabul etmiştim. Fakat ne olmuştu yani? Neden daha çok çabalamamıştı? Beni gerçekten önemsiyorduyorsa neden sadece ortadan kaybolacağını haber vermek için bile olsa kuralların etrafından dolanmanın bir yolunu bulmamıştı? Ortadan kaybolduğunda ne düşüneceğimi tahmin etmiş olmalıydı. Nasıl hissedeceğimi. Bana ulaşacak bir yol bulmayı neden umursamamıştı?

Sorun buydu. Yeterince umursamamıştı. Çünkü o zaman beni sevmiyordu.

Ve şimdi de beni sevmiyordu.

17

“Bir tane de şöminenin önünde çekelim,” dedi annem, telefonunu yanına bırakarak. Lara ve ben dansa gitmeye hazır bir şekilde oturma odasında dikiliyorduk ve böyle giderse yola çıkmamıza daha çok zaman olduğunu hızla fark etmiştik. Annem çoktan ön verandada (güneşin batışından yararlanmak için), arka kapıda (çünkü pencere camının gerçekten güzel bir tasarımı vardı) ve kanepede birlikte otururken (çünkü böyle fotoğraflar hoşuma gidiyor, Oliver) fotoğraflarımızı çekmişti. “Ah, bekleyin, vazoyu yerine koymam gerek. Tozunu almak için indirmiştım, nereye gitti o?”

“Kimse vazoya bakmayacak, Cathy,” dedi Linda Teyze kanepeden, sahte vizon battaniyesine sarınarak. “Özellikle her şeyin önünde bu iki çekici genç dururken.”

Lara, Linda Teyze için pudra pembesi eteğini tutup kimsenin çekmediği bir fotoğrafa poz vererek kabarttı. Linda Teyze bir parmağını kaldırıp kendi telefonunu çıkardı. “Bekle, bu işi doğru düzgün yapacaksak bir çekim müziğine ihtiyacımız var.” Birkaç saniye sonra “Can’t Fight the Moonlight” çalmaya başladı.

“Biraz eski değil mi sence de?” diye sordum.

“Sözlerine dikkat et, mezuniyet balomda bu şarkıyla dans etmişim,” dedi Linda Teyze.

"Aynen öyle. Eski."

"Bunu söylemediğini varsayacağım."

Annem, yan komşunun bahçesinden bizimkine kadar uzamış dallardan kopardığı taze çiçeklerle dolu vazoyu ellerinde tutarak odaya döndü. "İşte. Harika. Şimdi, ikiniz gelip burada durun."

Linda Teyze arkada mutlu mesut LeAnn Rimes şarkılarını çalarken annem bizi birer sahne dekoru gibi yerleştirdi. Bugün özellikle iyi bir ruh hâli içindeydi. Linda Teyze demek istiyorum. Annem tam bir telaş içindeydi.

Annem gülümsemem hakkında "daha doğal, hayır, *doğal*, siyasi rehine videolarındaki gibi görünüyorsun" talimatları vererek -flaşlı ve flaşsız- birkaç fotoğrafımızı daha çekti. Lara hiçbir eleştiri ya da yorum almamıştı. Anlaşılan Lara kameralar için yaratılmıştı.

"Ollie'nin daha güzel bir partneri olamazdı, Lara," dedi Linda Teyze, sonunda serbest kaldığımızda.

"Sen güzel olduğundan böyle diyor olsa gerek, benim çirkinliğimden dolayı en iyi seçeneğim olduğundan değil," dedim.

"Umuyorum ki dansa götüreceğin son kız ben olduğum için demediğine emin misin?" diye sordu Lara masumca.

"Kısmen," diye cevapladı Linda Teyze bir parmağını kaldırarak. Bir süre kanepede dik oturmak için çabaladı, sonra nefes nefese ellerini kenetledi. "Ama ayrıca, Ollie, günün birinde evlenmek istiyor musun?"

"Ah, evet, tabii ama göreceğiz. Niye?"

Durdu ve LeAnn'i kapadı. Belli ki ciddiye. "Çünkü günün birinde böyle giyinip dünyada her şeyden daha çok sevdiğin insanla fotoğraflar çekeceksin. Orada olacağımı bilmeni istiyorum. Fiziksel olarak olsa da olmasa da mutlaka orada olacağım. Yani o gün geldiğinde bir noktada benden kocaman bir sarılma alacaksın. Tetikte ol."

"Tetikte olmama gerek olmayacak çünkü sen fiziksel olarak orada olacaksın ve ben ne zaman bana sarılacağını tam olarak bileceğim."

“Diğer türlü de bileceksin,” dedi. Sesi gergindi ve gözleri donuklaşmıştı.

Teyzemi ağlarken görmek gözlerimin dolmasına sebep oldu.

“Sorun değil, ben iyiyim,” dedi, ellerini iki yana salladıktan sonra gözlerindeki yaşları silerek. “Of. Özür dilerim. Sadece çok yakışıklısın. Bunu görebildiğim için mutluyum.”

Tamam, şimdi gözlerimin artık iyice dolmuştu. “Görebildiğin için ben de mutluyum.”

Lara’nın bile altıdudağı biraz titremeye başlamıştı. Ha. Demek ki bir kalbi vardı. Sonra omzuma vurdu. “Hadi, neşelen. Fotoğraflarda yüzün kızarmış çıksın istemezsin, değil mi?”

Ah. İşte tanıdığım Lara.

Lara ve ben makul derecede geç kalmıştık.

Okulun spor salonu ağzına kadar öğrenciyle ve renk cümbüşüyle doluydu. İlginç bir şekilde renkler genel olarak sarıydı. Elbiseler ve kravatlar tabii, süslemeler değil. Görünüşe göre bu sezonun rengi buydu. Bu bilgi kobalt mavisi kravatımla bana verilmemişti.

Salonun büyük bir kısmı, kar tanelerinin düşüşünü taklit etmesi için yerleştirilmiş disko toplarıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Duvarlar boyunca parlak beyaz çiçek süslemeleri asılmıştı ve salonun diğer ucunda yaklaşık yirmi tane yuvarlak masa duruyordu. Sandalyelerin yarısı çoktan dolmuştu, yerler stratejik olarak yerleştirilmiş çantalarla tutulmuştu.

Bizden çok da uzakta olmayan bir yerde Renee, bir grup arkadaşıyla birlikte duruyordu. Vücudunu saran, bal renginde bir elbise giymişti ve kestane rengi bukleleri yarım atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

“Burada çok fazla insan var,” dedim, cevap veremeyecek kadar Renee’yi nesneleştirmekle meşgul Lara’ya.

Will’i bulmadan önce şaşırtıcı derecede uzun bir süre salonu taramam gerekti. Matt’le birlikte masaların oradaydı, bir sandal-

yeye yaslanarak bir şeylere gülüyordu ve Jess görünürde yoktu. Koyu gri bir pantolon ve açık gri bir tişört ile özel dikim bir blazer ceket giymişti. Ben bir dans partisinde tişört giymeyi aklımın ucundan geçiremeyecek olsam bile o, bir şekilde laubali görünmüyordu. Sadece çok seksiydi. Neden Will gibi oğlanlar kuralları tamamen yok sayıp yine de mükemmel olmayı başarabiliyordu? Ben bir blazer ceket ve tişört giyseymdim kıyafetlerimi seçmenin tam ortasında kafam karışmış gibi görünürdüm.

Will başını kaldırdığında odanın diğer tarafından doğrudan bana bakıverdi. İçimde, nerede durduğumu zaten bildiğine dair bir his vardı. Göz göze geldiğimizde gülümsemesi biraz utangaç bir hâl aldı ve gülümsemeye devam ederek başını eğdi.

Lara beni dirseğimden çekştirip içecek standına doğru götürürken büyük ihtimalle Will'e hayatımın en aptalca bakışını atıyordum. Darnell ve Niamh birbirlerine çok yakın bir şekilde oturuyor, elleri birbirine değip duruyordu. Aşırı derecede samimi ve romantikti ve işe bakın ki Lara onları ayırmak için bizi oraya doğru yönlendiriyordu, ne tatlıydı.

"Selam millet," dedi Lara. "Ne kadar şıksınız."

Buraya gelirken Will'i kaybetmişim. Aşırı rahat bir şekilde tekrar onu bulmaya çalışırken sohbetten uzaklaştım. Çoğunlukla boş boş çene çalışıyorlardı zaten; Niamh ve Darnell'in bir süre yalnız kalmak istediklerini ima etmeye çalıştıklarını hissediyordum. Eminim Lara mesajı *almıştı* ama pek *umurunda* değildi.

Dans pisti şimdiden dolup taşıyordu. Bazı çocukların nasıl dans ettiğine bakılırsa, en azından bazılarının buraya gelmeden önce birilerinin arka bahçesinde içtikleri çok belliydi. Aslında, şimdi düşününce, Lara da büyük ihtimalle matarasını bir yerlere saklamıştı. Buna evet demeyeceğimi fark etmişti sanırım. Ki haklıydı. Evet *demezdim*.

İnsanları izlemekle o kadar meşguldüm ki Lara'nın Renee ile konuşmak için izin istediği kısmı tamamen kaçırmıştım. Fakat bunu yapmış olmalıydı çünkü bir anda Renee'nin yanındaydı ve birlikte bir yere doğru yürüyorlardı.

Bu da istemeden çiftin yanındaki fazlalık olduğum anlamına geliyordu, değil mi?

Yavaşça Darnell ve Niamh'e döndüm. Kahretsin. Başka kimseyi tanıımıyordum. Gidip konuşabileceğim hiç kimse yoktu. Fakat kesinlikle burada istenmiyordum. Boğazımı temizledim. "Ee, ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordum.

"Ben yirmi dakikadır buradayım ama Niamh siz ikinizden bir dakika önce geldi," dedi Darnell. Tıpkı Niamh gibi Darnell de edepsizlik genine sahip değil gibi duruyordu; bunu o kadar içten ve arkadaşça bir gülümsemeyle söylemişti ki garip hissetmem mümkün değildi.

Fakat hissetmiştim çünkü bu bendim ve ben sevdiğim, büyüttüğüm insanlarla dolu bir odadaki doksanıncı doğum günü partimde bile kendimi garip hissedebilirdim.

"Birlikte gelmediniz mi?" diye sordum.

Görünen o ki bu, sorabileceğim en yanlış soruydu. Darnell dudaklarını büzüp yüzünü buruştururken Niamh de ağzını kıyametin O şeklinde açtı. "Şey, bilmiyorum ki belki biraz erken diye düşünmüştüm..."

"Evet," diye ekledi Darnell, aslında açıkça hayır demek isterken.

"Bunun için," diye bitirdi Niamh.

"Tamam, anladım, iyi," dedim. "İyiyyyyi."

Bu kez başımı kaldırdığımda Will, benden bir metre uzakta duruyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attım. "Şey, selam?"

"Selam," dedi. "N'aber? Sabah konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Tam şurada. Gelip bakmak ister misin?"

Sabah ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Bu, sabah konuşmadığımıza oldukça emin olduğumdan olabilirdi. Ayrıca Will'le konuşmak, unutacağım türden bir şey değildi. En azından onu unuttuğumu hiç hatırlamıyordum.

Eh, bu can sıkıcıydı. Yağmurdan kaçmak, dolu falan. Gerçi Niamh ve Darnell beni gönderdikleri için çok mutlu görünüyor-

lardı, bu yüzden ben de kollarımı göğsümde kavuşturarak, asla konuşmadığımız şeye bakmak için Will'in peşine takıldım.

"Hayatımda bundan daha rahatsız edici bir şey görmemiş-tim," dedi Will. "Bir eşeğin tek boynuzlu atlarla arkadaşlık kur-maya çalışmasını izlemek gibiydi."

"Sen bana *eşek* mi diyorsun?"

"Gerçekten ama gerçekten harika bir eşek. Ayrıca bir eşek ol-masaydın senden bu kadar hoşlanacağımı sanmıyorum çünkü tek boynuzlu atlar, eşeklerden çok daha az espri yaparmış gibi duruyor," dedi Will, yürümeye devam ederken. "Komik bir tek boynuzlu at hayal edebiliyor musun?"

"Komik bir tek boynuzlu at düşünemiyorum." Cevabım sertti ama Will fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Kesinlikle. Tek boynuzlu atlar çok sıkıcı."

"Kendi kazdığın kuyudan kendini kurtarmaya çalışmak nasıl bir duygu, Will?"

"Biraz zorluyor ama bu konuda senden daha az deneyimim var."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Duvarın karşısında durduk ve sırtımızı oraya yaslayarak başkaları tarafından duyulmadan kısık sesle konuşabileceğimiz kadar bir mahremiyet sağladık. Will iç çekti ve başını salladı. "Üzgünüm, bunun bir şaka olması gerekiyordu. Demek istediğim, harika görünüyorsun."

Ah.

Gülümseye çalıştım ama yüzüm bana karşı çıktı. Bir kalp kı-rıklığının botokstan daha çok işe yaradığını kim bilebilirdi ki?

Bir yanımda, önceki günün bahsini açmak ve seni seviyorum diyerek işleri garipleştirdiğim için özür dilemek istiyordu. O za-mandan beri birbirimizi birkaç kez görmüş olsak da ikimiz de bunun bahsini açmamıştık. Böyle bir şeyden bahsetmeyi de öyle-ce unutamazdınız. Ayrıca, Will'in bunu düzeltmek için çok fazla çaba harcadığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Son za-manlarda biraz fazla neşeli ve iyimser davranıyordu; bir kokarca kokusunu parfüm püskürterek örtmeye çalışmak gibiydi.

Mideme bir ağırlık çöktü. Kollarım ve bacaklarım ağırlaştı, göğsüm ancak nefes alıp vererek rahatlayabileceğim garip bir baskıyla sıkıldı. Tekrar ve tekrar. Bunlar da kulağa bir dizi pasif agresif iç çekiş gibi geliyordu.

Görünen o ki duygularımın kendince küstah bir tavrı vardı. Kendime not: Asla poker oynama.

Şarkı değişti ve ilk birkaç notayı tanıdım. Görünüşe göre odadaki herkes de tanıdı çünkü bir tezahürat yükseldi ve kalabalık, ailesi olan masum bir bahçıvana saldıran karınca sürüsü gibi dans pistine akın etti.

Will bir omzunu silkti ve başıyla kalabalığa doğru işaret etti. "Katılmak ister misin?"

Dans etmekten nefret ediyordum; tarzım en iyi ihtimalle "Wiggles eşliğinde zıplayan bebek" olarak tanımlanabilirdi. Fakat diğer seçeneklerim burada yalnız başına dikilmek ya da Will'le pembe filleri düşünmemekse, o zaman... *Oleeeey*, parti, yaşasın.

Dans pisti sıcak ve kalabalıktı, insanlar da dans etmekten ziyade müzikle birlikte sıçrayıp duruyorlardı. Neyse ki müzikle birlikte zıplamak ritim becerilerime dahildi, bu yüzden benim için şaşırtıcı sayılacak bir hevesle kendimi müziğe bıraktım.

Bir anda etrafımız Renee, Renee'nin erkek arkadaşı, Lara, Matt ve diğer birkaç basketbolcu oğlan tarafından kuşatıldı. Muhtemelen ilk kez kendimi özgüvensiz hissetmiyordum. Aslında eğlenceliydi. Bir grubun parçasıydım ve hepimiz birkaç şarkıdan sonra boğazımızı acıtacak kadar yüksek sesle şarkı söylüyorduk.

Will de tüm o zaman boyunca tam yanımdaydı, başını geriye atıp kollarını savururken yüzü ışıldıyordu. Şarkıyı kimseye söylemiyordu ama bana bakış atıp durduğundan tuhaf bir şekilde enerjik bir serenat gibi hissettiriyordu. Sonra bakışlarımı yakaladı, hınzırca gülümsedi ve müzikle birlikte zıplamaya devam ederken bana dönüp şarkıyı bana söylemeye başladı. Aniden açık olmamasının, yeterince umursamamasının ya da savunmasız hâlde beni ezip geçmesine izin vermiş olmamın önemi kalmadı. Birkaç dakikalığına, hiçbirisi önemli değildi.

O yüzden ben de ona şarkı söyledim.

Birden zıplamayı bıraktı ve kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. Hayatımın en çılgın bir saniyesi için beni öpeceğini düşündüm ama onun yerine kulağıma doğru eğildi. "Bak, bak, bak - oraya. Darniamh!"

Dans pistinin tam ortasında Darnell ve Niamh öpüşüyordu. Sıradan bir öpüşme değildi; elleri birbirlerinin saçlarına dolanmış hâlde bir Fransız öpücüğüydü. En yakın arkadaşları tarafından çevrelendiklerinin farkında bile değillermiş gibi görünüyorlardı.

"Öf, evet!" diye çığlık attım ve bir elimle Will'i tutup yumruğumu havaya kaldırdım. "Tahmin etmiştik."

"Görebilen herkes tahmin edebilirdi," dedi Will, hızla solan bir kahkahayla. Bakışlarını takip ederek, bize tuhaf bir bakış atan Matt'i gördüm. Demek istediğim, gerçekten tuhaf bir bakıştı.

O beni üzerinden atarken aynı anda ben de Will'in kolunu bıraktım.

"Gidip bir içki alacağım," diye mırıldandı ve yeni bir şarkı başlarken beni davet etmeden insanların arasına daldı.

Eh, en azından dans pistinde yalnız değildim. Fakat bir anda canım daha fazla dans etmek istemedi.

Matt çok fazla şüphelenmesin diye orada durabildiğim kadar durmak için kendimi zorladım, sonra masalardan birine doğru zıpladım. Zıpladım çünkü bu sahte coşkuyu göstermeseydim Eeyore ile Squidward'ın aşk çocuğu gibi sürüne sürüne giderdim.

Oturup telefonumu elime aldığımda sakinleştim. Zaten kimse bana dikkat etmiyordu, herkes birbiriyle eğlenmekten oldukça memnundu. Juliette neden gelememişti ki? Bu kasabada tanıdığım en güvenilir insandı ve ihtiyaç duyduğum anda beni yalnız bırakmıştı. Sırf hayatının en büyük seçmelerine katılabilsin diye. *Çok bencilsin, Juliette, bunun ne olduğunu sanıyorsun?*

Beklenmedik kahramanım, uçuşan pembe bir elbise ve çatık kaşlarla geldi. Lara tırnaklarını ağzına götürerek yanımdaki sandalyeye çöktü ve bacak bacak üstüne attı.

"Ooo, selam," dedim.

“Resmen bana sırtını döndü,” dedi Lara, bana söylemişti ama daha çok yüksek sesle hayıflanma fırsatını değerlendirmek istediğini düşündüm. “Küçük romantik ikili ilişkisinin dışına itildim.”

“Erkek arkadaşıyla mı dans ediyor?”

“Erkek arkadaşıyla dans ediyor.”

“Bu ne cüret.”

Lara bana buz gibi bir bakış attı, ben de salonu izlemeye döndüm.

Basketbolcu oğlanlar, çiçek süslemelerinden birinin önünde durmuşlardı ve Matt’i ortalarına alarak Niamh’in çektiği bir fotoğrafa poz veriyorlardı. Fotoğrafı çekerken Will elini kaldırıp onu durdurdu ve ikinci bir fotoğraf çekmesi için kendi telefonunu uzattı. Oğlanlar, Matt’in bir bacağına Will’in göğsüne doğru kaldırdığı –doğal olarak Will tarafından tutuluyordu– ve Darnell’in de çarpıcı bir şekilde başını geriye attığı, *America’s Next Top Model* türünde bir poz vererek yeniden organize oldular.

Başka bir grup olsaydı bu eğlenceli ve tatlı bir poz olabilirdi. Fakat bu oğlanlar için işin esprisinin dramatik duruşlarından ziyade gösterdikleri feminenlikte yattığını hissediyordum. Bana soracak olursanız bu fark önemliydi.

Niamh, Will’in telefonunu geri uzattı ama önce Matt kaptı. Matt fotoğraflar arasında gezinirken oğlanlar her birine duyulmuş gibi yaptı. Sonra bir anda hepsi kahkahaya boğuldu ve Will telefonunu geri almak için atıldı. Başka biri Will’in hamlesini engellerken Matt de telefonu onun alamayacağı bir noktada tutuyordu. Will oğlanı sertçe itti ve telefonu Matt’in elinden kapıp öfkeli bir yüz ifadesiyle cebine tıktı. Will bir şeyler dedi ve oğlanlar gülmekten yerlere yattı.

Yakınlarda duran Jess, bu noktada oğlanların yanına gitti. Muhtemelen bu şamatanın ne hakkında olduğunu soracaktı. Dürist olmak gerekirse ben de bilmek isterdim.

Jess yeterince iyi bir kız gibi görünüyordu ama benim kısmen-erkek-arkadaşımın eski sevgilisiydi, o yüzden mantıksız bir şekilde ondan hoşlanmıyordum. Omuzlarına kadar uzanan düz

siyah saçları, gamzeleri ve kusursuz bir şekilde muntazam bir yüzü vardı. Parlak kırmızı elbisesinin arka tarafı önünden daha uzundu ve altına kocaman siyah topuklular giymişti.

Harika görünüyordu. Mükemmel. Bundan nefret ettim.

Ancak birazdan daha çok nefret edecektim çünkü Will'in elini tuttu ve onu dans pistine götürdü. Muhtemelen az önce tadını kaçıran neyse unutturmak içindi. Muhtemelen gerçekten düşünceli ve tatlı davranıyordu. Will onunla çıktıysa, muhtemelen düşünceli ve tatlı biriydi.

Lanet olsun ki bundan nefret ediyordum.

Yüce Ruhani Varlık ile ona kontrol edilemez ve berbat bir gıda zehirlenmesi göndermesi konusunda bir anlaşma yapmanın –sadece önümüzdeki otuz saniye içinde evine dönmesi için bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya, ailemi güzel bir akşam yemeğine çıkarmaya ve ebedi ruhumu feda etmeye razıydım– tam ortasıdaydım ki Beyoncé'nin "Crazy in Love" şarkısı çalmaya başladı. Will omuzunun üstünden basketbolcu oğlanlara bir bakış attı, sonra da Jess'i elinden tutup yavaşça döndürdü. Dönüşünü bitirince onu kendine doğru çekti, elleri belinden kalçalarına doğru kaydı. Jess şaşırılmış göründü ama güldü ve buna izin verdi, kalçalarını şarkıyla birlikte sallayarak uyum sağladı; kasıkları iki platonik arkadaşına göre çok daha yakın duruyordu.

"Ne bu şimdi?" diye homurdandım.

"Ne?" diye sordu Lara, başını kaldırarak. "Yok artık. Medyum falan mıyım ben?"

Ters ters baktım.

"Biraz espri anlayışın olsun, Ollie, şaka yapıyorum. Ama... hımm. Vay be."

Nefes nefese kalmış Matt masamıza geldi ve Lara'nın yanına oturdu, bacağına ona doğru olacak şekilde bükte. "Selam güzel insanlar," dedi. "Geceniz nasıl geçiyor?"

Jess, sırtını Will'e vererek arkasını dönmüştü ve o da üzerine eğilmişti, dans ederlerken sanki üzerinden çıkarmak istiyormuş gibi eteğini avuçlarının arasına almıştı. Kız, onunla yüz yüze gel-

mek için döndü, bir elini saçına koyarken diğerini de omzuna yerleştirdi ve yüzünü onu öpecekmiş gibi yakınlaştırdı, tüm bu zaman boyunca dudağını ısırıp onunla flört ediyordu. Will onu öpmedi ama geri de çekilmedi. Bana kalırsa onu öpmesine otuz saniye kadar kalmıştı.

Gecem inanılmazdı, sorduğun için teşekkürler, Matt.

“Ben dışarı çıkıyorum,” dedim Lara’ya, salonun arka tarafından yan kapıya doğru sendelemeden önce.

Lanet olsun. Bu gerçekten olmuş muydu? Will, benim Will’im, onu görebildiğimi *bildiği* hâlde resmen herkesin içinde eski sevgiliyle oynamıştı. Benimle dans ettikten daha yirmi dakika sonra.

Bunu nasıl yapabiliirdi?

Ayrıca bana bunu yeniden yapmasına nasıl izin vermiştim? Will’in canı her istediğinde, aklıma her eseni yapmasına daha kaç kez katlanacaktım?

Park alanındaki hava dondurucuydu. Zihnim netleşinceye kadar derin derin nefesler aldım. Alan bomboştu. Dans önümüzdeki iki saat boyunca devam edecekti. Şimdiden ayrılmak için çok erkendi.

Kapıdan birkaç adım uzaklaştım ve sertçe kaldırımın kenarına oturdum. Bu geceyi siktir et. Will’i de siktir et. Lara’nun eve dönebileceğinden emin olacak ve sonra da gidecektim.

Fakat on dakika sonra, söylediklerimin hiçbirini yapmamıştım. Sadece üzgün, bomboş, uyuşmuş ve yorgun hissederek öylece oturdum.

Kapının açıldığını duydum ve aklımdan ilk geçen, Will’in özür dilemek için geldiği oldu.

Fakat Will topuklu ayakkabı giymiyordu. Ayakkabılar beton-
da tıkırdadı ve sahibi pembe şifonun hışırtısıyla yanıma oturana kadar bana yaklaştı.

İç çektim. Lara’yı gördüğüm için memnundum ama Will olmadığı için de hayal kırıklığına uğramıştım. Ne de olsa bu, Will’in hâlâ Jess ile birlikte içeride olduğu ve benim ortadan kaybolmamı umursamadığı anlamına geliyordu.

Lara da iç çekerek karşılık verdi. "Sanırım Will'in neden böyle davrandığını biliyorum."

Bencil, çıkarıcı ve empati duygusundan yoksun biri olduğu için mi? "Neden?"

"Matt bana diğer oğlanların, Will'in telefonunda senin bir fotoğrafını bulduğunu söyledi. Onun ceketini giyerken."

"Ah."

"Bunun için ona çok yüklenmişler. Görünüşe göre Will, o kadar büyük bir ceketin içinde ne kadar komik görüneceğini göstermek için o fotoğrafı çektiğinizi söylemeye çalışmış ama onlar yakasını bırakmamış."

"Tabii. O da kendini kanıtlamak mı istemiş?"

Lara sırtıttı. "Belli ki öyle. Çünkü *aşırı derecede hetero*, değil mi? Çünkü bir kıza arkadan dayarsan bu seni heteroseksüel yapar. Ben bile kişisel olarak bir erkeği öptüğüm her seferinde heteroseksüel oluyorum. Bu işler böyle işliyor."

Eh, bu kez sesindeki alayı kaçırmamıştım. "Bazen ondan pek hoşlanmadığımı düşünüyorum."

Lara omuz silkti. "Nefret et gitsin. Renee'den bir yıldır nefret ediyorum sanırım. Ama bu, onu sevmediğim anlamına gelmiyor."

"Bu bir çelişki değil mi?"

"Hayır. Duygusuzluk nefretin karşıtı değildir. Aşk öyle."

Birkaç saniye boyunca sessizce oturduk, sonra Lara birkaç çakıl taşını tekmeledi. "Dikkatli ol ama. Seni istemeden inciten birisini affedebilirsin tabii, değil mi? Ama birisi istemeden kalbini defalarca yerinden söküp duruyorsa belki bu, onun berbat biri olduğu anlamına gelmez ama kendini bunu yapmaya devam edemeyeceği bir konuma çeksen muhtemelen daha iyi olur. İstemeden ya da değil."

Sadece Will'den bahsediyor gibi görünmüyordu.

"Biz bundan daha iyisini hak ediyoruz, değil mi?" dedim.

"Hem de nasıl."

Will'in hiç tereddüt etmeden beni bu kadar kolayca incitebilmesine çok öfkelenmiştim.

Fakat buna izin verdiğimi bilmek beni daha da öfkeliendirdi.

Ona *izin vermiştim*. Bana istediğim şeyi veremeyeceğini açıkça belli etmişti. O zaman neden onun peşinden ayrılmıyordum? Neden onun artıklarını kabul etmeye bu kadar istekliydim?

Bütün bu zaman boyunca, benim isteklerimin onun için ne zaman gerçekten önemli olacağını merak edip durmuştum.

Belki de benim isteklerimin *benim* için ne zaman gerçekten önemli olacağını düşünmek için yeteri kadar zaman harcamıştım.

Bir Post Malone şarkısı başladığında salondan bir tezahürat yükseldi. Geriye doğru baktık ama burası dondurucu soğuk olsa, çöp konteynerlerinin yanında oturuyor olsak ve muhtemelen rakun olan bir şeyler çöprü karıştırıyormuş gibi sesler geliyor olsa bile ikimiz de kalmak için bir harekette bulunmadık. Dışarıda kaldık.

"Neden beni partiye davet ettin? Gerçekten?" dedim konuyu değiştirmek için.

Lara tırnaklarını inceledi. "Dediğim gibi. İkimizin de daha iyi bir seçeneği yoktu."

Kendime engel olamadım; resmen yüksek sesle güldüm. Lara'nın laf sokmalarının artık canımı yakmaması mümkün müydü? Yoksa bu sözlerinin kişisel alınmaması gerektiğini mi öğrenmeye başlamıştım? "Onur duydum. Teşekkürler."

Lara o sırada el çantasına uzandı ve ben de içeri girme vaktinin geldiğini düşündüm. Fakat bunun yerine içini karıştırdı ve sonra elinde bir şey gizleyerek duraksadı. "Şey. Sana bir şey aldım. Partnerim olduğun için."

Lara'nın bana hediye almasının, sahte peygamberler ve gökten düşen yıldızlarla birlikte İncil'deki kıyamet alametlerinden biri sayıldığına oldukça emindim. İnsanlık için korkunç haberdirdi ama gecemi azıcık neşelendirdi. "Öyle mi? Ah... Ben sana bir şey almadım."

"Bu gece baskıcı cinsiyet rollerini değiş tokuş ediyoruz. Bu aptal dansın teması bu, değil mi?" diye sordu. "Neyse. İşte."

Bana kızların taktığından daha uzun, gül rengi bir zincir uzattı. Fakat ucunda gül yoktu. Bir hançer vardı.

Onu parmaklarımın arasında döndürdüm ve boğazıma aniden oturan yumruyla savaştım.

"Hançerler, güllerin tam karşısıdır," dedi. "Ama dövmelelerde falan sıklıkla birlikte kullanılırlar. Birlikte kullanıldıklarında, bütünü oluşturan iki farklı parçanın dengesini temsil ederler. Grubumuzun tamamlayıcısı gibi olduğun için. Ayrıca bizim kolyelerimizin birebir aynısını alamayacağın için."

Grubun tamamlayıcısıydım.

"Takabilir miyim?" dedim zar zor.

"Hayır, cebinde tutman gerekiyor. Tabii ki takabilirsin."

Kolyeyi taktığımda hançer, köprücük kemiğimin iki santimetre kadar aşağısında durdu. Üzerimdeki gömlekle görülebileceğinden emin değildim ama bir şekilde tamamen farklı görünüyormuşum gibi hissettim. Farklı hissettim. Asla yapamayacağımı düşündüğüm bir yere hakkıyla ait olmuşum gibi.

Bunun karşısında Will'in Jess'le dans etmesi o kadar da felaket görünmüyordu. Artık değil.

Hançer beni o kadar cesur hissettirmişti ki bu gecedен önce asla soramayacağım bir soruyu sordum. "Baksana, Lara. Okulun ilk gününde size Will'den bahsettiğimde... Nasıl oldu da onu tanıdığını söylemedin? Beni uyarabilirdin."

Şaşırtıcı bir şekilde bir kahkaha patlattı. "Hadi ama, Ollie. Seni hiç tanımıyorduk. Kim bilir, belki de Will'in bizim okula gittiğini fark ettiğinde onu sınıfın ortasında ifşa edebilirdin. Sen neler olduğunu anlamadan önce Will'i uyarmak istedim ki gerekirse bir hasar kontrolü yapabilirsin."

Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştım. "Bekle, Juliette'le partide yaptığınız *bu* muydu yani?"

"Yapmaya çalıştığımız. Ama Matt, Will'i yalnız yakalamama izin vermedi. Sürekli konuştu, konuştu, konuştu, konuştu, konuştu."

"Ama ona söylemek için neden partiye kadar beklediniz ki?"

“Onu okulda bulamadım, mesajlarıma da cevap vermedi. Sonra Matt’e sordum, o da bana bütün o cezalı olma meselesini anlattı. Hatırladın mı?”

Tabii ya. Will’in o sırada telefonu yoktu.

Yani parti, beni aşağılamakla ilgili değildi. Bunu tam olarak sindirmek zordu ve dürüst olmak gerekirse başlangıçta pek inanmadım. “İnanılmaz derecede düşünceli bir davranış bu,” dedim imalı bir şekilde kaşımı kaldırarak.

“Kimse kendi iradesi dışında ifşa edilmeyi hak etmez,” dedi Lara.

O zaman ona inandım. Renee’ye gizlice âşık olana Lara. Partideki davranışıyla kocaman bir şakaymış gibi alay edenlerle birlikte gülen kız. Will giysilerime laf edince sinirlenen kız.

Lara’nın onun okuluna gelip arkadaşlarından birini ifşa etme izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Hem, neden böyle düşünmesindi ki? Ne de olsa Will’i üç kıza ifşa etmiştim. İsteyerek ya da istemeyerek. Sonuç yine de aynıydı.

Tüm bunların yoğunluğu biraz fazla gelince boğazımı temizledim ve konuyu değiştirdim. “Hey. Renee ile işleri çözemezseniz en azından Matt’in de bir seçenek olduğundan *oldukça* emin olabilirsiniz.”

Lara başka bir kahkaha patlattı. “Ah, Tanrım,” dedi. “Of, eskiden ona sırlıslıkla âşıktım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, aman Tanrım, evet.” Sırıttı. “Fark etmediysen söyleyeyim, Ollie, ben dibine kadar biseksüelim. Yemin ederim ki sırf şu an Renee’den hoşlandığım için bana ilgi gösteriyor. O çocuk sadece sahip olamayacağı şeyi ister.”

Of. Heteroseksüel erkekler.

“Bir itirafta bulunabilir miyim?”

Bu sözleri Lara’nın ağzından duymak garip hissettirdi. Sanki bir vejetaryen köfteyi uzatmanızı ya da bir denizkızı ayakkabılarınızı ödünç vermenizi istemiş gibi. Suçluluk + Lara = sistem

hatası. Yine de işte buradaydı ve bana neredeyse *kesinlikle* suçlu sayılabilecek bir ifadeyle bakıyordu.

“Dökül.”

Oturduğu yerde kıpırdandı ve sesini alçalttı. “Şey, Renee ve ben ilk kez öpüştüğümüzde bir iddia içindi. Zaten ondan hoşlanıyordum ve bilirsin işte, bingo.”

“Evet.”

“Evet. Sonra birden bu şekilde onu öpmek çok kolaylaştı. *Hadi iddiasına yapalım, hadi bir grup oğlanın önünde yapalım.* Eskiden eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Aslında durum bu bile değildi. Bütün o ‘erkeklerle şov yapan kızlar’ olayının kitabını yeniden yazdığımı düşünüyordum. İstedığimi almak için *onları* kullanıyordum.”

Fakat sesi pek de kendinden emin gelmiyordu. “Peki şimdi?”

“Şey... ya hatalıysam? Ya bunu yaparak kuir kadınlara ihanet etmişsem? Kendim için yapıyor olsam ve o oğlanların ne düşündüğü *umurumda* olmasa bile yine de cinselliğimin sadece bir erkeği tahrik etmek için var olduğu düşüncesini güçlendirmiş olmuyor muydum? Demek istediğim, insanların biseksüel kadınların tek istediğinin ilgi çekmek olduğu gibi boktan şeyler söylediklerini biliyorsun.”

Of. Bir yandan, bir erkek olarak düşüncelerimi söylemenin yeri değilmiş gibi hissediyordum. Fakat diğer yandan neden gey birinden bu konu hakkında tavsiye istediğini de anlayabiliyordum. Yavaşça ilerledim ve kelimelerimi dikkatlice seçtim. “Bence cinselliğini keşfederken kendini böyle güvende hissediyorsan bu oldukça geçerli bir yol. İşler bizim için her zaman siyah ya da beyaz değil.”

Lara uzun bir süre sessiz kaldı. “Benimle yalnızken hiç öpüşmedi,” dedi nihayet.

Bunun onu ne kadar kırmış olabileceğini düşündüm. Will beni sadece başkalarını eğlendirmek için öpseydi ne kadar yıkılacağımı düşündüm. Beni öpmesinin sebebi buymuş gibi yapıyor olsa bile.

Lara'yla aramızdaki mesafe çok yoğun hissettiriyordu.

"Her neyse." Lara elini sallayarak bu kasvetli havayı böldü. "Siktir et. Bir erkeği memnun etmek için var olmadım ve bu oyunu daha fazla oynamayacağım. Renee beni öpmek istiyorsa bunu baş başayken yapabilir. Ayrıca bunu *yalnız* da yapabilir."

"Evet."

"Hadi," dedi Lara. "İçeri girip o ikisine onlar olmadan da ne kadar eğlenebildiğimizi göstermemiz gerekiyor. Şanslıysan beni direk dansı için dekor olarak kullanabilir ve Will'i utandırabilirsin."

Bir kahkaha patlattım ve ayağa kalktım. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

18

Pazar, 01:51

Benimle gölün içinde buluş.
İskelenin sonunda, sizin
evin sağ tarafında.

*Gölün kenarında demek istemişti, değil mi? İçinde kısmı bir yazım hatası olmalıydı, değil mi? Saat gece ikiydi. Bana mesaj attığında uyan-
dığım için şanslıydı.*

*Fakat iskelede kimse yoktu. Öte yandan, iskelenin sonunda zar zor
görünen bir kıyafet yığını vardı.*

*Tam olarak, kesinlikle, gerçekten yalnız olup olmadığımın emin
olmak için hızla etrafa bakındım ve iskele boyunca aceleyle ilerledim.
Beni korunmasız hissettirmek için çok iyi bir yol, Will.*

*İskelenin az ilerisinde, suyun içinde duruyordu ve küçük, fırtınalı
bir yüz karanlık gölden bana gülümsüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye
sordum.*

"Yüzmek için harika bir gece, değil mi?"

*"Dört saat sonra eve gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum. Çoktan
kendimizi veda etmeye zorlamıştık. Bütün geceyi surat asarak, onu ye-*

niden görmeyi ümit ederek ve büyük ihtimalle göremeyeceğimi kabullenerek geçirmiştım.

"Sürücü koltuğundaki ben olmayacağım. O zaman biraz kestirebilirim. Seni yeniden görmek istedim."

"Will..."

"Hadi gel."

"Ama karanlık," diye mızızlandım.

"Hiçbir şeyin seni yemesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Tereddüt ettim. Sadece onun için. Yemin ederim ki dünya üzerinde Will dışında hiç kimse beni gece yarısı soyunup bu buz gibi, ölümcül karanlık göle dalmaya ikna edemezdi.

Fakat yapmıştım, öyle değil mi?

Suya girer girmez kollarını omuzlarımın etrafına doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni bir daha hiç bunu yapamayacakmışçasına öptü. Ben de onu tam o şekilde öptüm.

"Yarını siktir et," diyebildim geri çekildiğimde.

"İstesen de istemesen de gelecek."

"Biliyorum. Sen de gitmiş ve birkaç hafta içinde beni unutmuş olacaksın."

Will güldü ve başını salladı. "Seni kesinlikle hiçbir zaman unutmayacağım. Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Bu öylece kaybolup gidemez, sırf biz..."

"Ülkenin iki ucunda olacağız diye."

"Daha kötüsü olabilirdi. Avustralya'da falan da yaşıyor olabilirdin."

"Ne farkı var ki?"

Beni yeniden öptü. Yirmi altı numaralı elveda öpücüğü. "Yeniden birbirimizi görmek için bir yol bulacağımıza söz ver."

"Buna söz veremem."

"O zaman yalan söyle. Lütfen."

Ertesi günkü müzik dersine dek Will'le tek kelime bile konuşmadık.

Yanımdaki sıraya otururken bana hafifçe gülümsedi. Her şey yolundaymış ve o dans hiç yaşanmamış gibi davranacağını umuyormuşçasına. "Selam," diye fısıldadı.

Selam.

Sinirden köpürüyordum.

"Artık seninle görüşmek istemiyorum," diye karşılık verdim fısıldayarak.

Bana, suratında yeni yavru köpeğinin vahşice öldürüldüğü söylenen birinin ifadesiyle baktı. Cevap vermek için kendini toparladığı sırada ders başladı ve çenesini sıkarak sırasına çöktü. Bayan Ellison hazırladığı kitapçıkları dağıtmak için ara verene kadar öyle kaldı. Sonra, gayet rahat bir şekilde sınıfa doğru bakarken, "Lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldim.

"Ollie."

Onu görmezden geldim.

"Çok özür dilerim. Dün gece hakkında gerçekten berbat hissediyorum."

Beni arayacak ya da bir kenara çekip açıklayacak ya da en baştan bunu yapmayacak kadar berbat değil.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Onu görmezden geldim.

Zil çaldığında onu görmezden gelmeye devam ettim ve Will'e daha fazla yalvarma imkânı tanımadan bir sonraki dersim için öfkeyle çıkıp gitmeyi başardım. Will'in başkalarının duyabileceği şekilde tek bir kelime söyleyememesi ve okul koridorlarının mahremiyete elverişli olmaması sebebiyle çıkışım daha etkili olmuştu. Öğle yemeği vaktinde stratejik davrandım ve müzik odası yerine kafeteryaya giderek, beni yalnız yakalamaması için bunu kendi avantajıma kullandım.

Basketbolcu oğlanların bizimle oturmasını beklerdim, özellikle de dün gece Niamh ve Darnell'in ilişkilerini tamamina erdirmelerinden sonra ama masamız bugün bize kalmıştı.

"Çünkü Darnell ve ben dün gece... bir konuşma yaptık," dedi

Niamh, üçümüz birden oturduğumuzda. "Ona önümüzdeki yıl New York'a taşınacağımı söyledim."

"Ve?" diye sordu Lara.

"Ve sanırım o burada kalıp günün birinde küçük bir aile kurmamızı falan hayal ediyordu. Asla büyük bir şehirde yaşamak istemediğini söyledi. O yüzden, açıkçası şu an hangi noktada olduğumuzu bilmiyorum. Önümüzdeki yıl benimle gelmek istemediğini biliyorum ama henüz ayrılma kararı da vermedik. Araftayız."

"Ne öyle ne böyle," dedim. "En kötüsü bu."

"Bu bir şiir mi?" diye sordu Niamh.

"Darnell tam bir aptal," dedi Lara, patates kızartmasını tehditkâr bir şekilde Niamh'e doğrultarak. "Ayrıca sorun şehir değil. Kendisi orada bir iş teklifi alsaydı koşa koşa gideceğine eminim. Tam aksini yapmak yerine kariyerinin peşindeki güçlü bir kadının arkasından gitme düşüncesi onu korkutuyor sadece."

"Konuş be!" dedi Niamh, tokuşturmak için diyet kolasını kaldırarak.

"Sanırım dans lanetliydi," dedim. Niamh ciddiyetle başını salladı.

Lara bize ayıplayan bakışlar attı. "Şey, tam tersi mi demek istedin? Dans bizi sırtımızda taşıdığımız zehirli yüklerden arındırdı. Şimdi hepimiz serbestiz ve birine bağlı değiliz, ayrıca bizden sevgimizi alan ve karşılığında bir depo dolabındaki çabuk, cansız seksten daha değerli hiçbir şey vermeyen olgunlaşmamış parazitler tarafından daha fazla bataklığa sürüklenmeyeceğiz."

"Sen ve Renee depo dolabında çabuk bir seks mi yaptınız?" diye sordum.

"Lafın geliyordu."

"Öyle olduğunu pek sanmıyorum."

"Eh, bütün o dilimize yerleşmiş lafın gelişlerinin fazla kullanıldığını düşünüyorum."

"Evet, onları lafın gelişi yapan da bu zaten. Fazla kullanılmıyor olsalar sadece birilerinin bir kez söylediği bir şey olurlardı."

“Ollie,” dedi Lara, tatlı bir şekilde, “bazen gerçekten itici olabiliyorsun. Daha önce kimse sana bunu söylemiş miydi?”

“Kendimden başka mı? Hayır.”

Kötü haber şuydu ki boynumdaki gül rengi hançer kolyesi, Lara’nın saldırılarına karşı yeterli korumayı sağlamıyordu. İyi haber ise bu, muhtemelen yemek masasında şu âna kadar yaptığım en uzun konuşmaydı. Ayrıca her zamankinden daha rahat hissediyordum.

Belki de önceki gece tam bir başarısızlık örneği olmamıştı.

Will, onunla yeniden park alanında buluşmam için mesaj atmıştı ama bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Binadan çıkar çıkmaz hızla arabama gittim.

Elimi arabanın kapısına koyar koymaz arkamdan ayak sesleri duyuldu. “Ollie, bekle lütfen.”

Bunun peşini bırakmayacaktı, değil mi? Açıkçası, şu an park yerinin ne kadar kalabalık olduğuna bakacak olursak onunla yüzleşmek zorunda kalmadan buradan gidebileceğimi düşünmüştüm. Sağa sola yayılmış öğrencilerin içinde Will’in benim peşimden gelme riskini almayacağına dair her iddiasına girerdim.

Fakat işte buradaydı, peşimden geliyordu.

“En azından *konuş* benimle,” dedi Will. “Bırak da açıklayayım.”

“Gerek yok,” dedim. “Lara bana söyledi. Çocuklar telefonunda benim fotoğrafımı bulmuş.”

“Aynen.”

“Aynen,” dedim. “O yüzden eğer bilmediğim ve gerçekten ama gerçekten geçerli bir sebebin yoksa, açıklanacak bir şey de yok.”

Will afallamış bir şekilde baktı. “Ama o zaman bunun kişisel olmadığını bilmen gerekiyor, değil mi? Onları başımdan atmak zorundaydım.”

“Hiçbir şey yapmak *zorunda* değildin.”

Will kimsenin bizi duyacak kadar yakında olup olmadığına baktı. "Arabaya binebilir miyiz?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ve sürücü koltuğuna geçerek kapıyı çarp-tım. Will de kapıyı daha yavaş kapatarak yolcu koltuğuna otur-du. "Ollie, eğer yapmasaydım bizden şüpheleneceklerdi," dedi kapıyı kapadıktan sonra. "Matt asla bu işin peşini bırakmazdı, seninle öğle yemeğinde ya da okul dışında falan takıldığımız her seferde peşimden gelirdi..."

"Ee, ne olmuş? Bırak ne istiyorsa onu düşünsün. Bir kanıtı fa-lan yok."

"Anlamıyorsun."

"Ah, öyle mi?" diye sordum. "Gey olmanın nasıl bir şey oldu-ğu hakkında hiçbir fikrim yok mu?"

"Sen," diye sözümü kesti, "*lanet olası* Kaliforniya'da açıldın. Senin için zor değildi demiyorum ama burada büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Daha geyin *ne demek* olduğunu bilmeden önce on tane falan gey şakası biliyordum. Arkadaşlarım asla bunu kabul edemez, tamam mı? Matt'in ani-den gidip bir destekçi tişörtü alacağını mı sanıyorsun?"

"O zaman sadece öyle olmadığını söyle! Benimle aranda bir şey olmadığını kanıtlamak için bir kıza yürümen gerekiyor."

"Her zaman, her zaman eşeliyorlar, Ollie. Seninle ilgili nasıl şaka yaptıklarını söylemişim, değil mi? Nasıl olduğuna dair hiç-bir fikrin yok. Sen onlarla arkadaş değilsin. Gerçekte nasıl olduk-larını bilmiyorsun."

"Mesele de bu zaten," dedim. "Ben onlarla arkadaş *değilim*. Ama seninle yıllardır arkadaşlar. Seni tanıyorlar. Senden *hoşla-nıyorlar*."

"Aynen öyle. Senin için farklı çünkü senin başka bir hâlini bilmiyorlar. Şu anda lanet olası bir *kolye* takıyorsun ve kimse laf etmedi. Bu senin olayın gibi. Ama benim değil. Benim olayım basketbol oynamak ve oğlanlardan biri olmak. Sence yarın okula boynumda süslü bir kolyeyle gelsem böyle mi olur?"

“Bak,” dedim. “Neden korktuğunu anlıyorum, gerçekten. Tabii ki korkuyorsun. Açılmak *korkutucudur* ve...”

“Açılmaya hazır değilim!” diye bağırdı.

“Senden *bunu istemiyorum zaten*,” dedim öfkeyle direksiyona vurarak. “Ama biriyle birlikte olacaksam evet, onun bir şeyi kanıtlamak için gidip başka biriyle erotik bir şekilde dans etmemesini ya da giydiklerime ve hareketlerime arkadaşlarının önünde hakaret etmemesini beklerim tabii ki.”

“Üzgün olduğumu söyledim!”

“Üzgün olup olmaman *umurumda* değil! Bir özür beklemiyordum. Berbat bir şey yapmadan önce beni düşünmeni ve nasıl hissettiğimi umursamanı bekliyordum. Ama umursamadın. *Hiç kimsenin* seni yapmaya zorlamadığı şeyleri yapmayı kesmen için kalbimin kırılmasının yeterli olmadığını bilerek bunu yapmaya nasıl devam edebilirim?”

“Bunu yapıyorum çünkü *böylece* birlikte takılabiliriz...”

“Hayır, *hayır*, sakın dün geceki şey benim iyiliğim içinmiş gibi davranma. Neden dün gecenin sadece birilerinin bir şeyleri fark edeceğinden korkmanla ilgili olduğunu ve beni hiç düşünmediğini kabul etmiyorsun?”

“Öyleyse ne olmuş?” diye sordu Will. “Korkmaya hakkım yok mu?”

“Tabii ki var. Ama sorun da bu. İnsanların ne düşüneceği konusunda, karşılık olarak *böyle* boktan şeyler yapacak kadar çok mu endişeleniyorsun? Bana bunu yapabilecek biriyle nasıl birlikte olabilirim?”

Will kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Belli ki verecek bir cevabı yoktu. Bu da beni daha çok çileden çıkardı.

“Bana bok gibi davranıyorsun. Bunun farkındasın, değil mi? Özür dilediğin her seferde bu kez farklı olacak diye düşünüyorum ama *asla farklı olmuyor*. Gerçekten iyi olup olmadığım hiç umurunda değilmiş gibi duruyor.”

“Bu doğru değil...”

"Doğru, Will! Seni inciteceğini bildiğim bir şeyi *asla* yapmam. Kendimi utanç verici bir durumdan kurtarmak için ya da insanları başımdan atmak için ya da *her neyse*. Senden sadece bunu istiyordum."

"Ben..."

"Sadece beni umursamanı istedim," diye bağırdım. Boğazım tıkanmış gibi hissettiriyordu ve birkaç saniye içinde ağlamaya başlayacağımı biliyordum, o yüzden öfkelenmeyi seçtim. Üzüntüden iyiydi. Ve incinmeden. "Ama umursamadın ve umursamıyorsun. O yüzden arabamdan *siktir git* ve beni yalnız bırak."

Bir süre duraksadı, ben de anahtarımı kantağa soktum. "Defol git dedim. Çocuklara bakıcılığa gitmem lazım. Çoktan geç kaldım."

Başını salladı. Sessizce, gözlerini kırpıştırarak arabamdan indi ve kolları göğsünde sıkıca kavuşturmuş bir hâlde park yeri boyunca yürüdü. Alt sınıflardan biri yanlışlıkla önünde durunca Will, gerekenden çok daha fazla bir güçle onu ittirdi ve giderken başını eğdi.

Böylece Will'le Operasyon: Tepkisizlik'e başladık.

Kimin kimi görmezden geldiğini söylemek zordu çünkü ikimiz de diğerinin kim olduğundan haberi bile yokmuş gibi davranmak konusunda elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Mesaj yok, göz teması yok, sınıfta konuşmak yok. Müzik Görgüsü dersinde sıraları ayırması için çok geçti ama hafif bir açıyla sırtını dönüp elinden geldiğince sıranın öbür ucuna oturmaya başladı, böylece yan gözle bile beni görmesi gerekmiyordu.

En azından öğle yemekleri o kadar kötü değildi çünkü Darnell aniden Niamh'e ilgisini tamamen yitirmiş gibi görünüyordu, bu yüzden basketbolcu oğlanlar kendi masasında oturuyordu. Bu da Niamh için hiç de iyi değildi ama onun için *fazla* üzülme gerçekten zordu çünkü tek istediğim huzur içinde tavuk panini

yemekken Will'e garip sessizlik anları yaşamayacağım için çok rahatlamıştım.

Juliette, konservatuvar seçmelerini başarıyla tamamlamanın mutluluğuyla havalara uçar hâlde okula döndüğünde bunun nükleer bir faciadan geride kalanlar arasında yürümek gibi olduğunu söyledi. "Okulda olmadığım iki gün boyunca *üçünüz de bu kadar* çok olayı nasıl yaşadınız?" diye sordu ilk derste ona her şeyi anlattıktan sonra.

Fakat oğlanların yokluğuna çabucak alıştık ve birkaç hafta içinde yeni bir havaya büründük. Erkeklerle-ihtiyacımız-yok (Olie hariç, o fena değil) havasıydı bu. Her şey güzel gidiyordu. Birlirsiniz, inanılmaz derecede harika falan değildi ama güzeldi işte. Juliette bir gün öğle yemeğinde çizburgerini yerken birdenbire hıçkırarak ağlamaya başlayana kadar.

Lara bu ani duygu patlaması karşısında hafifçe paniğe kapılmış gibi görünürken Niamh ve ben hemen harekete geçtik.

"Aman Tanrım, sorun ne, tatlım?"

"Hey, n'oldu? İyi misin? Yok, hiç iyi değilsin; neden bunu sordum ki? Ne *oldu*?"

Juliette yüzünü elleriyle kapadı, hayal kırıklığına uğramış ve üzgün bir hâlde inledi. "Bundan bahsetmek istemiyordum. *İyi* olduğumu düşünmüştüm."

"Evet, internette kibarca düzeltilmiş bir adam kadar iyisin," dedi Lara, bir bacağına diğerinin üstüne atarak.

Juliette parmaklarının arasından baktı. "Dün bir ret mektubu aldım."

Yüzümün rengi attı. "Konservatuvardan mı?"

Başını salladı.

"Ah, hayır. Siktir."

"Seçmeler iyi gitti demiştin?" diye sordu Niamh.

"İyi *gitti* sanıyordum! Şu âna kadarki en iyi performansımdı. En iyi performansımdı ama yine de yeterince iyi değildi." Bunu söyledikten sonra yeniden gözyaşlarına boğuldu ve ben de garip bir şekilde sırtını sıvazlayabilmek için sandalyemi yanaştırdım.

“O okullar *çok* seçici,” dedim. “Ciddiyim, muhtemelen Valentina da okulların yarısından ret alırdı.”

“Hayır, *almazdı*. İsteddiği yere girebilirdi çünkü o harika biri ve ben *bok gibiyim* ve burada *tıkılıp kalacağım*.”

“Başka bir okula başvurmuş muydun?” diye sordu Niamh, sessizce.

Juliette omuzlarını silkti. “Julliard’a başvurduğum ama seçmele-re bile çağrılmadım. Bir de NC State’e.”

“Onların müzik programı olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Yok. Yedek planım olması gerekiyordu. Yani, en kötü ihtimal için. Ama ben... bunun gerçekten olacağını düşünmemiştim.”

Onun adına yıkılmışım. Çok mantıksız geliyordu. Juliette klarnete *âşıktı* ve *çok* yetenekliydi, tutkuluydu ve kendini buna adamıştı. Bu nasıl sona ermiş olabilirdi? Hem de böylece?

Lara birden şaşırmış göründü ama Juliette yüzünden değildi. Benim arkamda bir yere bakıyordu. Renee’nin süpürgesiz bir cadı gibi yanımızda belirdiğini ve başımın birkaç santimetre ötesinde bir asa yerine telefonunu salladığını görmek için tam zamanında arkama döndüm. “Lara, gerçekten yeter artık.”

Lara hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi altdudağını sarkıtırken Juliette, Niamh ve ben birbirimize temkinli bakışlar attık. “Ne yeter artık?”

“Bana mesaj atman, araman ve takılmak istemen. Kendine bir hobi falan bul.”

Lara’nın meydan okuyan umursamazlığının altında kafa karışıklığının izleri vardı. “Neden bahsettiğini...”

“Aramızda *hiçbir şey yok*,” dedi Renee, gereğinden çok daha yüksek bir sesle. Omzunun üstünden arkasına baktı, bakışlarını takip ettiğimde birkaç masa ileriden izleyen erkek arkadaşını gördüm. Bir anda her şey anlam kazandı. Bu, onun için yapılan bir gösteriydi. “Daha ne kadar açık olmam gerekiyor?”

Lara’nın ağzı açık kaldı ve bu andan önce Renee’nin açık olmak için en ufak bir şey yapıp yapmadığını merak ettim. “Bekle, yani evlenmek *istemediğini* mi söylüyorsun?” diye sordu Lara,

alaycı modunu resmen aktifleştirerek. “Bu çok beklenmedik oldu.”

“Üzgünüm, Lara ama ben *heteroseksüelim*, tamam mı? Seni o şekilde görmüyorum. Hem de hiç. Yanlış anlamışsın.”

Renee artık resmen bağıırıyordu. Etrafımızdaki masalardan gelen uğultu kesilmişti ve birkaç öğrenci bu tartışmaya daha iyi kulak misafiri olabilmek için dönüp bize bakıyordu. Bu durum için “tartışma” demek doğruysa tabii; doğrusunu söylemek gerekirse, Lara karşılık vermekten ziyade Renee’yi daha çok kışkırtıyor gibiydi.

“şey, aıkıcası,” dedi Lara. “Sanırım *bir şeyler* kafamı karıştırmış olmalı. Ne olabileceğini biliyor musun? Dilimin ucunda ama...”

“*Kes artık şunu!*” diye bağıırdı Renee.

“Hayır, *sen* kes artık,” dedim sessizce. Mesele şu ki bunu demek istememiştim. Düşünür düşünmez ağızımdan çıkıvermişti. Renee, yüzü kızarmış ve sinirli bir şekilde bana döndüğünde donup kaldım. Bu iyi değildi. Ben böyle yüzleşme yapacak türde bir insan değildim. Daha çok “ateş hattının dışında kalıp en arka sıralarda patlamış mısır yiyen” türde bir insandım.

Tam ağızını aarak Niamh atladı. “Renee, Lara’yla konuşmak istiyorsan konuş ama herkesin içinde bağıırmak iyi görünmüyor.”

“Evet, o yüzden biz de sana bağıırmadan önce masamızdan defol git,” diye ekledi Juliette, yüzü hâlâ şişmiş ve kıpkırmızıydı ama sesi titremiyordu. “İnan ki senden daha çok bağıırabiliriz.”

Renee bizlere baktı ve ağızını büzdü. Durumun artı ve eksilerini tartıyor gibiydi. Juliette bir kaşını kaldırarak ona baktı ve o da Lara’ya dönmeden önce kaşlarını çatı. “*Bana mesaj atmayı bırak,*” dedi kısık sesle.

“Tamamdır, tatlım,” dedi Lara lazanyasına dönerek, sanki bu konuşma dikkatini veremeyeceği kadar sıkıcıymış gibi.

Renee ortadan kaybolduktan sonra bile Lara, etrafımızdaki masalardan gelen bariz fısıltılar ve bakışmalara rağmen sakinliğini koruma konusunda etkileyici bir iş çıkardı. Basketbolcu oğlanlar bile bakıyorlardı ki onlar neredeyse kafeteryanın diğer ta-

rafındaydı. Matt doğrudan Lara'ya bakıyordu, sanki onunla göze gelmeye çalışıyordu. Endişelenmiş görünüyordu.

"Eee..." dedi Juliette.

Lara gözlerini devirdi ve telefonunu Juliette'e doğru itti. "İşte. Söylediklerim bunu hak ediyor muydu sen söyle."

Juliette ve Niamh ekrana bakmak için başlarını eğdi. Ben onlara katılma zahmetinde bulunmadım. Sadece Lara'ya bakarak bekledim.

"Bu resmen manipölasyon," dedi Lara.

"Ne?"

"Birinin, aklını kaçırdığını düşünmen için gerçekleri çarpıtmaya çalışması." Ağzına lazanya doldurdu. "Bütün zaman boyunca kendisi *açık açık* benimle flört etmemiş de ben ona takıntılıymışım gibi göstermeye çalışıyor."

Juliette ve Niamh başlarını kaldırdı. "Seninle flört ediyordu," diye onayladı Niamh.

"Sen, seninle flört ederken aynı zamanda ayrılmaya *hiç* niyetli olmadığı bir erkekle çıkmasından rahatsız olana kadar," dedi Juliette, olması gerektiğinden biraz daha yüksek sesle. Muhtemelen etrafımızdaki masalar hikâyeyi Lara'nın tarafından da duysunlar diyeydi.

Fakat Lara başını salladı. "Yapma. Başkalarının ne olduğunu bilmesine ihtiyacım yok. Ne düşündükleri daha az umurumda olabilirdi."

Daha az umurumda olamazdı, diye düzelttim içimden. Fakat kendime sakladım. Şimdi sırası değil gibiydi.

"Ama yine de," diye üsteledi Juliette. "Kesinlikle haddini aştı. Bir yanım oraya gidip bu yazdıklarını bütün masaya okumak istiyor."

Lara omuz silkti. "Önemli değil. Gerçekten. Sanırım onun için bir şeyler ifade edebileceğini düşünmüştüm," diye bitirdi, "Sanırım bugün yağmur yağacağını düşünmüştüm," der gibi.

Evet.

Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum.

19

Lara okul girişini çevreleyen tuğla duvarın üstünde dimdik oturuyordu, topuklu botlarını bileklerinin üzerinde çaprazlamıştı ve gök mavisi elbisesi, kucağında sıkıca tuttuğu buzlu kahvenin altında iki yanına yayılmıştı. Juliette, Niamh ve ben de etrafında ayakta durup kahvelerimizi içiyorduk. Bugün o bir kraliçeydi, biz de onun korumalarıydık. Her zaman birbirimizin yanındaydık. Bunu kanıtlayacak kolyelerimiz vardı.

Her kraliçe gibi, öğrenciler yanımızdan geçip okula girerken herkesin dikkatini çekiyordu. Fakat fazla uzun süren bakışlar ve sessiz fısıltılarda huşu yoktu. Bazıları meraklıydı, bazıları neredeyse korkmuştu, bazıları ise yargılayıcıydı.

Yollarına devam edene kadar her birine dik dik baktık.

Şimdiye kadar herkes öğrenmişti tabii. O anda kafeteryada olmayanlar da dün akşamki dedikodu ağı sayesinde öğrenmişti. Okulda Lara'yla hiç tanışmamış ama onun cinsel kimliği hakkında mahrem detayları bilen insanlar vardı. *Olur da* onunla gerçekten tanışılırsa bunu hatırlayacaklardı. Onun hakkında ve bir birey olarak kim olduğu üzerine bir fikirleri olacaktı.

Bunun nasıl hissettirdiğini bilirdim. Bok gibiydi. Gerçekten bok gibiydi.

Bir grup siyah-beyaz insanın park alanında yürüdüğünü fark ettim. Will, Darnell ve Matt. Will yanımdan geçerken garip bir göz temasından kaçınabilmek adına çatıya karşı inanılmaz bir ilgi duyuyormuşum gibi yapmamak için Lara'ya doğru döndüm.

"Sor ona."

Fısıltılar, biyoloji dersinden hayal meyal hatırladığım bir grup kızdan geliyordu. İçlerinden biri, mat sarı saçlarını atkuyruğu yapmış kız, üzerinde CEVAP ÇİKOLATA AMA SORU NEYDİ? yazan bir tişört giymişti. Arkadaşları onu itti ve o da kıkırdadı, ardından tahtında oturan Lara'ya bakmaya cesaret etti. "Şey, ikinci sınıf gösterisinde hepimiz kuliste soyunurken lezbiyen olup olmadığını bilmek istiyoruz."

Lara, imalı bir şekilde başını yavaşça döndürerek kızı süzdü. "Ah, sana da günaydın Charlotte," dedi tiz ve neşeli bir sesle.

Charlotte'un arkadaşları yerlerinde kıpırdandı ama uzaklaşmadılar. "Bunu sormaya hakkımız var," dedi Charlotte. "Yani, eğer öyleysen hiçbir şey söylememiş olman oldukça kötü. Kimin önünde soyunduğumuzu bilmeye hakkımız vardı. Bazılarımız çıplaktı."

Lara içeceğine doğru gülerек kahvenin köpürmesine sebep oldu. "Tanrım, haklısın. Babaanne donlarınıza kadar soyunduğunuzda kendime hâkim olabilmiş olmam bir mucize."

"Yani öyle miydin?"

"Ne yani, sence bir gece hetero olarak yatağa girdim ve sonra dünyanın en ikna edici seks rüyasını görüp kalktığımda canım büyük bir açlıkla şey mi çekti..."

"Sakın söyleme."

"Vajina, klitoris, kuku..."

"İğrençsin."

"Kıllı yangın yeri," diye haykırdı Lara, bacaklarını havaya savurarak. Charlotte çığlık attı ve geriye sıçradı. "Ne yani, kız olmaktan utanıyor musun yoksa, Char?"

"Charlotte. Ve hayır, utanmıyorum. Ama yeni çocukla takılmaya başlamanızın ve aniden senin de gey olmanın ilginç olduğunu düşünüyorum."

Tabii ki bunun içine çekilecektim. Tabii ki.

"Bunda ani hiçbir şey yok, *Charlotte*," dedi Lara.

"Bilmek istediğim tek şey buydu. Öyleyse..."

"*Aslında*," diye araya girdi Lara, "senin Todd Ferguson'la pembe dizilerden fırlamış, götümün heterosu ilk öpüşmeni yaptığın gün *annen* beceriyordum."

"Her zaman bir sürtük olduğunu biliyordum ama seni bir..."

"Cümleleri bitirmek istediğini sanmıyorum." Konuşan Matt'ti, peşinde Darnell ve gergin görünen Will ile birlikte öğrencilerin arasından fırlayıp gelmişti.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Charlotte ama sesindeki hiddet biraz kaybolmuştu.

"Hem de nasıl ilgilendirir. *Benim* okulumun önünde durup *benim* arkadaşlarımdan birine hakaret ediyorsun, hem de böyle şeyler söylediğini bilse annenin ağzına acı biber süreceğini ikiniz de bildiğimiz hâlde. O yüzden istiyorsan devam et ama bil ki *kaydedeceğim* ve anneme *göndereceğim*, o da seninkinin biz ilk derse girmeden bunu gördüğünden emin olacaktır. Aynı yerde çalışıyorlar, *hatırladın mı?*"

Birkaç öğrenci bu sırada olayı izlemek için yavaşlamıştı. Charlotte devam etmek istiyormuş gibi göründü ama arkadaşları onu bileğinden tutup binanın içine sürükleyecek kadar mantıklı düşünebiliyordu. Kalabalık yavaş yavaş dağıldı ve Matt de Lara'nın karşısında durdu.

"Savunulmaya ihtiyacım yok," dedi.

"Ah, biliyorum. Ama sen *her zaman* böyle kavgalara girebiliyorsun ve ben de yedinci sınıfta sınıf başkanı seçilmek için rüşvet verdiğinden beri o kızıdan nefret ediyorum."

"Sen sadece erkekliğini biraz pohpohlamak istedin."

"İnan bana, benim erkekliğimin pohpohlanmaya ihtiyacı yok." Matt bir kolunu tuğla duvara dayadı. "Ama cidden, siktir et onu. O ya da başka biri sana laf atarsa bana söyle, tamam mı? Bu kabul edilemez ve ben de bel atından vurmaya hiç çekinmem."

Darnell, Niamh'in Matt'e hayranlıkla baktığını fark etmiş ol-

malıydı çünkü araya girdi. “Evet, ben de. Kızlardan hoşlanıyorsan kimin umurunda? Dünya dönmeye devam ediyor.”

Bunun üzerine dikkatim doğrudan Will’e kaydı ve arkadaşlarının söylediğine şaşırıp şaşırmadığına dair yüzünde bir işaret aradım. Fakat bugün ifadesi tamamen okunaksızdı.

Bir an için ondan biraz nefret ettim. Sanırım tüm bu olanlardan sonra küçücük bir yanım hâlâ, arkadaşları bir şeyleri fark ederse neler olacağından korkması gerekmediğini sihirli bir şekilde fark edeceğini umuyordu. Sonra da tercihen beni ne kadar incittiğini anlayacak ve her şey, başından beri beni gerçekten umursadığını kanıtlayacak büyük bir jestle sonuçlanacaktı.

Fakat bu sadece hayaldi. Güzel bir hayaldi tabii ama diğer bir milyon peri masalından daha gerçekçi değildi.

Tanrım, bazen bir peri masalında yaşamak için neler vermezdim. Hatta bir romantik komedide. Onlarda böyle şeyler olmazdı. Yakışıklı Prens’in camdan ayakkabıyı bulup da şehrin, o lanet şeyin kime uyacağını arayamayacağı kadar büyük olduğuna karar verdiğini düşünebiliyor muydunuz? Ya da Prens Phillip’in, Malefiz’i ormanın her tarafına ateş püskürürken görüp de *yok ya, siktir et, bu çok riskli* diye düşündüğünü? Ya da Prens Eric’in, “Himm, kâbuslarımdan kopup gelmiş devasa boyutlardaki ah-tapotumsu deniz cadısıyla *savaşabilirim* ama düşününce *aynı zamanda* eve dönüp artık sezgi yetisine sahip olduğunu bildiğim balıkları yiyebilir, inkârımla ve *siktiğimin bilişsel çelişkisiyle* güven içinde yaşayabilirim de!” falan dediğini?

Fakat öyle yapmazlardı, bunlardan *hiçbirini* yapmazlardı çünkü hikâyelerdeki erkekler savaşırdı. Önemsedikleri insan için savaşırlardı ve asla vazgeçmezlerdi.

Gerçek hayattaysa bazen önemsemeleri için onlara yalvarırdınız ve yine de bunu yapmazlardı. Sonra da sessizliğe bürünürlerdi.

Sizin için mücadele bile etmeden çekip gitmenize izin verirdi.

Renee felaketinden-fiyaskosundan-tahribatından... artık-her-ne-derseniz-ondan iki hafta sonra, görünüşe göre Lara hayatına devam etmeye hazırdı.

Bir yanımda bunun hızlı olduğunu söylüyordu ama sonra Will sanki sadece kısa bir süre parlayıp sönen bir yaz aşkı değilmiş de benim alınyazım, gerçek âşkımış gibi bunalım takıldığımı fark ettim, o yüzden belki de benim bir kalp kırıklığından ne kadar zaman sonra hayatınıza devam edebileceğiniz konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hayatına devam etmeye hazır olduğunu nasıl mı anlamıştım? İki şeyle. Birincisi, her zaman Niamh'e sorması *gereken* bir şeyler varmış gibi görünen Darnell tarafından öğlen yemeklerinde masamıza sürüklenen basketbolcu oğlanların ziyaretleri sırasında bulduğu her fırsatta Matt ile aniden açıklanamaz bir şekilde flört etmeye başlamasıydı. Lara flört ediyor derken, Will ile benim *Larmatt'*ı ortaya atmamıza sebep olan doğal şakalaşmalarından bahsetmiyordum. Erotik bir ilaheymiş gibi kaşığını yalamasından, bakışlarıyla çocuğun göğüs kaslarını ateşe verip delikler açmasından ve onunla her konuştuğunda, ağına düşürmek istiyormuş gibi kolunu tutmasından bahsediyordum.

Daha da garibi, Matt'in aniden Lara'nın flörtüne karşı açıklanamayacak derecede *ilgisiz* görünmeye başlamasıydı. Onunla neredeyse hiç göz teması kurmuyor, gergin ve kısa gülücükler atıp duruyor ve sadece onun bitmek bilmeyen sorularına cevap vermek için konuşuyordu.

Anlayacağınız, bana kalırsa Lara'nın ilgisi Matt'in ilgisizliğinden kaynaklanıyor ve bu da Lara'nın ilgisinden doğuyordu.

Ben de Will'le benim durumumuzun karışık olduğunu sanırdım.

İkinci şey daha barizdi. Aynı günün ilerleyen zamanlarında, okuldan çıkıp arabayla kendi evime gitmiştim; bu kez Linda Teyze'ye gitmem gerekmiyordu. Bir süredir acil bir durum ya-

şanmamıştı (tahtaya vuralım) ve bu gece, Netflix ile koca bir paket Reese's Pieces şekerlemesiyle bana kalmıştı. Her neyse, Lara mesaj attığında kontağı yeni kapamıştım.

Pazartesi, 15:04

Sana bir şey söyleyebilir
miyim?

Lara bana asla mesaj atmazdı. Tabii Snapchat dışında ki o da pek sayılmazdı. Bu tamamen beklenmedik bir hâlde, benden buna sebebiyet verebilecek hiçbir mesaj gelmeden gerçekleşmişti. O yüzden tabii ki meraklanmıştım. Arabamı park ettim ve ona cevap yazdım.

Pazartesi, 15:06

Dökül.

Anahtarlarımı kontaktan çıkaramadan cevap yazdı. Sanırım ben cevap yazmadan önce o zaten mesajını yazmıştı.

Pazartesi, 15:06

Renee meselesini artık
kapadım sayılır. Eskisi
kadar üzmüyor en azından.
Ayrıca, sır tutabilir misin?

Pazartesi, 15:07

Ne oldu?

Pazartesi, 15:07

Gerçekten bir sır.
Bilemiyorum ama danstaki
konuşmamızdan sonra
Matt'i düşünüyordum...

Pazartesi, 15:08

Aman Tanrım, onun yerini
dolduruyorsun.

Pazartesi, 15:08

Hayır, doldurmuyorum!

Şey, belki.

Yine de fark eder mi?
Ne olmuş yani? On yedi
yaşındayız, şu an çıktığımız
insanlarla evlenecek
falan değiliz. Sadece
eğleniyorum.

Ayrıca çok seksi.

Pazartesi, 15:09

Yani, evet. Gerçekten seksi.
Özellikle şu Charlotte denen
kıza kafa tuttuğu zaman.

Pazartesi, 15:09

Ellerini çek!! Sence şansımı
denemeli miyim?

Pazartesi, 15:09

Bu seni mutlu edecek mi?

Pazartesi, 15:10

Bilmiyorum, Ollie, lanet
olası bir medyum değilim
ben. Ama edebilir.

Buna gülmekten kendimi alamadım. Hayatı yaşamak için ne yoldu ama. Bir ihtimal seni mutlu edebilir diye çılgınca şeyler denemek. Her şeyi aşırı derece analiz etme ve ancak yüzde beşten daha az başarısız olma ihtimali varsa risk alma şeklindeki kişisel felsefeme tamamen aykırıydı. Fakat belki de Lara'nın yolu denemeye değerdı. Arabadan çıkarken ona cevap yazdım.

Pazartesi, 15:10

Bu benim için yeterli.
Kesinlikle şansını
denemelisin. Artık eğlenceli
olmayana dek elinden
geldiğince eğlenmene bak.
Bu hiçbir zaman olmazsa
da ne iyi.

Pazartesi, 15:10

Ah. Ben her zaman elimden
geldiğince eğlenirim zaten.
Diğer türlü ne anlamı var ki?

Ön kapıyı kalçamla itip açarken verdiği cevaba sııttım, sırt çantam omzumdan kaydı. Düzeltmek için zıpladım, kendimi toparladım ve ailemin oturma odasında oturduğunu görünce duraksadım.

İkisinin de işte olması gerekiyordu.

Çantamın omzumdan tamamen kaymasına izin verdim ve onu kapının kenarında yere bıraktım. Dışarı çıkıp arabama binmek ve zamanda geriye gitmek istiyordum. Çünkü ailemin söyleyeceğı şeye hazır olmadığımı korkunç bir kesinlikle biliyordum.

Fakat içeri girmem gerekiyordu. Ayaklarımı sürüyerek kanepeye gittim ve pat diye oturdum.

Sessizlik.

Önce ben konuştum çünkü ebeveynlerim bana kötü haberi

kimin vermesi gerektiğini anlamaya çalışarak birbirlerine bakıp duruyorlardı. Sanki birinin bunu söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Sanki ne diyeceklerini zaten bilmiyormuşum gibi.

“Ne zaman oldu?” diye sordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, rahatlamış göründüler. En azından ikisinin de yüksek sesle söylemesine gerek kalmamıştı sanırım.

“Öğle arasında,” dedi babam.

Ah. Öğle arası. Birkaç saattir ölüydü. O felaket ânını fark etmemiştim bile. Fark ederim diye düşünüyordum. Bir şekilde.

“Akciğeri pıhtı atmış. Gerçekten, bu şekilde olduğu için şanslıyız,” dedi annem, gergin bir sesle. “Bu, şey, bu hızlıydı. Ve biz, şey, bize durumunun kötüye gideceği söylenmişti. Yakın zamanda çok acı çekeceği. Çok fazla acı, Ollie. O şekilde acı çekmek istemiyordu. Kimse istemez. Son birkaç haftanı bu şekilde geçiremezsin. Ama o son haftalarını bizimle etrafta dolanarak, yemek yiyerek, gülerek geçirdi.”

Gözlerimi yere diktim.

“Onun durumundaki birçok insanın bağırsakları iflas eder. Son haftalarında yapabildikleri tek şey yatakta yatıp dudaklarını ıslatmak olur. Bu şekilde ölmek korkunç. Linda bunları yaşamak zorunda olmadığı için çok şanslıyız, tatlım.”

Beni teselli etmeye mi çalışıyordu? Çünkü ses tonu yalvarıyor gibiydi; sanki evet, bunların hepsi doğru ve bu kesinlikle hayatımızda yaşadığımız en kötü gün değil, dememi bekliyor gibiydi.

Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Boğazımı temizledim ve yeniden denedim. “Peki.”

Sessizce oturduk. Birbirimize sarılmamız ya da ağlamamız falan gerekiyor gibi hissettim ama içimden ağlamak gelmiyordu. Afallamaktan başka bir şey yapamıyordum. Şimdi ne yapmamız gerekiyordu? Cidden? Roy Enişte’ye gidip onu teselli mi edecek-tik? Muhtemelen şu an bizi yanında istemezdi. Henüz değil. Ne yani, Linda Teyze ile ilgili en sevdiğimiz anılarımızı mı konuşacaktık? Ah, Tanrım, hayır, *anılar*, artık sadece *anılarımız* vardı.

Fakat bu henüz gerçek gibi hissettirmiyordu. Sanki başkasının başına gelmiş gibiydi.

Peki, o zaman ne? Sadece... televizyonu mu açacaktık? Bulaşıkları mı yıkayacaktık? Duş mu alacaktık? Ödevlerimi mi yapacaktım? Hiçbiri doğru gelmiyordu.

Bir sonraki adımımızı söylemeleri için ebeveynlerimi bekledim.

Fakat sanırım onlar da şu anda ne yapılacağını bilmiyorlardı.

Ebeveynlerimin yıkılmış yüzlerine bakmak çok zordu, o yüzden bir şeytantağıyla oynamayı tercih ettim. Üzgün hissetmiyor olmam kötü müydü? Bu benim bir sorunum olduğu anlamına mı geliyordu?

Belki de *Dexter*'daki ana karakter gibiydim. Yani, belki de ölümle acıdan etkilenmiyordum ve teorik olarak bütün hayatımı objektif bir şekilde ölmeyi hak ettiğini düşündüğüm insanları öldürerek geçirebilir ve hiçbirinden en ufak bir şekilde bile etkilenezdim.

Önce annem ayağa kalktı. "Büyükanne ve büyükbabayı tekrar arayacağım," dedi.

Babamın ebeveynlerini kastediyordu. Onunkiler ben küçükken ölmüştü. Annem onlar çok yaşlıyken, neredeyse kırk yaşındayken doğmuştu.

Tüm ailesinden geriye kalan tek kişi artık annemin kendisiydi yani.

Annem bluzunu düzeltti ve odadan çıktı. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Yas tutan insanları düşündüğünüzde üstlerinde genellikle pijamaları ya da belki sabahlıkları olur, yüzleri de kızarmış ve şişmiştir. Annemin yüzü şişmişti ama onun dışında şu anda bir yönetim kurulu toplantısına girebilir ve hiç de garipsenmezdi.

Babam da öyleydi. Hatta daha iyi durumdaydı çünkü ağlamış gibi görünmüyordu. Görünüşte hiç kızarıklık yoktu.

"Akşam yemeğinde istediğin güzel bir şey var mı?" diye sordu.

"Efendim?"

“Bu akşam yemek yapmayacağız ama sen seçebilirsin. İstedğin şeyi alabiliriz. Paket servis,” diye ekledi, aklına yeni gelmiş gibi.

“Şey...”

“Biraz düşün.” Sonra o da kalktı. “Sen iyi misin?”

Hayır. Evet. Hayır. “...Evet.”

“Harika. Yukarıda bir şeyler yapmam lazım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı?”

Böylece o da kaçtı.

Şimdi sadece ben vardım ve oturma odası ve kocaman, sağır edici bir sessizlik.

Sanırım birini aramalıyım. İlk aklıma gelen Ryan ya da Hayley oldu ama son zamanlarda onlarla pek konuşmamıştım. Bir-birimizle bir sorunumuz olduğundan değildi ama birbirimizden kopmuştuk.

Lara ile o türden bir arkadaşlığımız yoktu. Niamh ile de aynı şekilde.

Juliette’i arayabilirdim ama son zamanlarda morali o kadar bozuktu ki kendi problemlerimi de ona yüklemek adil gelmiyordu. Ayrıca, muhtemelen ya aşırı coşkulu davranarak ya da beni dondurma falan yemeye götürerek bu durumu telafi etmeye çalışacaktı ama ben coşkulu hareketler ya da dondurma istemiyordum. Ya da sempati.

O zaman ne istiyordum? Öylece birini arayıp sihirli bir değnek sallamasını ve Linda Teyze’yi hayata döndürmesini isteyemezdim. Ki şu anda gerçekten yardımcı olacak tek şey buydu.

Annem elinde tuttuğu bir USB ile merdivenlerden aşağıya indi ve onu televizyona taktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Yanıma oturdu ve uzaktan kumandayı aldı. “Güzel zamanlarımızdan bazılarını hatırlayacağız.”

Bu düşündüğüm şey anlamına *gelmiyordu*, değil mi? “Anne...”

“Çünkü Linda Teyze bizim böyle üzgün olmamızı istemezdi. Gülmemiz gerekiyor. İyi şeylerin nasıl olduğunu hatırlamalıyız. Bize verdiği bütün o güzel mi güzel anıları.”

Televizyonda San Jose'deyken çektiğimiz bir amatör video oynamaya başladı. Bunu hatırlıyordum. Dylan daha doğmadan çok önce, Crista sadece bir yaşındayken Linda Teyze bizi ziyarete gelmişti. Yaz tatilinde gelmişlerdi ve bir hafta kadar kalmışlardı, ben de benim odamı kullanabilsinler diye kanepede uyumak zorunda kalmıştım.

Video, Linda Teyze'nin bebek Crista'yı mama sandalyesinde beslemesiyle başlıyordu. Çok farklı görünüyordu. Şey, Crista da öyle tabii ki ama Linda Teyze'nin saçlarının ne kadar gür olduğunu unutmıştım. Teni yoğun bir şekilde bronzlaşmıştı ve neredeyse hiç kıvrıklığı yoktu. Yirmilerinin sonlarında olmalı diye düşündüm.

"Aman Tanrım, Roy, *şimdi* olmaz." Onu kışkırtarak kamera ya doğru güldü.

"İşte anne, burada bebek kusmuğu ve bebek maması gibi görünen bir şeyle kaplı." Roy Enişte, David Attenborough'nun korkunç bir taklidini yapıyordu. "Bu onun, tesadüfen *benzer bir şekilde* bebek kusmuğu ve bebek mamasıyla kaplanmış manzaraya uyum sağlayarak yavrularına sinsice yaklaşma taktığının bir parçası."

"Sana söylüyorum, *brokoli* yüzünden," dedi annemin sesi. Kamera ona doğru dönerek dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken onu çekti. Muhtemelen işle ilgili e-postalardı. Bu, hâlâ bu tür görevleri sevdiği dönemde bir muhasebe firmasının müdürü olarak işe alındığı yıldır. Her şeye yetişebilmek için bütün gün boyunca –ve hafta sonları da– çalıştığını hatırlıyordum. "Ollie içinde brokoli olan her şeyi çıkarırdı. Ne kadar iyi karıştırdığımı hiç önemi olmazdı, ağzına değdiği anda *öğğğ*."

Yanımda, şu anki annem bir kahkaha patlattı. Gülümsemeden ona bir bakış attım.

"Crista'nın böyle yemek seçen biri olarak büyümesine izin vermeyeceğim," dedi Linda Teyze, kaşlarını kaldırıp Crista'ya bir kaşık daha vermek için arkasını dönerek. Crista karşılık olarak suratına bir ahududu tükürdü ve Roy kendini kaybetti, o kadar çok gülüyordu ki kamera ayaklarına doğru dönmüştü.

"Aynen, peki nasıl sonuçlandı bu, Lin?" diye sordu annem ekrana doğru. "Dylan doğar doğmaz bundan vazgeçti."

"Anne."

"Ona söylemiştim, daha küçüklerken kararlılığını koruyabiliyorsun ama eninde sonunda, her öğle yemeğinde üç saatlık bir öfke nöbetini engelleyecekse kabukları kesmeye *kesinlikle* değiştiğini fark ediyorsun."

"Anne."

"Evet, canım?"

"Sence de şey... video izlemek için biraz erken değil mi?"

Sanki dünya üzerinde böyle düşünmem için hiçbir sebep yokmuş gibi kafası karışmış bir ifadeyle baktı. "Şey, ne zaman çok erken olmaz peki? Bu konudaki kural nedir, Oliver?"

Bilmiyordum ama "ölümden üç saat sonra"nın bir şeylere şefkatle gülmek için evrensel olarak çok erken olduğundan neredeyse emindim. "Üzgünüm. Yani demek istediğim, belki de bunu yapmaya henüz hazır olmadığım."

Annem başını salladı. "Sorun değil, tatlım. Ama ben biraz daha izleyeceğim. Çünkü şu an ihtiyacım olan şey bu. Biraz daha... biraz daha izlemeye ihtiyacım var, tamam mı?" Gülümsemesi tehlikeli derecede titrekti. "Senin şu an neye ihtiyacın var? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Linda Teyze sanki hayattaymış gibi onun sesini duymamaya ihtiyacım vardı. Babamla akşam yemeği hakkında konuşmamaya ihtiyacım vardı. Zoraki bir şekilde gülümsemek ve her şey yolundaymış gibi davranmak dışında bir şey, *herhangi bir şey* yapmaya ihtiyacım vardı. Burada olmamaya ihtiyacım vardı.

"Gidip birkaç arkadaşım ile görüşsem sorun olur mu?"

Annem dalgınca başını salladı. "Olmaz tabii, tatlım. Sadece saat dokuzda evde ol, tamam mı?"

Nereye gideceğimi bile sormamıştı. Yüzde beş bin iyi değildi. Belki de gitmemeliydim. Fakat sonra yeniden oynatma tuşuna bastı ve Linda Teyze, kötü olmadığını kanıtlarcasına bebek ma-

masının tadına baktı ve gitmek zorundaydım, buna *meçburdum*. Bu yüzden sehpadan anahtarlarımı kaptım ve arabama koştum.

Nereye sürdüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gidecek bir yerim yoktu. Başlangıçta amaçsızca sürdüm, yan yollara girip çıktım ve sonra kendimi, Google Maps'te onun adresini bulmak için kenara çekerken buldum.

Ona gitmemin pek bir anlamı yoktu. Birçok açıdan Lara ve Niamh bile daha uygun olurdu çünkü en azından onlarla konuşuyorduk. Fakat o, Linda Teyze'yle tanışmıştı; ne kadar hasta olduğunu biliyordu ve yazın, her gece onun ölmesinden ne kadar korktuğumu karanlığa fısıldarken beni dinlemişti.

Onu görmem gerekiyordu.

Will'in evi, gündüz gözüyle bakınca da Şükran Gününde olduğundan daha az göz korkutucu değildi. Kenara çektim, gözlerimi eve diktim ve kalbim çarparak yutkundum. Bu saatten sonra dönmenin bir anlamı yoktu. Kısa bir yolculuk değildi.

Kapıya gidecek kadar cesur değildim. Bu yüzden onu aradım.

"Şu anda evde misin?" diye sordum.

"Evet?"

"Dışarıdayım."

"Sen... Bekle."

Telefonu yüzüme kapadı. Sonra ön kapı savrularak açıldı ve Will evden çıkıp garaj yoluna doğru ilerledi. Sersem bir hâlde arabadan çıktım ve Will bana ulaşana kadar kollarımı kendime dolayıp dikildim.

Sanırım yüzümü görür görmez anladı. "Ollie," dedi kollarını uzatarak. Bu hiç garip değilmiş ve son birkaç haftadır birbirimizi tamamen görmezden gelmiyormuşuz gibi kendimi kollarının arasına bıraktım. Ellerini sırtımda hissettiğim anda hıçkırıklara boğuldum. "Ah, Ollie, hayır. Çok üzgünüm."

Ben ağlar, öksürür ve titrerken beni doğrudan odasına götürdü, ebeveynlerine selam vermem için yanlarından geçirmede bile.

Bu kadar kaba davrandığımı bilseler annem ve babam beni evlatlıktan reddederdi ama açıkçası o an hiç umurumda değildi. Aşağı inip ailesine açıklama yaparken beni birkaç dakika orada yalnız bıraktı ve sonra geri gelip sessizce yanıma oturdu.

Sonunda konuşabilecek kadar kendime geldiğimde, Will ve ben yaklaşık on beş dakikadır onun yatağında oturuyorduk. Hiçbir noktada beni konuşmak için zorlamamıştı. Omzu benimkine dayalı ve elleri kucagında oturmuştu sadece.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Bu olduğunda ne yaparsın ki? Ebeveynlerim her şey yolundaymış gibi davranıyor, akşam yemeğine çıkmak istiyor, annem de *video* izliyor..."

"Video mu?"

"Linda Teyze'nin *videoları*! Bu hayatında duyduğun en boktan şey değil mi?"

Will ellerini ciddi bir şekilde birleştirdi. "Bu çok saçma."

"Bu gerçekmiş gibi gelmiyor, Will. Her şey çok belirsiz ve bulanık ve rüyadaymışım gibi ama öyle olduğumu sanmıyorum. Öyle miyim? Kesinlikle rüya görmüyorum, değil mi?"

"Kesinlikle rüya görmüyorsun," dedi. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Sorun yok. Ama bir yandan da sorun var çünkü o öldü ve bu gerçek. Bu gerçek hayat. Şimdiden sonra da gerçek hayat bu olacak. Her gün, sonsuza kadar, her sabah uyandığımda ölü olacak. Bunu nasıl yapacağım? Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yeniden ağlıyordum ve Will kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Romantik bir şekilde değil, sadece teselli etmek için. Ailemin beni teselli etmesini istediğim şekilde.

"Ne yapacağım?" diye sordum tekrar. Sanki Will'in bir şekilde bütün bu olanlara karşı sihirli bir çözümü varmış gibi.

"Neye ihtiyacın varsa onu," dedi sessizce.

Başımı omzuna yasladım. O âna kadar ne kadar ağır hissettirdiğini fark etmemiştim. Çenem de ağrıyordu. Ağlamaktan mıydı? Dişlerimi mi gıcırdatıyordum? Çok küçükken bir dişimi kırıp da diş hekimi beni ağız koruyucuyla uyumaya zorlayana kadar bunu yapardım. "Bu aniden oldu, bilirsin ya? Yani, *tamamen* beklenme-

dik bir şey değildi ama daha çok belirti olur sanmıştım. Gerçekten ama gerçekten hasta görünmeye başlayacak, artık yaklaştığını bileceğiz diye düşünmüştüm. Onunla yaptığımız son konuşmayı bile hatırlayamıyorum. Sanırım bozuk sütle ilgiliydi.”

Son cümleyi söylerken hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştım, bu yüzden kelimeleri zar zor söyleyebildim.

“Bu adil değil,” dedi Will.

“Evet, bu adil değil.”

“Evet.”

Tuhaf bir şekilde, kederden diri diri gömülüymüş gibi hissetmeme rağmen artık acı çok azıcık daha katlanılabilir hâle gelmişti. Sadece Will’in desteğine sahip olmak, benimle aynı fikirde olması, işe iyi yanından bakmamı sağlamaya çalışmaması veya güzel anları hatırlatmaması bana bu işte yalnız olmadığımı hissettiriyordu. Will, Linda Teyze’yi neredeyse hiç tanımıyor olsa bile karanlıkta tam benim yanımda duruyormuş gibi hissettim. İhtiyaç duyduğum sürece benimle burada bekleyecekmiş gibi.

Sonunda elimin tersiyle gözlerimi sildim ve oturdum. “Özür dilerim. Öylece çıkıp geldim, muhtemelen bir sürü ödevin vardır ve akşam yemeğini yememişsindir...”

“Bu...”

“En azından mesaj atmalıydım ya da...”

“Ollie.” Elimi tuttu ve şaşkınlıkla başımı eğip ellerimize baktım. “Sorun değil. İyi ki geldin. İstediğin kadar kalabilirsin.”

Başımı salladım ve kibarca elimi çektim. “Teşekkürler. Ama eve gitmem gerek.”

Beni ailesinin *Başlangıç* filmini izlediği oturma odasına götürdü. Herkesin geçitte tepetaklak olduğu sahneye gelmişlerdi ama bizi fark edince durdurdular.

“Selam Ollie,” dedi Bayan Tavares. “Will, teyzenin haberini verdi. Çok üzüldüm. Yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen söyle.”

Bay Tavares de başını salladı ve gergin bir şekilde gülümsedi. “Seni yeniden görmek güzel, Ollie. Şükran Günü’nden sonra seni buralarda daha çok görürüz sanmıştım.”

Birden Bay Tavares'in neredeyse Will'le beni yakaladığı ânu hatırladım. Kendimi sahte de olsa gülmeye zorladım.

"Ah, ayrıca Will," dedi kibarca. "Bu gecenin biraz özel bir durum olduğunu biliyorum ama yatak odasının kapısını kapamama kuralımızı hatırla, lütfen."

Will babasına aniden alev almış gibi şaşkınlıkla baktı. Yutkunarak sertçe başını salladı ve beni arabama götürdü.

Yol boyunca tek kelime etmeden gözlerini uzaklara dikti.

"İyi misin?" diye sordum.

"Arkadaşlarım gelince yatak odasının kapısını kapamama diye bir kuralımız yok. Bu sadece kızlar için geçerli. Diğer oğlanlarla kapı kapalıyken takılıyoruz sürekli."

Ah. Tüh. "Özür dilerim..."

Başını salladı. "Dileme. Senin hatan değil. Ben sadece... tekrar bahsini açacak mı göreceğiz."

Sözleri güven vericiydi ama suratı tam tersini söylüyordu. Will o eve dönmek istemiyordu.

Arabanın yanında tereddüt ettim. Bir yanım Will'in içsel bir çöküş yaşamadığından emin olmak için bir süre oyalanmak istiyordu ama dışarıda uzun süre kalırsak bu daha çok şüphe çekmez miydi? Ya babası dışarı gelip artık toparlamamız gerektiğini söyleme ihtiyacı hissederse? "Tamam. Bana sonra mesaj atabilir misin o zaman? Yeniden bahsini açıp açmadığını söylemek için?"

Will başını salladı. "Tabii. Sen de iyi olup olmadığını söylemek için mesaj at, tamam mı?"

Ah. Tabii ya. Bir an için Linda Teyze'yi unutmuştum. Sonra her şey tekrar dolup taşıtı, ilk öğrendiğim anki gibi bir tazelikle. Fakat ağlamayacaktım. Şimdi değil. Yaklaşık sekiz saniye bekleyebilirdi. "Evet. Tamam."

Tamam.

20

Ev bir mezarlık gibiydi.

Haftanın kalanı için okuldan izin almıştım ki bu rahatlatıcıydı çünkü birden ağlamaya başlamak gibi şaşırtıcı bir huy geliştirmiştim. Tabii ki Linda Teyze için ağlıyordum ama aynı zamanda televizyondaki bir köpek sahiplenme reklamı için de gözyaşı dökmüş, matematikten *nefret* ettiğim hâlde perşembe günü bir matematik testini kaçıracağımı fark edince hıçkırmaya başlamış ve bir sabah portakal suyu içerken yirmi dakika boyunca içim dışıma çıkana dek ağlamıştım çünkü bana Aziz Nikola'nın fakir çocuklara nasıl portakal verdiğini ve ben onları sanki en doğal hakkımmış gibi görürken bazı insanların hiç portakal yemediğini hatırlatmıştı.

Ağlayan tek kişi ben de değildim. Annemin de günün büyük bir kısmında yaptığı buydu. İlk başta sahip olduğu çok-fazla-iyimser tepkisini oldukça çabuk atlatmıştı. Annemi ağlarken görmek *hoşuma gitmiyordu* ama bu durum, ilk günkü o anormal derecede yüksek sesli kahkahalarından daha az rahatsız ediciydi. Babam pek ağlayan biri değildi ama bir kez olsun gülümse-memişti. Cenaze hazırlıkları sırasında ve cuma günkü cenazenin kendisinde ağırbaşlılığımızı korurken hayatımızı sürdürmek için

her zamanki hareketleri tekrar ediyor, bunun artık nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

En azından ebeveynlerim için hayatını sürdürmek, Roy Enişte'ye ve çocuklara yardımcı olabilecek her şeyi yapmak gibi görünüyordu. Bu da o pazar günü, gerektiğinde yeniden ısıtabilmeleri için bir orduya yetecek kadar çorba, lazanya ve güveç yemeği yapıp dondurmak anlamına geliyordu.

"Ollie, kalan plastik kapları doldurabilir misin?" diye sordu annem. Üstü başı domates sosu olmuştu, kaşına bir peynir yapışmıştı ve tişörtünün kollarından biri gelişigüzel bir şekilde kıvrılmıştı. Sabahın yarısı boyunca ağlayıp durmaktan dolayı gözleri şişmişti ve saçları birkaç gündür yıkanmamıştı, bu yüzden onları dağınık bir topuz yapmıştı.

"Evet, tabii." İş ondan devraldım ve çeşit çeşit boydaki kaplara güveç yemeği doldurmaya başladım. "Biz bunları hallederken bir dakika yukarı çıkmaya ne dersin?"

Tereddüt etti ama babam mutfığa girip elleriyle onu kışkııladı. "Ne dediğini duydun. Burayı biz hallederiz."

Sessizce başını salladı ve babamla beni mutfakta yalnız bırakarak gitti.

Babam bulaşık makinesini doldurmaya başladı. "Annene ve bana yardım ederek bu kadar çabaladığın için teşekkürler."

"Sorun değil."

"Gerçekten, yıl boyunca çok çabaladın."

Durdum ve omzumun üstünden baktım. Bulaşık makinesine eğilmişti, yüzünü saklıyordu ama sesi alışılmadık derecede gergin geliyordu.

Başka bir kabın daha kapağını kapadım ve bütün yiyecekleri doldurduğumuz soğutucuya koydum. "Eh, sevdiğin birinin sana ihtiyacı olduğunda bunu yaparsın, değil mi?"

Babam nihayet döndüğünde gözleri parlıyordu. "Doğru. Evet. Bu doğru."

Teyzemlerin evinde –şey, sanırım artık böyle dememeliydim... artık Roy Enişte’nindi, değil mi?– çocuklar oturma odasına kurulmuş, *Coco* izliyordu. Roy Enişte bunun ölen aile üyeleriyle ilgili bir film olduğunun farkında mıydı bilmiyordum ama bunun bahsini açarak bir şeyleri tetiklemek istemedim. Kim bilir, belki de çocukların geçtiğimiz haftayı anlamlandırabilmesinde yardımcı olacağını düşünmüştü.

Roy Enişte yemekler için ebeveynlerime defalarca teşekkür etti. Görünen o ki kasabadaki ailelerin hepsi de aynı şeyi düşünmüştü çünkü dondurucusu şimdiden ağzına kadar dolup taşmıştı ve içine başka bir yiyecek sıkıştırmak mümkün değildi. Sonunda soğutucuyu buzla doldurmaya ve ikinci bir buzdolabı olarak mutfakın köşesine yerleştirmeye karar verdiler.

Yetişkinlerin üçü de doğaçlama bir oyunda yer alıyor gibiydi. Pek inandırıcı da değillerdi. Nasıl yapılacağını, adım adım talimatlarla anlatan yazılı bir metinden öğrenmişler gibi gülümüyorlardı. Linda Teyze dışında her şey ama *her şey* hakkında konuşuyorlardı ama yine de o, söyledikleri her şeyin içindeydi. *Uyumakta güçlük çekiyorum. Çünkü ağlıyordu. Çocuklar pazartesi günü okula ve kreşe dönecekler. Çünkü onlar da bir haftalık yas izni almışlardı ve şimdi bir şekilde sanki ortasında kocaman bir delik yokmuş gibi hayata yeniden dönmeleri bekleniyordu. Ah, hayır, dizinin finalini izlemeye vakit bulamadım. Çünkü eskiden Linda Teyze’yle izlerdi –bana söylemişti– ve onun asla sonunu öğrenemeyeceğini bilerek nasıl izleyeceğini bilmiyordu sanırım.*

Asla.

Koltukta çocukların yanına çöktüm. *Coco* geçen yıl çok popüler olmuştu. Pixar’ın bir sonraki çok sevilen yapımı ne olacaktı? Her ne olarsa Linda Teyze asla bilemeyecekti. *Karlar Ülkesi*’nden daha iyi olsa bile varlığından asla haberi olmayacaktı.

Bu haftadan sonra hangi şarkı çıkarsa çıksın Linda Teyze asla dinleyemeyecekti. Bir kez bile.

Bilip bileceği her şey çoktan yaşanmıştı. Britney Spears, Amerika Birleşik Devletleri’nin yeni başkanı seçilebilirdi ve Linda

Teyze bunu asla bilemeyecekti. Hükümet sonunda bir depoda uzaylıları sakladığını kabul edebilirdi ama Linda Teyze asla bunu öğrenemeyecekti. Dünya dönmeye devam edecek, felaketler yaşanacak, güzel şeyler olacak, bir şeyler icat edip geliştirecektik ama Linda Teyze bunların hiçbirini göremeyecekti.

Ve... Tanrım, çok bencildim ama Linda Teyze için tamamen yıkılmışken ayrıca kendim için de korkuyordum. Demek istediğim, ölümden haberim vardı tabii ki ama benim için her zaman soyut bir şeydi. Artık şaşırtıcı derecede gerçek geliyordu. Tanıdığım gerçek insanlar ölecekti. Hepimiz. Tanıdığım her insan ölecekti.

Ben de ölecektim.

Bir gün, hayatımda göreceğim son şeyi görecektim. Ertesi gün birileri asla dinleyemeyeceğim bir şarkı çıkaracaktı. İstatistiksel olarak bakarsak, dünyada gerçekleşebilecek en şaşırtıcı olaylar büyük bir ihtimalle uzak bir gelecekte gerçekleşecekti ve ben asla bilemeyecektim. Bir gün, içinde benim olmadığım bir dünyada çok güzel ve harika şeyler olacaktı. İçinde ben yoksam dünyanın dönmeye devam etmesini istemiyordum. Demek istediğim, tabii ki *istiyordum*, benimle birlikte herkes yok olsun istediğimden değildi. Fakat bir an burada olma ve sonrasında olmama fikri, dünyanın gittiğini çok da umursamaması... bu sadece... bana kendimi boşlukta hissettiriyordu.

Will muhtemelen bana güler ve goth derdi çünkü muhtemelen şu anda bütün o varoluşsal kalıplara uyuyordum ama cidden, hayatın amacı neydi? Hayatın *amacı* neydi? Bütün bunların? Hepimiz bir anda silinip gideceksek, hayattayken neden çaba gösterecektik ki? Öldüğümüzde bunların hiçbirini hatırlayacak değildik ya.

Ayakkabılarımı çıkardım, dizlerimi çenemin altına kadar çektim ve dikkatimi filme döndürdüm.

Bir yanım, çocukların bana ölümden sonrası hakkında soru sormasını istiyordu; annelerinin gittiği yerin burası olup olmadığını, şimdi bir iskelet olup olmadığını falan. Fakat sormadılar. Garip bir şekilde sessizdiler. Yani, gerçekten garip bir şekilde.

Asla susmayan Crista, öylece televizyona bakıyordu. Ya da daha doğrusu, parlak pembe pufuna sarılmış hâlde donuk gözlerle televizyonun *ardına* bakıyordu.

Thomas ve Arkadaşları resimleriyle kaplı pufunda oturan Dylan ise elinde içmediği bir biberon tutuyordu. Doğruldum, kafam karışmıştı. Ne zamandan beri bardakları ve fincanları bırakmıştı? “Baksana, Dyl. O biberonu bir süredir görmemiştim.”

“O benim biberonum.”

“Evet. Hatırlıyorum.”

“Benim biberonum.”

“Evet, biliyorum.”

“Sen alamazsın.”

“Sorun değil. İstemiyorum.”

“Sen alamazsın. O benim biberonum. BENİM BİBERONUM, ONU İSTİYORUM, SENİN DEĞİL!” diye çığlık attı, pufunun içinde bir top gibi kıvrılarak. Crista ona neredeyse hiç bakmadı. “BENİM BİBERONUM! BENİM BİBERONUM, BENİM BİBERONUM!”

Siktir. “Dylan, evet, o senin biberonun. Ben alma–”

“SAKIN ALMA!”

“Almayacağım!”

“O SENİN BİBERONUN DEĞİL, OLLIE! DEĞİL, SENİN DEĞİL, SENİN DE–” Aniden konuşmayı kesti ve tam bir kriz hâlinde ağlamaya başladı, bütün odayı inletti ve Hades’in cehennem çukurundan bir şeytan çağırdı.

Kendimi yere fırlattım ve gidip onu sakinleştirmeye çalıştım. “Hey, hey, Dyl, sorun yok.”

Biberonla bana vurdu.” HAYIR! HAYIR!”

“Ben...”

Biberonu bana fırlattı ve tam alnımın ortasına çarptı. Az daha beni bayıltacaktı hatta. “Dylan!”

Cevap olarak bana kükredi, küçük suratı öfkeden morarmıştı. Biberonu ona uzattım ama vurup elimden düşürdü ve olabildiğince yüksek sesle çığlık atarak tekmeler savurmaya başladı.

Crista bunlar sanki hiç olmuyormuş gibi filmi izlemeye devam ediyordu.

Çaresizce ayağa kalktım ve Roy Enişte odaya geldi. Açıklama yapmak üzereydim ama hiç şaşırmaşa benzemiyordu. "Hadi ufaklık," dedi hâlâ-tekmeleyen-ve-çığlık-atan Dylan'ı kucığına alarak. "Uyku vaktin geldi."

"HAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAY--"

"Evet. Ollie ve Crista'ya iyi geceler de."

"--IRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYI--"

Dylan'ın çığlıkları, isteği dışında odadan çıkarılırken yavaşça uzaklaştı.

"İyi oldu," dedi Crista, başını kaldırmadan. "Kulaklarımı acı-tıyordu."

Yeniden koltuğa oturdum, benim kulaklarım da çınlıyordu. "Annenizi özlüyor gibi duruyor."

"Evet."

"Sen nasılsın? Kendini iyi hissediyor musun?"

Şimdi başını kaldırdı. Benden rahatsız olduğu suratından açıkça belliydi. Başını yana doğru eğdi. "Ollie, filmi duyamıyorum."

"Ah. Özür dilerim."

Biz de sessizce izledik. Çocuğun, *abuela'sına** ölen insanları hatırlamakla ilgili yürek burkan şarkısını söylediği kısma kadar ikimiz de oldukça iyi idare ediyorduk. Sonra kendimi kaybettim.

En azından bir bahane uydurup odadan çıkmak aklıma gelmişti, bu yüzden doğruyu söylemek gerekirse kendimi koridor-da kaybettim. Sırtımı duvara yasladım ve olabildiğince sessiz bir şekilde ağlayarak yere çöktüm. Linda Teyze'nin bir daha asla burada olamayacağını bilerek bu evde olmak istemiyordum. Burası *onun* eviydi. Buraya *onu* ziyaret etmek için gelirdik. Kendimi bildim bileli burası *onun* evi olmuştu. Bu doğru değildi. Bunların hiçbirisi doğru değildi.

* (İsp.) Büyükanne -çn

Birisi yanıma oturdu. Annemdi. Geldiğini bile duymamıştım. "Selam, benim harika erkeğim," dedi. "Pek iyi değilsin galiba?" Burnumu çektim ve onunla göz göze gelmeden omuz silktim. "Burada olmak zor, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım ve hıçkırıklarımı tutmaya çalışmaktan çenem titremeye başladı. "Daha kolaylaşacak. Evrenin güzel yanı bu. Seni sıkıntıya sokar ama hiçbir zaman kaldıramayacağın bir şey vermez. Bu şeyler sayesinde olgunlaşırsınız."

Başımın duvara çarpmasına izin verdim ve onunla göz göze gelebilmek için döndürdüm. "Anne. Bu bize bir ders vermek ve olgunlaşmamıza yardım etmek için olmadı."

Gerildi. "Ollie, demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu güzel falan değil. Bu çirkin ve anlamsız. Mesele de bu, anne. Bunun bir anlamı yok. O öldü ve bu hiç adil değil. Bir hayatı vardı ve bitti, onun için bu kadardı, bizim için de bu kadar. Ölmesi hiçbir şeyi *daha iyi* yapmadı. Hâlâ bütün bu olanların bir anlamı olduğuna nasıl inanabiliyorsun? Ne sanıyorsun, evrende bir yerlerde bir şey bulutların arasından bakıp ailemizi buldu ve 'Hımm, bak ne diyeceğim. Özellikle bu ailenin içine sığayım,' mı dedi? Crista ve Dylan'm artık bir annesi yok, Roy Enişte âşık olduğu insanı kaybetti ve o yaşlanamayacak bile. *Bunun. Hiçbir. Sebebi. Yok.* Sadece bir kayıptı bu. Bir son. Bunun hakkında mutlu olmadığım için özür dilerim."

Bana baktı ve midemde bir şeyler tepetaklak oldu. "Sence ben *mutlu* muyum?" diye sordu inanamayarak. "O benim kardeşimdi. Benim küçük kardeşimdi."

Tüm öfkem bir anda uçup gitti ve duvara yaslandım. "Anne..."

Konuşacak gibi oldu ama sonra başını salladı, hüsrana uğramış bir homurdanmayla ayağa kalktı ve benden uzaklaştı.

Okula döndüğüm ilk günü atlatmayı başardım. Ya da en azından sabahı atlatmayı başardım. Duygusal çöküş yoktu, delirme

yoktu, kendi ölümlülüğüme dair dehşet verici derin düşünceler yoktu.

Döndüğümde kızlar bana karşı gerektiği kadar nazik davrandılar. Lara bile küstahça laflar sokmadı. Sadece nasıl olduğuma dair çok fazla soru ve oldukça fazla endişe vardı. Hafta boyunca gönderdikleri mesajların büyük bir çoğunluğunu görmezden gelmiştim. Hayley ve Ryan'dan ayrı ayrı gelen taziye mesajlarını da aynı şekilde. Sohbet etmek çok fazla enerji gerektirir olmuştı. Sahip olmadığım bir enerji.

Öğle arasında kafeterya yerine müzik odasına gittim. Juliette, bir dilim pizza alıp yanından geçip giderken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ne yapabildim ki? Atlatmış olsam bile bütün sabah boyunca *iyi olma* ve *dikkatimi verme* çabası düşündüğümünden daha yorucu olmuştı. Okula dönecek kadar iyi olduğumu düşünmüştüm ama bu, biraz alışmaya vakit ayırmadan doğrudan her şeyin içine dalabileceğim anlamına gelmiyordu. Birazcık kendi başıma kalmak fena olmazdı.

Fakat bas gitarı elime aldığımda canımın çalmak istemediğini fark ettim. Sadece sessizlik istiyordum. O yüzden bunun yerine sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüm, bas gitarı kucağıma çektim ve parmaklarımla üstüne vurdum.

Sessiz bir yerde olmak güzeldi. Kızları seviyordum ama yanlarında üzgün olabileceğim kadar yakın değildik. Elbette birkaç gün canlarını sıkacak kadar düşük olabilirdim ama ya birkaç günden daha uzun sürerse? Ya haftalarca ya da aylarca böyle olursam? Ya artık hiç neşeli olamayacaktıysam? Ya kaşlarımı çatmaya, bağırmaya ve düşüncelere dalıp gitmeye ihtiyacım varsa? Ya sadece ağlamaya ihtiyacım varsa?

Burada yalnızken bunların hepsini yapabildim. Bütün o negatif, berbat ve acı verici duyguları aynı anda hissedebilir, başkalarını da aşağı çekmemek için bir maske takmaya çalışmak zorunda kalmazdım.

Fakat şimdi ağlamakta özgürdüm ve ağlayamıyordum.

Birisi diğerk ilham verici sözlere ek olarak duvara yeni bir poster asmıştı. EN KÜÇÜK KARINCADAN EN BÜYÜK BALINAYA KADAR MÜZİK HEPİMİZİN DAMARLARINDA DOLAŞIR, diyordu kırmızı, devasa bir Comic Sans yazı fontuyla. Photoshop'la yapıldığını tahmin ettiğim arka plandaki görselde, bir filin ayağı altında ezilmek üzere duran bir karınca vardı. Fakat ya ölçüler tamamen bozulmuştu ya da bir tür mutant süper kahraman karıncaydı çünkü boyutu neredeyse filin bir tırnağı kadardı.

Gerçekten, bu söz ne anlama geliyordu ki? Ayrıca neden ölmek üzere olan bir karınca görseliyle eşleştirilmişti?

Sanırım onun damarlarında dolaşan müzik bir cenaze marşıydı.

Şaşırtıcı derecede ince esprime neredeyse gülecektim ki Linda Teyze'nin cenazesinde çalan müziği düşünmeye başladım ve kahkaham uçup gitti.

Odanın yan tarafında bir hareket vardı ve başımı kaldırınca Will'in girdiğini gördüm. Arabayla onun evine gittiğim akşamdan beri onu görmemiştim. Bana kararsız bir şekilde gülümsedi. "Selam. Yanına oturabilir miyim?"

Elimle yanımdaki yere vurdum. "Gel."

Yere çöktü ve bir anaokulu çocuğu gibi bağdaş kurdu. "Nasılsın?"

Niyeti iyiydi ama *kahretsin* ki bu konuyu konuşmak istemiyordum. Ölüm hakkında, bunun bana nasıl hissettirdiği ve bütün bu saçmalıkların hiçbir anlamı olmadığı hakkında yeterince konuşmuşum. Evdeyken başka pek bir şey konuşamıyormuşum gibi hissediyordum. Fakat söyleyecek yeni bir şey yoktu. Kendimi tekrarlamak artık bir işe yaramıyordu. Bir kez, yalnızca bir kez, anlamsız bir şeyden konuşmak istiyordum.

"Baksana, Will?" dedim bunun yerine. "Sence karıncaların kalbi var mıdır?"

Uzun bir süre bana baktı. "Ben... daha önce bunu hiç düşünmemiştim."

"Şey, sadece, oradaki poster karıncaların damarlarından bahsediyor ve damarlar da genelde kalbe kan pompalar, değil mi?"

İşaret ettiğim yere baktı. "Bu gerçekten depresif bir resim."

"Değil mi? Aman Tanrım, bunu düşünen sadece ben değilim. Bence bu hayatımda gördüğüm en motive etmeyen motivasyon posteridir."

"İlham vermeyen bir poster olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca neden karıncalar? En küçükten en büyüğe gideceksek karıncalardan daha küçük şeyler bulabilirsin. Mesela kenelere ne oldu? Ya da bakterilere?"

"Bakterilerin damarları yok sanırım."

"Dürüst olmak gerekirse, Ollie, bence karıncaların da yok. Gerçekten."

Buna gülümsemekten kendimi alamadım. "Ah, olamaz, sanırım haklısın."

"Yoksa var mı? Şimdi hiç bilemedim. Bekle, bunu internette aratacağım."

Kıkırdadım ve gitarı yanıma bıraktım, sonra Will'in telefonuna bakmak için uzandım. Bir makale açtı ve sayfayı aşağı doğru kaydırды. "Ve cevap hayır," dedi. "Damar yok. Kan yok."

"Hey, hayır, onların kanı var."

"Aynen, renksiz garip bir sıvı. Aynı şey değil."

"Seninkiyle aynı renkte değiller diye böcek kanını yok sayamazsın."

"Bak nasıl sayıyorum."

Başımı yana yatırdım ve kolyemle oynamaya başladım, dudaklarımda hâlâ bir sırıtma vardı. Güldüğüm için biraz suçlu hissetsem de bu iyi gelmişti. Çok, çok iyi. "Buraya bana bakmaya mı geldin?"

"Şey, evet ve hayır. Biraz yalnız kalmak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden normalde gelmezdim ama bir şey için gerçekten fikrine ihtiyacım var."

İlginç. "Öyle mi?"

“Şey, Lara her zaman biraz da olsa Matt’le ilgileniyor gibi duruyordu. Ama sonra Renee’yle ilgilenmeye başladı. O yüzden neler döndüğünü merak ediyorum.”

Yani, beklediğim tam olarak bu değildi. Altdudağımı sarkıttım ve en iyi cevabı düşündüm. Lara bana Matt’ten hoşlandığını bir sır olarak söylemişti, o yüzden bunu açığa çıkarmak istemiyordum. Ama belki yine de Aşk Tanrısı’nı oynayabilirdim.

Fakat ben cevap veremedim Will inledi. “Tanrım, ne kadar aptalım. Üzgünüm, şu an saçmaladığımı düşünüyor olmalısın. Lara’nın kimden hoşlandığından daha büyük dertlerin var.”

Eh, kısmen doğrudu. Fakat bütün o daha büyük dertler arasında güzel bir dikkat dağıtıcıydı. “Hayır, ciddi önemli değil. Renee’den hoşlanıyordu ama artık tamamen bittiğinden oldukça eminim. Neden sordun?”

“Çünkü Matt onun lezbiyen olduğunu düşünüyor.”

Ah. “Hayır. O biseksüel.”

“Doğru, öyle olabileceğini düşünmüştüm,” dedi Will. “Matt uzun zamandır Lara’ya karşı bir şeyler hissediyor ama sanırım artık bir şansı olmadığını düşünüyor.”

“Ah, bana kalırsa çok şansı var.”

Will omzuma vurdu. “Bunu Matt’e açıklamaya ne dersin?”

“Ben mi? Şimdi mi?”

“Evet? Sen söylersen inanır. Beni kimlikler konusunda uzman olarak gördüklerini sanmıyorum, anlarsın ya?”

Bir yandan burada keyfim yerindeydi. Will eşlik ettiği için daha da mutluydum. O kalabalık ve gürültülü kafeteryaya dönmektense onunla burada oturup tamamıyla saçma sapan şeylerden konuşmayı tercih ederdim. Ya da en azından normal şartlar altında. Ancak çok-da-küçük-olmayan bir yanımdan gerçekten Lara’ya yardım etmek istiyordu. Belki de artık ondan gerçekten hoşlanıyor ve belki de onun için bir şey yaptığımı bilmesini gerçekten istiyor gibiydim.

“Tamam,” dedim, ayağa kalkıp bir elimi uzatarak. “Ama çabuk olalım. Zil çalmak üzere.”

Will elimi tuttu ve onu kaldırmama izin verdi.

Basketbolcu oğlanlar bugün kendi masalarında oturuyordu. Kızlar onların arasında olmadığına tam bir siyah-beyaz ceket deryası gibiydiler. Somon rengi kazağım ve ten rengi dar kot pantolonumla aniden aralarına girerek bu tek renkliliği bozdum. Bu hafta siyah ve hakiden başka bir renk giymek beni neşelendirir diye o sabah bu kazağı seçmiştim. İşe yaramış mıydı? Pek... değil. Hayır.

"Selam, n'aber Ollie?" diye sordu Matt. Fakat bana beklenti içinde bakıyordu. Will, neden beni bulmaya gittiğini söylemişti anlaşılan. Eh, lafı dolandırmaya gerek yoktu. Ayrıca gerçekten nasıl olduğumu söylesem muhtemelen bütün ortamı rahatsız ve depresif bir havaya sokardı. O yüzden.

"Lara'dan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Oğlanların birkaçı kıkırdadı ama Darnell onlara uyarıcı bir bakış atınca hemen çenelerini kapadılar. Matt omuz silkti ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Evet ama neyse ne. O kızlardan hoşlanıyor, o yüzden önemli değil, bilirsin ya?"

"Erkeklerden de hoşlanıyor."

Bana kafası karışmış hâlde baktı. "Artık lezbiyen olduğunu düşünmüştüm."

"O biseksüel. Bir kızla birlikte olması, lezbiyen olduğu anlamına gelmez. Kiminle çıkarsa çıksın hâlâ biseksüel."

Matt yavaşça başını salladı ve dudaklarından ufacık, gizli bir gülümseme geçti. "Yani benden hoşlanabileceğini mi söylüyorsun?"

"Ona sormanın muhtemelen iyi bir fikir olacağını söylüyorum. Ona soğuk davrandığın için biraz kızmış olabilir bu arada, benden söylemesi."

Darnell ve Matt hızla birbirlerine sırtıttı. "Bu iş sende, adamım," dedi Darnell, diğer çocuklar ıslık çalarken bir yumruğunu Matt'in vurması için havaya kaldırırken.

Will onları yoğun bir ifadeyle izliyordu, kaşları çatılmıştı ve dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamadım.

“Ah, ayrıca?” dedim, bu kez doğrudan Darnell’e bakarak. “Bir öyle bir böyle davranmaya son vermen gerekiyor. Bu hiç hoş değil. Niamh ile birlikte olmayı ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur ama sadece ödev hakkında soru sormak için masaya geliyormuş gibi davranma.”

Darnell ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Will elini bir megafon tutuyormuş gibi ağzına götürdü. “Hesap soruldu.”

Bana gelecek olursak, kendimden etkilenmişim. Ne zaman bu kadar cesur olmuştum?

Sanırım geçtiğimiz birkaç hafta beni değiştirmişti. Aniden, çoğunlukla benim için bir şey ifade etmeyen bir grup oğlanın önünde aptal gibi görünmek çok da korkutucu gelmemeye başladı. Will onların dışındaydı tabii ve onun da beni yargılamayacağını biliyordum. Başınıza biraz utanmaktan daha kötü şeyler de gelebilirdi.

Hayat, sevdiğiniz bir insan gibi önemli bir konuda korkaklık edemeyeceğiniz kadar kısaydı.

21

"Bir saat içinde gidiyorsun," dedim.

Başını çıplak göğsüme dayamış Will, bana bakmak için başını kaldırdı. "Hımm."

"Bir saat, Will."

Suratını buruşturdu ve bir parmağını karnımda gezdirdi. Bedenlerimiz artık kurumuştur. Bilmeseniz otuz dakika önce gölde olduğumuzu söyleyemezsiniz.

"Benimle evime kadar yürür müsün?" diye sordu.

"Benden sabahın dördünde gizlice evimden çıkmamı, seninle gölün diğer ucuna kadar yürümemi ve sonra yine gizlice evime geri girmemi mi istiyorsun?"

"...Evet?"

"Tabii ki Will. Neden sorduğunu bile anlamadım."

Giyinmemiz muhtemelen gereğinden uzun sürdü –çoğunlukla Will, ben giyinmeden önce bacaklarımı, karnımı ve kollarımı son bir kez öpmek istediğinden edepsizce araya girdiği içindi– ama sonunda nispeten dışarı çıkabilir hâle geldik. Gıcırta yapmayan ön kapım sayesinde dışarıya oldukça kolay çıktık ve yürümeye başladık. Bacaklarım sanki bir kaplumbağaya aitmiş gibi hissettiriyordu. Her şey olduğundan çok daha ağır geliyordu.

Çok çabuk olup bitmişti. Bütün bunlar çok çabuk olmuştu.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum.

"Sen zorunda mısın?" diye karşılık verdi.

"Lütfen ziyarete gel."

Bileğimi tuttu ve daha uzağa gitmemi engelledi. "Ciddiyim, şu an bir söz vermemiz gerek, tamam mı? İlk fırsatta birimizin diğerini ziyaret edeceğinden emin olmalıyız."

"Tamam."

"Sadece lafta kalmasın, bunu yapmamız gerek. Bunun bitmesini istemiyorum. Belki de bitmek zorunda değildir, değil mi?"

Omuz silktim. Buna ne cevap verebileceğimi bilmiyordum.

"İletişimde kalmalıyız. Konuşmaya devam etmeliyiz ve bir yolunu buluruz. Belki bahar tatilinde falan oraya gelebilirim. Ya da belki sen yeniden teyzeni ziyarete gelirsin ve bir yerlerde buluşma ayarlarız."

İçimde ağlamak üzere olduğuma dair çok kötü bir his vardı. Tek yapabildiğim kısaca başımı sallamak oldu.

Will bir eliyle yüzümü kavradı ve o ciddi kahverengi gözleriyle bana baktı. "Lütfen iletişimi koparmayalım, tamam mı? Seni bir gün yeniden görmem gerek."

"Daha hızlı ya da daha yavaş müzikler dinlerken kalp atış ritminin değiştiğini biliyor muydun?" diye sordu Will.

"Hayır. Ama bu bayağı iyiymiş."

"Aynen. Ayrıca kornea, vücudun oksijeni kandan almayan tek yeri. Doğrudan havadan emiyor."

Müzik odasındaki boş bir sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturuyor, dizinin üstüne koyduğu biyoloji kitabını karıştırıyordu. O gün, benimle müzik odasında takılmak için kullandığı bahane, yaklaşan bir sınavdı. Kitabın göstermelik olduğunu düşünmüştüm ama şaşırtıcı bir şekilde, ben bas gitarımı elime aldığım anda gerçekten de oturup okumaya başladı. Sınavda gerçekten başarılı olmak istediğinden miydi yoksa aynı bas parçasını tekrar ve tekrar dinlemekten gerçekten sıkıldığından mıydı, emin de-

ğildim. İkcisiyse onu suçlayamazdım ama sonra merak ettim: Neden her ögle arasında bu sürenin dörtte üçünü onu görmezden gelip prova yaparak geçirdiğim hâlde yine de beni ziyarete geliyordu?

“Ayrıca kan damarlardan *o kadar hızlı* akıyor ki bir kan hücresinin tam bir tur atması sadece yirmi saniye sürüyor,” diye devam etti. “Bu komikmiş. Kanın her zaman yürüme hızında falan dolaştığını düşünürdüm.”

“Kendini ciddi bir şekilde kesersen çok hızlı fışkırıyor,” dedim.

“Evet ama yani saatte-yüz-altmış-kilometre hızla değil,” dedi. “Vücuduna kıyasla bir kan hücresinin ne kadar küçük olduğunu bir düşün. Ve sadece *yirmi saniye* sürüyor. Bu bizim yirmi saniyede bir futbol sahasını on kez turlamamız gibi bir şey.”

“Sanırım. Ama hepsi göreceli şeyler, değil mi?”

Uzaklara doğru baktı. “Artık bilmiyorum. Beynim acıyor.”

Bağışlanma’nın yaklaşan konseri için bir süredir derlediğim müzik dosyasını karıştırdım ve pek de zorlanmadığım ama tekrar ettiğim, son birkaç parçaya kıyasla kulağa biraz daha ilgi çekici gelen bir şarkıyı seçtim. Belki de Will odadayken biraz gösteriş yapmak istemiştim. Bu suç muydu yani? En fazla ufak bir kabaht olmalıydı. “Yani gerçekten çalışıyor musun?” diye sordum.

“Evet. Kısmen. Bu kitabın sayfa kenarlarında insan vücuduyla ilgili ilginç bilgilerin verildiği küçük baloncuklar var. Onlardan ilerliyorum.”

“Umalım da sınavda çıksınlar,” dedim. Provaya başlamak için onları sıraya dizmeden önce yerlerine oturtmak için partiyonları standı pat diye vurdum.

“Baksana, Ollie,” dedi Will, ben bas gitarımı alırken. “Düşünüyordum da.”

Eh, gitar olduğu yere dönüyordu. “Hımm?”

Cevap vermek o kadar uzun süre bekledi ki nihayet ağzındaki baklayı çıkardığında onu konuşmaya teşvik etmeye hazırlanıyordum. “Bir süredir sana kızgındım çünkü açılmadığım için belirli

bir şekilde davranmak zorunda olduğumu anlamam gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden, benim tarafımı tutmadığın zaman beni desteklemediğin anlamına geldiğini düşündüm.”

Bunu duyduğuma şaşırdığımı söylemem yetersiz kalırdı. Will’in böyle düşüneceği aklıma bile gelmemişti.

“Ama,” diye devam etti, “sonra beni tanımıyormuş gibi davransan ya da başka birisiyle dans etsen nasıl hissedeceğimi düşündüm. O zaman anladım.”

“Neyi anladın?”

Aslında ses tonundan ne olduğunu anlamıştım ama ondan duymak istiyordum.

“Sana karşı pislik gibi davrandığımı.”

Sessizce oturduk. Önemli olmadığını söylemek istemedim çünkü tamamen önemli *olup olmadığını* bilmiyordum. Henüz. Fakat bunu kabul ettiğini duymak güzeldi. Ayrıca biraz düşünmem de gerekiyordu. Beni daha çok umursamasını istediğim için üzgün hissediyordum. Fakat benim davranışımı *benim* yeterince umursamadığım şekilde yorumladıysa, yaptığı şeye katılmasam da yine de biraz daha affedilebilir olabilirdi. En azından duygularımı tamamen umursamamasından daha iyiydi.

Will kısık bir sesle sessizliği bozdu. “Bir ara okuldan sonra bize gelmek ister misin? Arkadaş olarak,” diye ekledi hızla.

Şaşkınlığının yüzüme yansımaya engel olamadım. Son defasında babasının verdiği tepkiden sonra ziyaretlerimin kara listeye alındığını düşünmüştüm. İnsanları şüphelendirecek her şey, Will için çizginin dışında olmalıydı. Bunu kabul edebilmek, çok yakınlaşmamak ya da değişebileceğini düşünmemek için çok çabalamıştım ama şimdi beni ters köşe yapıyordu. Ondan ne beklersem bekleyeyim, beni her zaman hazırlıksız yakalamayı nasıl başarıyordu? “Ailen ne olacak?”

“Kapıyı açık tutabiliriz.”

Tereddüt ettim. “Ama baban bir şeylerden şüphelenebilir gibi duruyor.”

“Biliyorum. Ama seninle takılmayı özledim ve seni daha çok görmek istiyorum.”

Düşündüm. “Sen bana gelsen nasıl olur? Okula sadece beş dakika uzaklıktayım.”

Will midemi ısıtacak şekilde kocaman gülümsedi. “Olur.”

Çalmaya yeltendim ama yeniden konuştu. Tatlı olduğu için şanslıydı yoksa yetişmem gerektiği hâlde dikkatimi dağıttığı için onu kovmak zorunda kalırdım. “Baksana, ayrıca, şey, cuma günü meşgul müsün? Maçta evsahipliği bu sefer bizde.”

Tabii, ne de olsa cuma akşamı yapmak istediğim şey tam da *buydu* – oğlanların birbirlerinin başına top atmalarını ve topu *tam* doğru yere atmayı başardıklarında mükemmellikleri ve atletik becerileri konusunda birbirlerini tebrik etmelerini izlemek. Çok heyecanlı. “Gelemem, üzgünüm. Cuma günü Bağışlanma ile bir konserim var.”

Yüzü o kadar hızlı düştü ki kendimi biraz suçlu hissettim. Orada olmamı gerçekten önemsediyini fark etmemiştim. Fakat yalan söylemiyordum – *gerçekten* konser vardı. Katılım da isteğe bağlı sayılmazdı. Bas gitarın önemli olmadığını düşünen biri, hayatında hiç bas olmayan bir punk şarkısı dinlemeyi denememiş olmalıydı. Üzerinde hiç sos olmayan çikolatalı bir dondurma ya da figüransız bir film gibiydi. Teknik olarak işlerdi ama genel deneyimde *öf* dedirten bir şeyler eksik olurdu.

“Ah. Sorun değil. Umarım güzel geçer.”

“Gösteriye gelebilseydin sevinirdim tabii. Belki oyundan sonra?”

Basketbol maçını kaçırdığım için tepki gösterebilirdi. Benim için önemli olan bir şeye gelemeyecek kadar kendi hayatıyla meşgul olduğunu söyleyebilirdi, tıpkı benim olduğum gibi. Fakat Will, her zamanki gibi hemen başını salladı ve “Tabii ki,” dedi.

Sonra çalışmaya döndü.

“Neden kütüphanede değilsin?” diye sordum birden.

“Ne?”

“Orada çalışmak daha kolay olurdu, değil mi? Daha sessiz?”

Tereddüt etti. "Gitmemi istediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır, yemin ederim. Gerçekten, sadece merak ettim."

"Ah. Bilmem, sadece seninle zaman geçirmeyi seviyorum."

"Ama neden her zaman benim istediğim şeyi yapıyoruz? Seninle kütüphaneye gelmemi isteyebilirdin, biliyorsun."

Will tuhaf ve sorgulayan bir şekilde gülümsedi. "Sorun değil ki?"

Mesele de buydu. Sorun değildi. Hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Yaz boyunca ona kendi sevdiğim bütün gruplardan bahsederken hevesle yanımda oturmuş, bense onun sevdiği grupları hiç sormamıştım. Asla kolaylıkla başarılı olamayacağı Müzik Görgüsü dersini almıştı çünkü arkadaşlarının yargılayan bakışları olmadan beni görmek istemişti. Öğle arasını geçirebileceği onlarca farklı yol olduğu hâlde, ben prova yapmak için kafeteryadan buraya kaçtığımda Will de peşimden geliyordu ve ben kendi işimi yaparken yanımda oturmaktan mutluydu.

İlk defa, bu yıl boyunca Will'den çok fazla şey yapmasını istediğimi fark ettim. Bazılarını yapmıştı, bazılarınaysa hazır değildi.

Sonra zihnimin gerilerinde bir yerde, Linda Teyze'nin sesini duydum. *Sadece kendi davranışların üzerinde kontrole sahipsin. Ama onunla orta yolda buluşmak için ne yaptın?*

Hiçbir şey.

Onun basketbol maçlarından birine bile gitmemiştim.

Bunun için bana kendimi hiç suçlu hissettirmemişti. Bir kez bile.

Şimdi düşününce, sadece onun için, bana herhangi bir şekilde faydası dokunmayacak bir şey yapma zahmetine hiç girmemişim. Will'den ne istediğime o kadar odaklanmışım ki asla durup onun benden ne isteyebileceğini düşünmemiştim.

Bu, benim hakkımda ne anlatıyordu?

Juliette bir ilham panosu kurmuştu.

O üstünde kot pantolon ve ayağında çoraplarla panonun önünde dururken kendime bir ara onu annemle tanıştırmam gerektiğini hatırlattım. Niamh, Lara ve ben yatağının üstünde, uslu ama zoraki dinleyiciler olarak yan yana oturuyorduk. Kızlar basketbol maçına gitmeye hazırlanmak üzereydi. Bense, dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bilmiyordum. Çoktan giyinmiş ve konser için hazırlanmışım ama ses kontrolü gecenin geç saatlerine kadar başlamayacaktı. Onlar maç için ayrılana kadar burada kızlarla takılmayı planlıyordum, sonrasında da biraz akşam yemeği yiyebilir ve bir saat için eve gidip tek başıma takılabılırdim.

Fakat ondan önce ilham panosu zamanıydı.

"İşte, burada elinde klarnet tutan küçük bir çocuk var," diye açıkladı Juliette, bir mukavvaya iliştirdiği çıktılardan birini kastederek. "Bu, okuldan çıkınca klarnet öğretmenliği yapma planımı temsil ediyor. Parayı gelecek yıl kullanabilirim ve başvurumu da güçlendirir, ayrıca alıştırma yapmak zorunda kaldığımdan da emin olurum."

Üçümüz de buna katılarak başımızı salladık.

"A+ notu almış sınav kâğıdı resmi, gelecek yıl derslerimden *mükemmel notlar* alacağım gerçeğini temsil ediyor. Konservatuvara gireceksem, yapabileceğim en yüksek not ortalamasını istiyorum."

Daha fazla baş sallama.

"Ve tabii ki burada da konservatuvarın kendisi var. Bütün yılı çalışarak, alıştırma yaparak ve bir sonraki seçmelerden önce kendimi *mükemmelleştirerek* geçireceğim. Hiçbir *okul partisine* gitmeyeceğim. Kendimi buna adayacağım."

"Okul partisi yok mu?" diye sordu Lara, şüpheli bir şekilde.

"Tamam, *bazı* okul partileri olur. Ama büyük oranda gelecek yılın Juliette'i bir görev kızı olacak. Girebilecek kadar iyiyim..."

"Evet," dedim, kesin bir şekilde.

"Ve olmak istediğim, hak ettiğim yere girmemi engellemelerine izin vermeyeceğim. Bağlantılarım ya da tam başvuru gü-

nünden önce okula bağış yapacak ailem yok ama yeteneğim var. O kadar mükemmel olacağım ki gelecek yıl beni reddetmek için hiçbir bahaneleri kalmayacak.”

“Evet, Juliette!” dedi Niamh.

“Sırf ilk denememde giremedim diye bu, hayallerimden vazgeçmek zorunda olduğum anlamına *gelmiyor*. Sadece oraya girmek için bazı insanlardan çok daha fazla çalışmam gerektiği anlamına geliyor.”

“Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin,” dedim ve Juliette ileri atılıp bana sımsıkı sarılarak beni yatağında devirdi.

“Farını ödünç alabilir miyim?” diye sordu Niamh, ayağa kalkıp masaya doğru yürürken Juliette’e. “Yakında çıkmamız gerekiyor.”

“Basketbol maçı için neden far istiyorsun?” diye sordu Lara.

“Bu, Darnell için önemli bir oyun. Hafta boyunca sevinçten havalara uçuyordu.”

“Bekle, yani ikiniz tekrar konuşmaya mı başladınız?” diye sordu Juliette. Kurumuş makyaj pudrasıyla kaplı birkaç paleti almak için masanın önünde eğildi ve onları far ile birlikte Niamh’e uzattı.

“Evet, başladık. Sanırım New York olayını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ama bir süre önce beni aradı ve özür diledi.”

Vay be. Demek dinlemişti. Ya öyleydi ya da diğer oğlanlar o gün ben masadan ayrıldıktan sonra onu buna zorlamıştı. İki türlü de artık tam bir Jerry Springer’dım.

“Her neyse,” diye devam etti Niamh. “Bu onun için büyük bir olay, tamam mı? İlk kez bölgesel oyunlarda evsahipliği yapacaklar.”

İçimde bir şeyler beni rahatsız etti. Korkunç derecede suçluluk duygusuna benzeyen bir şeyler. “Bu kadar büyük bir şey olduğunu fark etmemiştim,” dedim.

“Çok büyük,” dedi Niamh, gözkapaklarına mor-kahve bir rengi uygulamak için bir el aynasını kaldırırken.

Başımı eğip ellerime baktım. Demek ki teklifini geri çevirdi-
ğimde Will bu yüzden o kadar hayal kırıklığına uğramış gibi gö-
rünmüştü. Şimdi düşününce, bana teklif etme şekli fazla rahattı.
Birinin kendisi için çok önemli bir şeyi hiç de önemli değilmiş
gibi göstermek istediği zaman olduğu türden bir rahatlıktı.

Açıkça âşık olduğum kişi söz konusu olduğunda oldukça dik-
katsiz olabildiğim ortaya çıkmıştı.

Kaç defa Will'den ben söylediğim için değil de beni umursadı-
ğı için bir şey yapmasını istediğimi söylemişim?

O zaman neden onu umursadığımı için bunu yapmıyordum?

Bu gece orada olmalıydım.

"Biliyorsunuz, ses kontrolü bir süre daha başlamayacak," de-
dim. "Maç boyunca orada kalamayabilirim ama belki ilk bir ya da
iki çeyreğe gelebilirim."

Juliette ciyakladı ve dizine kadar gelen çizmelerinin fermu-
arını çekmeyi bıraktı. "Evet, Ollie-ey! Bizimle gel, çok eğlenceli
olacak."

Eğlenceli olmasa bile (ki öyle olacağından ciddi anlamda şüp-
heliydim) Will beni orada istiyordu.

Her şey her zaman benimle ilgili olmazdı.

Kabul etmeliydim ki sporla gerçekten hiçbir ilgisi olmayan birisi
için bile oyunun havası oldukça heyecanlıydı. Kalabalığın içinde-
ki insanların çoğu okullarının renklerini giymişti ya da elinde o
renklerde bir şeyler tutuyordu ve baktığınız her yerde pankartlar
ve flamalar sallanıyordu. Stadyumun bizim olduğumuz tarafın-
da Collinswood Lisesi amigo takımı, Şükran Günü'nde bana su-
nulandan çok daha etkileyici –fakat daha az sevimli– bir gösteri
yaparak taklalar atıyor, birbirlerini kaldırıyor ve dönüyorlardı.

Sahada iki takım da çoktan ısınma hareketlerine başlamıştı
ve spor ayakkabılarının cilalı zemin üzerinde çıkardığı gıcırtilar
bütün stadyumda yankılanıyordu. Siyah-beyaz ceket deryasının
içinde Will'i hemen buldum; siyah formasına kalın beyaz harfler-

le dört numara yazılıydı. Dalgalı koyu renk saçları kızarmış alnına şimdiden ter içinde yapışmıştı ve açık kahverengi teni, parlak ışıkların altında parlıyor gibi görünüyordu. Takımıyla birlikte aynı anda altı top sürme ve pas vermeyi içeren bir grup çalışması yaparlarken tüm dikkatini onlara vermişti. Eminim ki bir tür düzenleri vardı ama benim için sadece her yere fırlayan toplar gibi görünüyordu ve birinin başına bir top gelmesini bekleyip durdum. Fakat gelmedi. Koordineli ve sakinlerdi.

Özellikle Will. Fakat bu, muhtemelen benim önyargımdı.

Oyun biz geldikten kısa bir süre sonra başladı. Kimin nereye gitmesi gerektiği ve ne tür hareketlere izin verildiğiyle ilgili kuralları takip etmek benim için zordu ama en azından olayın anafikrine hâkimdim. Anafikir de muhtemelen kıran kırana bir oyun olacığıydı. On beş dakika geçmişti ve şimdiye kadar bir karşı takım, bir bizim takım sayı alıyordu. Frankston Lisesi'ndeki –yeşil ve beyazlı takım– çocuklar iyi oynuyordu ama biz de öyleydik. Kaçmalar, hızla koşmalar, engellemeler ve sıçramalar gibi fiziksel olarak ustalık gerektiren bazı hareketler aklımı başımdan alıyordu. Bunu televizyonda izlemektense bizzat görmek başkaydı. Buradayken birinin yerden ne kadar yükseğe sıçradığını gerçekten fark edebiliyor ve iki kişi birbirinin yolunu kestiğinde omuz çarpışmalarının sesini duyabiliyordunuz.

Ve Will. Harikaydı. Bütün bu zaman boyunca tamamen oyuna odaklanmıştı, her şeye atlıyordu ve yüzünde bir kere bile o küstah gülümsemesi belirmemişti. Frankston oyuncularından biri, Will'in savunmasının karşısına çıkacak kadar şanssız olursa atışı kaçıracağı neredeyse garantiydi. Sanki topları engellemek için zıplamıyor, uçuyordu.

Dürüst olmak gerekirse, devre arasına geldiğimizde yakında ayrılmak zorunda olduğum için neredeyse üzgündüm. Onu orada izlemek, hiç beklemediğim bir şekilde içimi gururla doldurmuştu. Fakat ses kontrolüne yetişmek istiyorduysam burada on beş dakikadan daha çok kalamazdım.

Fakat Will, devre arasında beni tribünlerde ilk kez gördü.

Koçla Matt'in yönettiği bir strateji konuşmasından hemen sonra bir yudum alabilmek için su şişesini başına dikmişti ki gözleri benimkilere kilitlendi. Mavi plastik şişesi hemen yeniden yanına indi ve dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım ve "Evet, beni buraya getirdin, mutlu musun?" der gibi biraz yana eğildim.

Görünüşe göre kesinlikle mutluydu.

İkinci yarı başlayana kadar biraz oyalandım ve sonra Juliette'e döndüm. "Gitmek zorundayım..." diye başlamıştım ki aniden sırtını dikleştirip küçük bir şaşkınlık nidasıyla elini ağzına götürdü.

Hızla döndüğümde Matt'in en uzaktaki çemberin yakınlarında yerde yuvarlandığını gördüm. Yuvarlanması durunca bedeni tamamen hareketsiz kaldı.

"Aman Tanrım," dedi Lara, koltuğundan yarı kalkarak.

Koç, hakem ve bir öğretmen, Matt'in yanına çöelmek için sahaya koştu. Will de aynı anda, peşinde Darnell ile birlikte omuzlarının üzerinden arkadaşının durumunu görebilmek için yanlarına koşturdu. Kalabalıktan birisi telaşlı mırıltıların arasından çığlık attı.

Sonra şükürler olsun ki Matt biraz hareket etti ve yetişkinler onu döndürdü. Tribünlerin Frankston tarafındaki yeşil-beyaz denizden insanlar da dahil olmak üzere kalabalık rahatlayarak alkışladı ve ıslık çaldı. Matt'in bilinci yerine gelmişti ama sersemlemişti ve onu oturur pozisyona getirmek için kollarının altından tutup yavaşça kaldırdılar. Canı herhangi bir yerde yanıyor mu diye hızla kontrol ediyor gibi göründüler, sonra dikkatle ayağa kalkmasına yardım ederek onu çizginin dışına çıkardılar. Koç, yedek kulübesindeki oğlanlardan birini onun yerine sahaya yolladı. Lara hızla ayağa kalktı ve Matt'in yanına gitmek için basamaklardan aceleyle indi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum diğer kızlara. "Oyunu bitirecek miyiz?"

Will sahada ellerini boynunun arkasında kavuşturmuş, stresli

bir şekilde arkadaşını izliyordu. Koç ona doğru gitti ve bir şeyler söyledi, Will de başını salladı ve kolunun arka tarafıyla alnını sil-di. “Tamam, millet, toplanın!” diye bağırdı Will ve takımın kalanı bir yarım daire oluşturdu.

“Evet,” dedi Juliette. “Will, ikinci kaptan. Oyuna devam edebiliriz. En azından Matt iyi görünüyor.”

“Onu bir sedyeye falan koymalıydılar,” dedi Niamh, Lara yanlarında çatık kaşlarla dururken yedek kulübesinde Matt’le hâlâ sohbet eden hakem ve koça bakarak başını sallayarak. “Be-yin sarsıntısı geçiriyor olabilir.”

Nimah’e katılıyordum ama en azından *gerçekten* iyi görünüyordu – eliyle başının arkasına bastırıyor olsa bile bir şeylere güldü ve Lara’ya yer açmak için yana kaydı.

Hakem düdüğü çaldı ve takım sahadaki yerlerini aldı; Will, herkese bağırarak kısa direktifler veriyordu.

Will oyunun kalanında kaptanlık yapmak zorundaydı. Şu anda onu bırakamazdım. Mümkün değildi. Ayrıca sahne kurulumunu ve ısınmayı kaçırmam gerçekten o kadar önemli miydi? İdeal bir durum değildi ama burada bir acil durum olduğunu açıklarsam Izzy ve diğerlerinin anlayacağını umuyordum. Kon-serin kendisine hâlâ kolayca yetişebilirdim. Izzy’ye hızlı bir mesaj attım ve sonra koltuğuma oturdum.

Oyunun kalanı da ilk yarı kadar başabaş geçiyordu. Sona yaklaştıkça kalabalık çığlıklar, haykırmalar ve yuhalamalarla birlikte gitgide oyuna kapılmaya başlamıştı, hatta bir ara Darnell lanet olası sahanın neredeyse yarısından bir atış yapmayı başardığında ayağa kalkıp tezahürat bile yaptılar. Ayrıca ne zaman bir mola ya da zaman aşımı için düdük çalsa Will hâlâ orada mıyım diye kontrol etmek için bana bakıyordu. Orada olduğum için çok memnundum.

Kazanacağımızı fark ettiğimde geriye sadece on beş saniye kalmıştı. Artık ben bile kendimi oyuna kaptırmıştım; Will, yirmi iki numaraya pas atan Darnell’e pas verirken etrafımdaki herkesle birlikte tezahürat yapıyor ve alkışlıyordum. Bu çocuk basket

atacak gibi duruyordu ama top elinden çıktığı ânda birden önünde beliren Frankston oyuncusu tarafından engellendi ve çocuk, topu sahanın biraz ilerisine doğru sürmeye başladı. Sonra, topun giremeyeceği kadar uzaktan bir atış yaptı. Ve sonra, imkânsız bir şekilde *gerçekten* girdi, onların skorlarını üç puan artırdı ve sayı ekranında bizden bir puan ileri taşıdı.

“Hayır!” diye bağırdım ve Juliette de yanımda üzerine bastırarak küfretti.

Geriye sadece birkaç saniyemiz kalmıştı. Artık kazanmamızın hiçbir yolu yoktu, değil mi? Top sahada benim takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde el değiştiriyordu. Bir ona bir buna, bir ona bir buna. Sonra Frankston oyuncularından biri, diğerine pas attı ama Darnell ikinci çocuğun almasını engellemek için hızla kendini onun önüne attı. Top çizginin öbür tarafına doğru sekti ve Darnell de pası almak için çizginin dışına çıktı. Collinswood takımına bakarak topu birkaç kez sektirdi. Topu yeniden içeri soktu ve kendi defansından kurtulan sarışın bir çocuğa pas verecekmiş gibi göründü. Fakat sonra Will bir anda atladı ve Darnell de topu onun göğsüne attı. Will topu tuttu, etrafında döndü ve tek bir akıcı hareketle atışı yaptı.

Top, potanın ağını hışırdatarak girdi.

Kalabalığın etrafımı saran haykırışından, bunun maçı kazandıran atış olduğunu anladım. Sayı tahtası bizi Frankston’ın bir puan üstüne yerleştirecek şekilde değişti. Birkaç saniye sonra çalan düdüğü, oyunun bittiğinin sinyalini verdi ve Collinswood takımı içeriye doğru koşarak Will’le Darnell’in etrafını sardı; onları kucaklıyor, sırtlarına vuruyor ve neşeyle bağırıyorlardı.

Sonra birkaç oğlan Will’i omuzlarında kaldırdı. Fakat grubun etrafında her zaman takındığı hâlin aksine kendini beğenmiş ya da ukala görünmüyordu. Aslına bakılırsa biraz şaşkına dönmüş gibiydi.

“Hadi,” dedi Niamh, elimi tutarak.

“Ne?”

“Aşağı gidiyoruz, hadi!”

Sahaya giren tek kişiler biz değildik ama kalabalığın içindeki insanların oyuncuların etrafına doluşmasının pek de sık olmadığı belliydi. Daha çok yakın arkadaşlar ve ailenin yaptığı bir şey gibi görünüyordu. Fakat Niamh beni peşinden sürükleyerek basamaklardan aşağı indirdi. Sonra beni bıraktı ve onu kollarının arasına alıp etrafında döndüren Darnell'e koştı.

Will, diğer oğlanlar onu yere indirdiğinde beni gördü. Bir anda mahcup hissederek sahanın kenarında duraksadım. Bu ânı onun için berbat etmek istemiyordum.

Fakat yine de uzun ve kendinden emin adımlarla ilerleyerek yanıma geldi. "Selam," dedim yaklaştığında. "Bu inanılmazdı, ben..."

Lafımı yarıda kesti ve beni omuzlarımdan kavrayarak öptü.

Şaşkınlıkla ciyakladım. Bu kesinlikle o anda olabileceğini düşündüğüm en son şeydi. Şey, belki bu doğru değildi. Belki de olabileceğini düşündüğüm *en son* şey, Yüce Ruhani Varlık'ın bir bulut üzerinde akordeon çalarken ezgiye uygun olarak dans eden bir grup depo uzaylısıyla büyük bir giriş yapmasıydı. Fakat gerçekten mümkün olan şeyler âleminde, Will'in kollarını etrafıma dolması ve beni kendisi için önemli herkesin önünde sertçe öpmesi, bunlar içinde tam olarak bir milyon beş yüz elli iki bin üç yüz yedinci sırada yer alıyordu. Nokta beş.

Benden uzaklaştı ve kimsenin bakıp bakmadığını bile kontrol etmedi. Sadece gözlerini bana kilitledi. "Seni seviyorum," dedi.

Söylenecek kelime kalmamıştı. Buna nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Yalnızca afallamış bir hâlde kalakaldım. Sonra Will'in yerine etrafa bakındım. Basketbol takımının yarısı olduğu yerde durmuş, ağızları açık bir hâlde bize bakıyordu. Onlar için bu büyük ihtimalle eşzamanlı olarak dans eden depo uzaylılarından *daha az* beklendik bir şeydi sanırım. Tribünlerdeki Juliette, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Will'in onu tebrik etmek için merdivenlerin yarısına kadar inen ebeveynleri ise öylece dikiliyor ve boş bir ifadeyle izliyorlardı.

Görünüşe göre insanların tepkilerini kontrol etmemek için ka-

sıtlı olarak arkasını dönmeyen Will'e baktım. "Neden konserde değilsin?" diye sordu.

Dünya neden birdenbire tepetaklak olmuştu? Tam olarak ne oluyordu? "Ah, ses kontrole gitmedim. On beş dakika içinde başlayacak."

"Buraya arabayla mı geldin?"

"Evet."

"Hadi." Bileğimi tuttu ve şimdi de beni sürükleyen oydu. Bu kez yan kapıya doğru. Şaşkınlıktan başım dönüyordu ve ani bir adrenalin patlaması yaşıyordum, kapıdan geçip park alanındaki arabama koştururken soğuk akşam havasının içine daldığımızda onunla birlikte koşmaya başladım.

22

Konser boyunca neredeyse hiç odaklanamadım. Performans boyunca dikkatimi odanın arka tarafında Will'in oturduğu masaya sabitledim. İlk birkaç şarkı boyunca omuzları çökmüş bir hâlde, kendini küçülterek oturmuştu. Tek yapmak istediğim, gitarımı yere fırlatmak, oraya koşmak ve ona sarılıp her şeyin iyi olacağını söylemekti ama yapamadım.

Sonra, biz üç numaralı şarkıyı çalarken Darnell, Matt ve kızlar bir grup hâlinde Lost and Found'un ön kapısından içeri girdi. Will, onlar masaya doluşurken donuk gözlerle izledi. Onların ne dediğini duymak için can atıyordum ama kızların orada olduğu gerçeği beni biraz olsun rahatlatmıştı. Lara'dan ağzının payını almadan Matt'in ona yüklenmesi imkânsızdı ve Darnell'in de Niamh'i üzecek herhangi bir şey söylemesi mümkün değildi.

Yine de.

Asıl kötü kısım, ilerleyen şarkılarda Will'in ailesinin montlarına sıkıca sarınmış bir şekilde içeriye girdikleri ândı. Grubun geri kalanı onların içeri girdiğini görür görmez aileye biraz mahremiyet tanımak için masadan hızla uzaklaşıp biraz ilerideki bir duvarın başında dikilmeye gittiler. Will onlara nerede olduğunu söylemiş miydi yoksa tahmin mi etmişlerdi merak ettim.

Kızgın olup olmadıklarını merak ettim.

Sayid ve Emerson, dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu kesinlikle fark etmişti çünkü bana imalı bakışlar atıp duruyorlardı. Onlara yalnızca gülümsedim ve başımı salladım. *Merak etmeyin. Sonra açıklayacağım.*

Büyük ihtimalle oyunda neler olduğunu henüz duymamış son birkaç öğrenci onlardı.

Nihayet son şarkımızı çaldık. Mekân bizi alkışladı –Will’in ebeveynleri de onlara katılmıştı– ve grup toparlanmaya başladı. Sayid telefonuna bakarken bir ses kabloları toplamaya başlamıştı. Gözleri büyüdü ve sonra doğrudan bana baktı. Ne gördüğünü tahmin etmek çok zor değildi.

“Baksana, Ollie,” dedi telefonunu cebine koyarken. “Gidip Will’le konuşman gerekiyorsa kalan aletleri merak etme. Biz hallederiz.”

“Emin misin?”

“Evet, dostum, git.”

Böylece başım gerginlikle dönerken gittim.

Will’in benimle göz teması kurarak oraya gidip oturmamın iyi bir fikir olup olmadığını belirtmesini beklerken ayaklarımı sürükleyerek yanına yaklaştım. Bana başını salladı, o yüzden yutkunarak beni her ne halt dinliyorsa ona hızla dua ettim ve masaya gidip onun yanına oturdum.

Bay ve Bayan Tavares bana gülümsedi ki bu, hayatımdaki en büyük rahatlamaydı. Gülüşleri normalden birazcık daha gergin olsa bile.

“Harika bir iş çıkardın, Ollie,” dedi Bayan Tavares. “Gerçekten yeteneklisin.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Sesim ince bir cırlama gibi çıktı.

Garip bir sessizlik masaya yayıldı. Will’in ebeveynlerinin ne diyeceklerini bildiğini sanmıyordum. Ayrıca ben de *kesinlikle* ne diyeceğimi bilmiyordum. Her şeyin yolunda olup olmadığını mu sormalyıldım? Oğullarını öptüğüm için özür mü dilemeliydim?

Şu anda sanki bir yıl önce olmuş gibi hissettiğim, Will'in basketbol maçındaki inanılmaz atışını mı konuşmalıydım?

"Siz bir süre böyle mi takılacaksınız?" diye sordu Bay Tavares.

Eşcinsel olarak takılmak anlamında mı yoksa kutlamak için dışarıda takılmak anlamında mı sormuştu?

"Evet, takımın kalanı Reese'in evinde parti yapıyor. Sanırım Matt ve Darnell uğramak istiyor," dedi Will.

Tamam, evet, kutlamayı kastetmişti. O hâlde iyi ki, "Temelli eşcinsel takılmayı planlıyorum," diye cevaplamamıştım.

Ebeveynleri başını salladı ve Bayan Tavares bana baktı. "Will'in sağ salim eve döndüğünden emin olur musun?" diye sordu.

Tamamen yanlış anlamadıysam bu, bir ebeveynin çocuğunun erkek arkadaşına söyleyeceği türden bir şey gibi duyuluyordu. "Evet, evet, tabii ki olurum."

"Teşekkürler. Biz eve döneceğiz," dedi Bayan Tavares, yavaşça sandalyesinden kalkarak. "Hâlâ akşam yemeği yemedik. Ama Will?"

Sıçradı.

"Sana söylediğimizi unutma."

Kısık sesle konuşurken birbirlerini duyabilmek için başlarını eğerek binadan çıktıkları sırada Will'e döndüm. "Sana ne söylediler?"

Gözleri nemliydi ve kesik kesik, titrek bir nefes aldı. "İkisinin de beni sevdiğini."

Ah.

Ah, Tanrı'ya şükür.

Juliette, mekânın diğer ucundan dikkatimi çekmek için ellerini sallıyor, grubun yanımıza dönüp dönemeyeceğini soruyordu. İşaretparmağımı kaldırdım. "Matt ve Darnell ne dedi peki?"

Başka bir derin nefes daha. "Aşağı yukarı aynı şeyi?"

"Bu harika. O zaman neden iyi görünmüyorsun? Mutlu değil misin?"

"Ben sadece, ah, ben sadece kötü bir şeylerin olmasını bekliyorum."

Daha önceki bütün o adrenalin ve heyecanını kaybetmiş gibi duruyordu. Gözleri şişmişti, omuzları gergindi ve elleri kucığında yumruk hâlini almıştı.

Masanın altından, kimsenin göremeyeceği şekilde elini tuttum. "Kötü bir şey olmayacak. Bu kadar. Zor kısmı atlattın."

"Ama ya ebeveynlerim insan içindeler diye böyle davrandıysa? Onları gördün, tam olarak neşeyle hoplayıp zıplıyor değillerdi."

"Seni sevdiklerini söylediler. Benden seni eve götürmemi istediler. Sence birbirimizin etrafında olmamızı istemeselerdi bunu yaparlarmıydı?"

Masadan bir peçete aldı ve kenarlarını koparabilmek için kucığına koydu. "Hayır. Samırım yapmazlardı."

"İyi misin?"

"İyiyim. İyiyim."

Gülüşü artık daha az titriyordu. Ona gülümsedim ve dizimi dizine yasladım. "Şey... beni öptün."

"Evet."

"İnsan içinde."

"Evet."

"Birlikte bile değildik ama."

"Özür dilerim," dedi Will. "Tam bir pisliğim. Doğru düşünmiyordum bile. Sadece, oyunu kazanmanın havası içindeydim ve sen *gelmiştin* ve bu bana arkamı kolladığını fark ettirdi ve ayrıca sen gelene kadar senin orada olmanı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim sanırım. Yeniden deneyebilir miyiz diye sormayı istiyordum ama hiçbir şey için söz veremezken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Henüz hazır değildim ve kendimi keşfederken seni de benimle birlikte aşağı çekmek istemedim."

"Öyle söylememeliydim. Beni aşağı çekmiyordun çünkü ya-vaştan almak zorundaydın."

"Evet ama sana ihtiyacın olan şeyi verebilecek **durumda** değildim."

Başımı salladım. "Peki ne değişti?"

"Bilmiyorum. Birkaç şey. Mesela, babamın kapıyı açık tutmamı isteyecek kadar şüphelenmesi ama neler olduğunu anlatmamı ya da senden uzak durmamı istememesi. Ayrıca Lara'nın açılması ve Matt'in o kızlardan hoşlansa bile hâlâ onunla birlikte olmak istemesi. Sanırım kendimi biraz daha cesur hissettirdi. Hâlâ korkuyordum ama korkmaktan yorulmuştum. Bilmemek, işin içine dalıp neler olacaksa onunla başa çıkma fikrinden daha kötü hissettirmeye başlamıştı."

"Ve işte zor kısmı bitti," dedim. "Ebeveynlerin biliyor, en iyi arkadaşların da biliyor. Ve seni hâlâ seviyorlar."

"Evet. Sanırım gerçekten öyle."

Derin bir nefes aldım. "Ben de seviyorum."

Oldukça emindim ki bu, söylemek için nihayet uygun bir zamandı. Will de benden uzaklaşmadı, paniğe kapılmadı ya da cevap vermek için gevelemedi. Bunun yerine, elimi tuttu ve başını geriye atarak tavana baktı. Gözyaşlarını gözlerinden akmaması için zorluyor gibi görünüyordu. "Bunu hak etmiyorum."

"Ama yine de seviyorum."

Sanki gerginliğinin her bir parçası vücudundan akıp gidiyor-muş gibi nefesini bıraktı. "Ben de seni seviyorum. Sanırım her zaman seviyordum. Sadece bunu söylemenin ne anlama geleceğinden korkuyordum."

"Artık korkmuyor musun?"

"Azıcık bile korkmuyorum, Ollie."

Onca şeyden sonra. Tesadüfen tanışmamız, hızla âşık olup ayrılmamız, sonra yeniden âşık olmamız ve onu uzaklaştırmam. Hepsi. İlk kez bizimle ilgili olan bitenler rahat ve mantıklı hissettiriyordu. Bu anda fevri hareketler, başkaları tarafından fark edilme tehlikesi ya da birini keşfetmenin arzusuyla şehveti yoktu. Sadece ikimizdik. Artık birbirine yabancı olmayan, ilişkilerinin devam etmesini engelleyebilecek her konuda yeterince bilgi sahibi olmuş ve belki de her şeye rağmen bir şekilde birbirine uymanın yolunu bulmuş iki insandık.

Görünüşe göre bizi beklemekten sıkılmış grubun geri kalanı bir bütün hâlinde masaya döndü.

"Eh, çok kızgın görünmüyorlardı," dedi Matt, bir elini kapıya doğru sallayarak.

"Yok, kızgın değildiler," dedi Will rahat bir tavırla, sesindeki şefkat geldiği gibi kaybolmuştu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. "Sorun yok."

Yine de masanın altından elimi tutmaya devam etti. Eh. *Bu* değişmişti.

"Ah, güzel. Ve ah," dedi Matt, abartılı bir jestle bana dönerek. "*Selam Ollie.*"

"Selam Matt."

"Bunun yazdan beri, *yazdan beri* devam ettiğine ve kimsenin beni dahil etmeyi düşünmediğine inanamıyorum," dedi Matt, açıkça şaka yaparak. "Bu kötü bir başlangıç. Artık aramız bozuk, Ollie, üzgünüm. Şu andan itibaren suyuma gitsen iyi edersin. Bir ilişkide borusu ötenin en iyi arkadaş olduğunu herkes bilir."

"Kim demiş en iyi arkadaşı olduğunu?" diye sordu Darnell, inanamayarak başını sallayıp. "Ama cidden, biz neden *bilmiyorduk*?"

Will mahcup bir şekilde omuz silkti.

Hayır. Olmaz. Yeterince iyi değildi. "Size ne zaman söylemesi gerekiyordu?" diye sordum. "Benimle kimin evlenmek istediği hakkında espri yaparken mi? Yoksa dansta *kolumu tuttuğu için* ona laf söylerken mi? Ya da belki öğle yemeğinde benimle ilgili bir şeyden bahsettiğinde erkek arkadaş olmamızla ilgili espri yaptığınızdandır?"

Darnell'in ağzı O şeklini alacak şekilde açıldı ama Matt hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Ah, lanet olsun, dostum, sadece şaka yapıyorduk," dedi bana. Destek almak için Will'e baktı ama Will bakışlarına karşılık vermiyordu. "Bir dakika, Will, biz ciddi değildik. Biz senin gerçekten... yani..."

"Ama öyleydim," dedi Will. "Biseksüelim sanırım. Lara gibi."

"Özür dilerim. Gerçekten bilmiyorduk."

“Evet, şey, belki de şu andan itibaren gey şakalarını kesmeyi genel bir kural olarak benimseyebiliriz,” dedi Lara, iğneli bir tonla. “Ne dersiniz?”

“Oldu bil,” dedi Darnell ve Niamh onun kolunu sıkı.

“O zaman,” dedi Juliette. “Artık partiye gidecek miyiz?”

Hepimiz Will’e baktık. Kızardı ve omuz silkti. Şu anda başka bir şey yapabilecekmiş gibi görünmüyordu. “Bilmem. İnsanlar olanlar yüzünden tuhaf davranabilir.”

“Asla olmaz, gitmek zorundasın, sen bize oyunu kazandır-
dın,” dedi Matt. “Ben lanet olası bir beyin sarsıntısıyla gidiyor-
sam sen de gideceksin.”

“Bu ikisi aynı mı sence?” diye sordum ve Lara kahkahasını
tuttu.

“Peki ya...” Will’in sesi kısıldı.

“Yanında biz varız,” dedi Darnell.

“Aynen. Sanki cesaret edebilirler,” diye ekledi Matt.

“Ayrıca,” diye atladı Lara, Juliette’e sırtarak. “Yapsalar bile.
Biz daha yüksek sesle bağırabiliriz.”

“Ee, Will’e ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu annem. Önlerin-
de kahve yerine bira olan Roy Enişte ve babamla birlikte oturma
odasında oturmuş, elinde dumanı tüten bir bardak kahve tutu-
yordu. Odaya girip çıkıyordum; arabama battaniyeler, katlana-
bilir sandalyeler ve kolayla dolu bir soğutucu yüklüyordum. İn-
sanlar kola mı, diyet kola mı, kök birası mı, Dr Pepper mı yoksa
Mountain Dew mi ister bilmiyordum, o yüzden siktir et deyip
hepsini alacaktım.

“Bu gece. Sana bu gece olduğunu söylemiştim.” Soğutucunun
ağırlığı altında homurdanarak arabanın bagajına yüklemek için
açık tuttuğum ön kapıdan geçirmeye çalıştım. Tanımlanamayan
bir şeyi tekmeledim ve etrafıma bakındım. Bir bilyeydi. “Crista,
sana bilyelerini toplamayı söyledim, birisi bu şeylere basıp kaya-
bilir!”

“Ay! Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.”

“Dilemelisin,” dedim fısıltıyla, iPad’ini bırakıp etraftaki bilyeleri toplarken gülümsememi engellemeye çalışarak. Bugünlerde hangi modern çağ çocuğu bilyelerle oynardı ki? Bu biraz eski kafalı değil miydi?

Ona karşı çok sert davranacak değildim tabii. Kabuğundan çıkmaya daha yeni başlamıştı. Gülen, gürültücü, Dylan’a eziyet eden ve evin etrafında yeni oyuncaklarıyla oynayan Crista, Linda Teyze’nin ölümünden sonra sessiz ve umursamaz birine dönüşen çocuktan çok daha iyiydi. Artık annesini özlemiyor değildi tabii ki. Hâlâ annesinden bahsediyordu. Her an aslında. Sadece, hayatın annesi olmadan da devam ettiği fikrine alışmıştı ve sonunda onu yakalamaya karar vermişti.

“Bu gece olduğunu biliyorum ama bu gece *ne zaman*?”

Üfleyerek perçemlerimi yüzümden uzaklaştırdım ve omuz silktim. Açıkçası, ne zaman olduğu fark eder miydi? “Bilmiyorum. Doğaçlama yapacağım.”

“Herkesin önünde yapma,” dedi annem.

“Ah... Neden?”

“Öyle işte. Herkes dahil olmadan önce baş başayken tepki verme şansına sahip olmalı, tamam mı?”

Babam bira şişesiyle çenesine dokundu. “Belli ki herkesin içinde evlenme teklifi ettiğim için annen beni affetmemiş,” dedi.

“Şey, sadece her türlü evet demeyi planladığım için *çok* şanslı olduğunu söylüyorum,” diye karşılık verdi annem.

“Neyse ki evlenme teklifi etmiyorum,” dedim. “Peki, gitmem gerek, o yüzden...”

“Ollie, sen yokken gitarını çalabilir miyim?” diye sordu Crista.

Girişte durup tereddüt ettim.

“Ben gözetmenlik yapacağım,” diye söz verdi Roy Enişte. “Sadece çok *nazık* bir şekilde gitar çalınacak bu gece, tamam mı Crista? Biz *rock* grubunda değiliz. Eğer Ollie döndüğünde onun üzerinde başka bir çizik daha bulursa seni odaya kilitleyip anahatarı atabilir.”

Crista'yı kucağına kaldırdı ve o kahkahalarla bağırırken onu gıdıkladı.

"İyi," diyerek gülümsedim. "Sadece gözetmen eşliğinde müzik. Anlaştık. Ama çizilirse, zindanlardaki yerini alırsın."

"Mesaj alındı."

Böylece arabama doğru koştum ve Will'e giderken resmen uzay zaman bariyerini aştım. *Her şeye geç kalmayı nasıl başarıyordum?*

"Neden bu kadar geç kaldın?" diye sordu Will, yolcu koltuğuna binerken.

"Hey, burada olduğum için kendini şanslı say. Napier, arabalı sinemaya gitmek için fazla uzakta."

"Buna degecek, söz veriyorum. Diğerleri nerede?"

"Hepsi Matt'in arabasıyla gitmeye karar verdi. Araba yolculuğunu tamamen kaçırdım."

"Ah o şerefsizler." Will sırttı.

"Ama biraz da iyi oldu çünkü seninle bir şey konuşmam gerekiyor," dedim. Arabayı durdurdum ve koltuğumda döndüm. Annem *zaten* bunu baş başa yapmamı söylemişti. Bu da baş başa kalabileceğimiz tek ândı, o yüzden.

Will endişeli görünüyordu. "Ah, hayır, ne oldu?"

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu. "Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden kabul aldım."

"Ah," dedi Will. Boğazını temizledi ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Vay be, Ollie, bu harika. Bu gerçekten çok iyi. Ne zaman öğrendin?"

"Birkaç hafta önce."

Kaşlarını çattı. "Ne, bütün bu süre boyunca sakladın mı yani?"

"Eh, önce bekleyip görmek istedim."

"Neyi?"

"Kuzey Carolina'ya kabul edilip edilmeyeceğimi."

Devam etmemi söyler gibi omuz silkerek bekledi.

"Ve edildim," diye bitirdim.

"...Peki hangisini seçeceksin?"

“Güney Kaliforniya Üniversitesi’ni seçersem ne olur?”

Yutkundü, incinmiş görünüyordu. Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi’nde hemşirelik programına gireli çok olmamıştı. Harika bir okuldu ama Kaliforniya’ya ancak bu kadar uzak olabiliirdi. “Şey, bir yolunu bulacağız. Çok uzak ama imkânsız değil. Ucuz uçuşları takip edebiliriz ve mümkün oldukça hafta sonları birbirimizi ziyaret ederiz. Sende kalmama izin verirsen tatillerde gelip kalırım – istediğin zaman sen de bende kalabilirsin tabii ki ama Los Angeles, Chapel Hill’den daha heyecan verici, o yüzden...”

“Yani ayrılmak istemez miydin?” diye sordum.

“Ne? Hayır.” Will’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve biraz geri çekildi. “Sen ister misin?”

“Hayır, asla. Ayrıca, buna gerek olmayacak çünkü Kuzey Carolina’ya gidiyorum.”

“Ne? Ciddi misin? Şaka yapıyor musun?”

“Şaka yapmıyorum. İstedığinin hâlâ bu olduğundan emin olmak istedim sadece.”

“Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Bu çok saçma, neden istemeyeyim ki?”

Bilmiyorum der gibi omuz silkdim ama biliyordum. Ne de olsa her şeyin tekrar ve tekrar ve tekrar tepetaklak olduğu bir yılın ardından kendimi sürekli bir şeyin daha dağılmasına hazırlıyordum ki bir şekilde karşılık verebileyim.

Fakat Will dağılmadı ya da beni reddetmedi. Onun yerine iki elimi de tuttu ve o kadar kocaman gülümsedi ki *Var Mısın Yok Musun* programında kutu mankeni olarak seçmelere katılabilirdi. “Yani, önümüzdeki yıl birbirimize otuz dakikalık mesafede mi olacağız?”

Başımı salladım ve kollarını bana dolayıp o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse ciğerlerim ağzımdan çıkacaktı.

“Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı.

Kuzey Carolina’yı seçmek çok kolay olmamıştı; hâlâ Kaliforniya’yı, insanların ve kültürünü özliyordum. Havadan

bahsetmiyordum bile. Fakat Güney Kaliforniya Üniversitesi mektubumu aldığı andan beri omuzlarıma yerleşen elli tonluk ağırlığın Kuzey Carolina kabul mektubu geldiği gün ortadan kalktığını inkâr edemezdim. Kısmen Will yüzündendi tabii. Fakat sadece Will için değildi. Ailem, Roy Enişte ve çocuklara göz kulak olabilmek için en az bir yıl daha burada kalmaya karar vermişti. Ryan ve Hayley'yi özlemiş olsam bile artık gerçekten benim *grubum* değildiler. Günlerimi nasıl geçirdiğimi bilmiyorlardı ve ben de onlarınkini neredeyse hiç bilmiyordum. Ayrı düşmüş gibiydik. Belki de bu önemli değildi.

Sayid, Emerson ve Izzy sırasıyla Duke, Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi ve Kuzey Carolina Üniversitesi'nden kabul almışlardı. Hem Juliette hem de Lara, Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi'ne gideceklerdi. Buraya taşınacağımı öğrendiğimde o kadar somurtup ağlamama rağmen ben de zamanla buraya alışmıştım.

Arkadaşlarıma alışmıştım.

Kuzenlerime, enişteme ve aileme yakın yaşamak aniden sahil kenarında yaşamaktan daha önemli gelmeye başlamıştı. Linda Teyze ölmüş olabilirdi ama hâlâ diğerleri vardı. Onların hiçbirleriyle hayatımın kalanını geçireceğimin bir garantisi olmadığını fark etmiştim.

Yedi ayın ne kadar çok şeyi değiştirebileceği garipti.

Park alanında Matt'in arabasının yanına park eder etmez Will kendini arabanın dışına atarak diğerlerinin yanına koştu. "Ollie, Kuzey Carolina Eyalet Üniversitesi'ne gidecek!" diye bağırdı, o kadar yüksek sesliydi ki birkaç aile arabalarının kaputlarından bize baktı.

"Hey, bu benim müjdem olmalıydı." Kızlar koro hâlinde ciyaklayıp çığlık atarken sırtıttım. Niamh kollarını Darnell'e dolamış onu oradan oraya sallarken Matt ve Darnell bile tezahürat yaptı.

Will arabamın bagajına daldı ve oraya koyduğumuz katlanabilir sandalyeleri çıkarmaya başladı. "Yok. Bu benim de müjdem."

Will diğer oğlanlara katılırken Niamh, Darnell'i bıraktı ve son-

ra da Matt'ın arabasının bagajını boşaltmaya gitti. Her zamanki spor kıyafetlerini giyiyordu ve saçları muhtemelen bir akşamüstü sporundan kalma kumaş bir saç bandıyla yüzünden geriye atılmıştı. "Şey," dedi bana birkaç battaniye uzatarak. "Benim de söyleyecek bir şeyim var."

"Öyle mi?"

"Aynen. New York'ta bir rimel reklamına seçildim. Yakında bir hafta sonu fotoğraf çekimini yapmaya gideceğim."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım, Niamh, bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler." Battaniyesini omuzlarının etrafına dolayıp sıkıca sarındı. "Birkaç hafta önce çektiğim fotoğraflar yüzünden olduğunu düşünüyorum. Yeniden biraz *enerjim* olmasının fotoğraflarımı bu kadar geliştirmesi harika."

"İnanılmaz harika. Darnell ne düşünüyor?"

Ona doğru baktı. Kendi sandalyesine yayılmış, yanında getirmekte ısrar ettiği bir armut koltuğa yerleşmiş Matt ve Lara ile rahat bir edayla sohbet ediyordu. Her tarafının çamur ve çimen olacağını söylemişim ama görünüşe göre arabalı sinemayı bir armut koltukta izlemek Matt'ın en büyük hayaliydi, o yüzden ben kimdim ki bunu mahvedecektim? "Darnell destekliyor. Hâlâ oraya taşınmak istemiyor ama biz bir yolunu bulmaya çalışırken uzaktan ilişkiyi denemekten mutlu olacağını söyledi. O yüzden göreceğiz." Niamh mutlu bir şekilde kıkırdadı, sonra da Darnell'e katılmak üzere gitti.

Başarılı olup olamayacaklarını kim bilebilirdi ki? Fakat olay da buydu zaten, değil mi? Geleceğin ne getireceğini bilmemiz mümkün değildi. İnsanlar fikirlerini değiştirdi, insanlar ölürdü, insanlar beklenmedik bir şekilde taşınırdı. Gerçekten yapabileceğimiz tek şey içinde bulunduğumuz duruma göre hareket etmektir. Darnell ve Niamh'ın şu anda istediği buysa, ben kesinlikle onların yanındaydım.

Arabamın yanına döndüğümde, ben battaniyelerimizle yanında dikilirken Will de sandalyelerimizi daha yakına getirmekle uğraşmaya odaklanmıştı.

“Bekle, siz birlikte misiniz?” diye sordu yabancı bir ses.

Sorunun bana yöneltildiğini sandım ve başımı kaldırıp bakarken içgüdüsel olarak Will’e bir adım daha yaklaştım. Fakat konuşan kişi tanımadığım sarışın bir oğlandı, Lara’yla Matt’in önünde duruyordu; teknik olarak armut koltukta birlikte oturuyorlardı ama Lara’nın bacakları aslında Matt’in o kadar üstündeydi ki onu sandalye olarak kullandığını söyleyebilirdiniz.

“Evet, öyleyiz,” dedi Matt. “Birkaç haftadır.”

“Artık kızlara ilgi duyuyorsun sanmıştım?” diye sordu oğlan, Lara’ya. Ona yüklenmiyordu, aslında içtenlikle kafası karışmış görünüyordu.

“Biseksüelim,” dedi Lara, zarifçe ona hem gülüp hem de orta-parmağını kaldırmadan önce. “Gerçi bunların hiçbiri seni ilgilen-dirmez, değil mi Xavier?”

Matt’in yüzü aydınlandı ve omuz silkti. “Hanımefendiyi duydun. Yaylan.”

Oğlan önce Lara’yla Matt’e baktı ve sonra bakışları imalı bir şekilde onu izleyen gruba kaydı. Gözlerini devirdi. “Sadece soruyordum, rahatla. Bu kadar hassas olmaya gerek yok.”

“Güle güle, Xavier,” dedi Lara sertçe ve bu kez gitti.

“Yürü be Lara,” dedim fısıldayarak ve benden bir battaniye alırken Will’le gizlice birbirimize gülümsedik.

Birkaç farklı şekil denedik ama sonra altından el ele tutuşarak iki battaniyeyi de üstümüze almaya karar verdik. Sonra, film baş-larken Will kıpırdandı ve kolunu omuzlarıma doladı.

Fark ettim ki göldeki zamandan beri ilk kez insan içinde böyle oturuyorduk.

O yüzden belki de Disney’e bir özür borçluydum.

Belki de bizim mutlu sonumuz ilk denememizde yolunda git-memişti. Ve belki de mutlu sonlar tek bir olaydan ibaret değildi. Belki de üzerinde çalışmanız gereken ve hâlâ istediğiniz sürece asla pes etmediğiniz şeylerdi.

Belki de kusursuz değillerdi. Şu anda ve burada Will’e sahip olmak, bu yıl yaşanan bütün o berbat şeyleri ortadan kaldırmı-

yordu. Gelecekte berbat şeylerin olmasını da engellemiyordu. Hayatta bazen berbat şeyler olurdu. Ve bazen gerçekten ama gerçekten harika şeyler de olurdu. Bazense bütün bu şeyler aynı anda oluverirdi.

Aman, yarını siktir et.

Hiç kimse her şeyin kusursuz bir şekilde ilerleyeceğine dair söz veremese bile, şu anda ve burada, tam bu anda, her şey kusursuzdu.

Zaten gerçekten önemli olan tek şey tam olarak şimdi ve burasıydı.

Teşekkürler

Bu kitap, benim ikinci kitabım, birçok açıdan ilk kitabımdan farklı. Diğer açılardan da benzer. Bunlardan en dikkate değer olanı, ilk kitabım gibi bunun da kendiliğinden ortaya çıkmaması. Bir çocuğu yetiştirmek için kocaman bir köy gerekirdi belki ama ya bir kitabı doğurmak? *İşte bu* çok sayıda arkadaş, aile üyeleri, uzman yayıncılar, okurlar ve üç kıtaya yayılmayı gerektiriyor!

Temsilcim Moe Ferrara'ya. Yazdıklarımı okuyan ilk insan olduğun, her zaman yanımda olup duygusal destek sağladığın ve iyi kitapları harika yapmakta bana yardımcı olduğun için. Seninle tanışmasaydım burada olamazdım. Sana, James McGowan'a ve Bookends ekibinin kalanına tavsiyeleri ve destekleri için teşekkürler!

Yapmaya çalıştığım şeyi tam olarak anlayan, üst üste on ya da yirmi kez yüksek anksiyete moduna girdiğimde bile tamamen soğukkanlı kalabilen ve bana çok komik gelen bir şaka hiçbir anlam ifade etmiyorsa bunu bana söylemekten çekinmeyen süper-harika-inanılmaz editörüm Sylvan Creekmore'a teşekkürler. Bu, hayatımın en harika deneyimiydi ve editörüm olduğun için sonsuza kadar şükran duyacağım.

Wednesday Books ekibinin tamamına: Aman Tanrım, hepiniz birer süper starsınız. Keşke Wednesday Books ofisindeki profes-

yonellik, tutku ve uzmanlık hakkında bir arkadaşşıma hayranlığımı anlattığım her seferi kayıt altına alabilseydim. Kendime Wednesday Books ailesinin bir parçası diyebilirdiğim için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Her biriniz bu deneyimi hayal ettiğim her şey hâline dönüştürdünüz. Özel teşekkürler Dj DeSmyter, Dana Aprigliano, Alexis Neuville, Jessica Preeg, Sarah Schoof, Sara Goodman, Anne Marie Tallberg, NaNá V. Stoelzle ve Caitlyn Averett için!

Kapak tasarımcım Kerri Resnick ve çizer Jim Tierney'e teşekkürler. Beni ağlatan bu kapağı yaptığınız için teşekkürler.

şükran Günü yayın tatilini bırakıp acil durum çağırma ışıık hızıyla cevap veren *Çoğu Zaman Derbeder*'in ilk okurlarına: Lee Lessall, Ash Ledger, Sophie Cameron, Julie Tuovi ve Tere Kirkland. Bu kitabın en ham hâlini okuduğunuz ve ihtiyacım olduğuında en samimi dönüşlerinizi verdiğiniz için hepinize teşekkürler.

Ash ve Julia Lynn Rubin'e teşekkürler: Neredeyse her gün yaptığımız konuşmalar benim raydan çıkmamı engelledi. En çok ihtiyaç duyuduğum anlarda aynı konuşmaları tekrar ve tekrar yapacağımız güvenli bir alan sağladığınız için ikinize de teşekkürler.

Benim için gün ortasıyken ama onların yatma vakti geldiğinde Twitter özel mesajlarında çığlık atmama izin veren Lobster Garden kızları Hannah Capin, Bibi Cooper, Cass Frances, Sadie Blach ve diğer herkese teşekkürler. Sizi seviyorum.

Melbourne yazım ekibimden Katya De Becerra, Ella Dysoni, Astrid Scholte, Claire Donnelly'ye o hafta ne kadar yoğun bir düzenleme yapıldığına bağlı olarak kahve ya da daha sert bir içecek için her zaman yanımda oldukları için teşekkürler.

Özel teşekkürler Sandhya Menon, Angelo Surmelis, Jenn Bennett, Kayla Ancrum, Cale Dietrich, Hannah Capin, ve Mason Deaver'a: Bu kitaba en baştaki desteklerinizin benim için anlamı çok büyük ve sizin kadar inanılmaz derecede yetenekli yazarların yazdıklarımı okumak için zaman ayırmasına inanabilmek için hâlâ kendimi imdikliyorum.

Anneme, babama ve Sarah'ya: Dünyanın en iyi ailesi olduğunuz için teşekkürler. Bebekken bana kitap okuduğunuz, kütüphane gezilerine götürdüğünüz ve cesaretlendirdiğiniz için. Telefon konuşmaları yapması gerekirken benim hayran kurgularımı yayınlatabilmek için çevirmeli interneti kullanmama izin verdiğin için anne sana, Faraway Tree serisini boğazın tahriş olana kadar bana okuduğun için baba sana ve anlattığım her vahşi hikâye kurgusunu dinlediğin için Sarah sana teşekkürler.

Cameron, ihtiyacım olduğunda bana sabrını, sessizliğini, desteğini ve talep ettiğim zamanlarda da dikkatini verdiğin için teşekkürler. Yaklaşan teslim tarihlerimde bulaşıkları yıkamayı ihmal etmeme izin verdiğin ve çok bunaldığımda bana sürpriz Nutella aldığın için teşekkürler. Her şeyden önemlisi, evi güvenli bir cennete çevirdiğin için teşekkürler.

Bu kitaba bir teklif aldığımı söylemek için Moe'nun beni aradığı sabah otobüsteki herkese: Sizi korkuttuğum için üzgünüm. Sabah 07:30'da toplu taşımada çılgılık atmaya başlamak çok kaba bir hareket. Çok heyecanlanmıştım ve umarım beni affedersiniz.

Son olarak, bana kırık bir kalbin nasıl hissettirdiğini gösteren herkese: Bir yazarı öldürmeyen şey ona yazacak çok malzeme verir.

Sophie Gonzales,

Güney Avustralya'da doğup büyüdü. Annesi ona hikâyelerini kâğıda dökmeye yardım ettiğinden, yani beş yaşından beri yazıyor. Punk müziği ve fırfırlı pembe etekleri seven yazar Melbourne'da yaşıyor.

ÇOĞU

ZAMAN

DERBEDER

YABANCI

ÇOĞU ZAMAN DERBEDER

Sophie
Gonzales

